

The book is owned by อ.เอนก นาวิกมูล

Typed to Word Document by คุณป้อมดอนเมือง

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

- ๑ -

คืนหนึ่ง

คืนวันที่ วิญญาณของเซ็กสเปียร์ จินตковиผู้เรื่องนามของโลกได้เข้าสิงสู่จิตใจกิมหงวน คืนวันนั้นอาเสียนอนไม่หลับ สมุฐานแห่งการนอนไม่หลับก็คือว่า กิมหงวนนึกพากพุ่มใจที่เขาเลหลังภาพเขียนสีน้ำมันรูปเซ็กสเปียร์มาได้โดยราคาสูงที่สุดเพียง ๕๐ บาทเท่านั้น กิมหงวนผลุดลุกผลุดนั่ง เผาบุหรี่เกือบครึ่งกะป๋องก็ยังไม่่วง พยายามหลับตานิ่ง ๆ ส้ารวมสติให้มั่นคง นับ ๑ - ๒ - ๓ - ๔ ฯลฯ เรื่อยไปตามคำแนะนำของแพทย์จนกระทั่งนับได้ตั้งหมื่นก็ไม่หลับ.

เสียงแผ่นเหล็ก ที่ประตูใหญ่ออกถนนดั่งกังวาน ๓ ครั้ง.

ก่อนรุ่งแล้ว ‘บ้าน พัชราภรณ์’ อยู่ในความเงียบสงัด ทุก ๆ คนกำลังหลับนอนอย่างสุขสบาย เสียงหงวนนั่งสูบบุหรี่อยู่บนเก้าอี้ริมหน้าต่าง แหงนหน้ามองคูดวงดาวบนท้องฟ้า สายลมพัดโชยอ่อน ๆ ได้กลิ่นราตรีหอมรวยริน.

นาน ๆ อาเสี่ยก็มองคูเมียรักและลูกน้อยของเขา นวลละออ กำลังนอนหลับสนิทอยู่บนเตียงสะปรัง ส่วนพ่อสมนึกหรืออ้ายตี

นอนอยู่อีกเตียงหนึ่ง ทำทางที่นอนคล้ายกับผู้ใหญ่ คือนอนหงาย ยกขาขึ้นไขว่ห้าง ยกแขนกำยหน้าผาก.

เห็นหน้าลูกและเมีย กิมหงวนก็เริ่มนึกถึงอนาคตของตนเอง แล้วก็ขอบคุณพระเป็นเจ้าที่จุดคร่าชีวิตเดียวของเขาไปจากโลก ทิ้งทรัพย์มรดกหลายล้าน ไว้ให้แก่เขา.

เสี่ยหงวนรู้ตัวดีว่า เขาเป็นคนที่มิโชควาสนาอย่างที่สุด เกิดมาในท่ามกลางกองเงินกองทอง เป็นลูกคนเดียวของเตี้ย ซึ่งเตี้ยรักและตามใจมาก ถ้าหากว่าเขามีชาติกำเนิดในตระกูลที่ยากจน ชีวิตของเขาก็คงจะลำบากมาก ไม่ได้มีความสุขกายสบายใจเหมือนทุกวันนี้ เพราะเขามีได้มีวิชาความรู้อะไรมากมาย นอกจากเรียนสำเร็จจากโรงเรียนอัสสัมชัญ ความรู้พิเศษก็มีนิด ๆ หน่อย ๆ คิดลুকคิดได้บ้าง พิมพ์ดีดพอดคำ ๆ ได้ เขียนตัวเลขก็ได้เหมือนกัน แต่เขียนแล้วอ่านไม่ออก ส่วนความรู้รอบตัวก็น้อย คือรู้อย่างงู ๆ ปลา ๆ หรือฝรั่งเรียกว่า สะเน็ค ๆ ฟิช ๆ ถ้าเขาไม่ได้เกิดเป็นลูกเจ้าสัวกิมเบ้งปานนี้ชีวิตของเขาก็คงจะต้อง พะจุกกับความยากลำบากต่าง ๆ.

คิดแล้วก็นึกถึงพระเดชพระคุณอันใหญ่หลวงของเตี้ย กิมหงวนรีบพรวดพราดลุกขึ้น วิ่งเหยาะ ๆ มาที่ตู้ข้างเตียงนอน เปิดตู้ออกหยิบอาละบั้มรูปถ่ายถือไปนั่งดูที่เก้าอี้ อาละบั้มนี้แหละเป็นมรดกชิ้นสำคัญที่เจ้าสัวกิมเบ้งมอบให้กิมหงวนเก็บไว้

เป็น อนุสรณ์เตือนใจ เจ้าสัวกิมเบ้ได้ถ่ายภาพเหตุการณ์ของชีวิตตนไว้ตั้งแต่เริ่มเข้ามาอยู่เมืองไทย และเขียนหนังสือเงินบรรยายภาพไว้ด้วย ซึ่งเลี่ยมหววนอ่านเข้าใจดี เจ้าสัวกิมเบ้เป็นบุคคลที่มีความอุตสาหะวิริยะอย่างยอดเยี่ยม.

หน้าแรกของอาละบั้ม กิมหววน ได้แลเห็นแจ๊กหนุ่ม ๆ คนหนึ่ง นุ่งกางเกงขา กว้างตัวเดียว ยืนหน้าเซ่อ ๆ ถือเสื้อกับหมอนไม้ มีคำอธิบายทางซ้ายมือเป็นอักษรจีนแปลว่า

พ.ศ. ๒๔๕๐

อ้าวเลี้ยงโซคมามาหากินเมืองไทย มีเงิน
เหลือจากค่าเรือเมล์ ๒ เหรียญ รูปนี้อ้าวจะไป
รับจ้างเขาขุดดิน ได้ค่าแรงวันละ ๕๐ สตางค์
อ้าวไม่ตายแล้ว.

กิมหววนยิ้มเล็กน้อย พลิกดูรูปต่อไป เจ้าสัวกิมเบ้กำลังง่วนอยู่กับการขายก๊วยเตี๋ย มีข้าราชการกำลังยื่นมุงหาบอยู่หลายคน คำอธิบายแปลเป็นไทยดังนี้

พ.ศ. ๒๔๕๒

เมืองไทยหาเงินคล่องมาก การค้าอยู่ในกำ
มือพวกเราทั้งนั้น คนไทยเขาชอบทำราชการ

อ้าวขายก๊วยเตี๋ยที่กระทรวงเมืองกำไรร้อย่าง
น้อยวันละ ๓ บาท สบายแล้วโว้ย เดือนละ ๕๐
ใช้เพียง ๑๐ บาท เจียบ ๆ ฮือ ! ต้องมีเมียสักคน
หนึ่งโว้ย.

อาเลี้ยหัวเราะหึ ๆ พลิกดูรูปที่ ๓ เขาแลเห็นเตี๋ยของเขายืน
พุงปลิ้นอยู่ในร้านชำแห่งหนึ่ง จำได้ว่าบริเวณนั้นคือถนน
เขาวราชตลอดตลาดเก่า คำอธิบายด้านซ้ายของภาพ แปลเป็น
ไทยได้ความว่า

พ.ศ. ๒๔๕๖

๖ ปีในเมืองไทย ทำให้อ้วลืมตาอ้าปากได้
อ้วเก็บเงินกำไรรายก๊วยเตี๋ยได้ ๓ พันจึงตั้ง
ร้านชำขึ้น มีรายได้วันละ ๕๐ - ๖๐ บาทบางวัน
ถึง ๑๐๐ พวกเราที่อยู่ในเมืองจีนโง่มาก มาอยู่
เมืองไทยดีกว่า คนไทยไม่รู้จักค้าขายเลย.

เสีหงวนพยักหน้าหงึก ๆ พุดกับตนเองเบา ๆ

“ฮือ - เตี๋ยนี้ไม่เลวโว้ย หกปีเท่านั้นมีร้านเบ้อเริ่ม แต่ถ้าเตี๋ย
มาเมืองไทยในสมัยนี้ คือสมัยที่คนไทยตื่นตัวแล้ว แกก็คงหา
โอกาสที่จะร่ำรวยได้ยาก”

กิมหงวนพลิกดูรูปต่อไป เขาหัวเราะคิกเมื่อแลเห็นเจ้าสาว กิมเบ้แต่งเครื่องแบบสากลยืนตัวแข็งทื่อเคียงคู่กับผู้หญิงผมตัด รูปร่างสูงชะลูดคนหนึ่ง คุณแม่ของกิมหงวนนั่นเอง.

“อู๋ – แค้นจะแต่งสากลกับเขาด้วย ตัวเตี้ยแค่นี้คือคุณแม่ เท่านั้นเอง โช้ – เตี้ยเอ๊ย ฉันเห็นรูปแล้วหมั่นไส้จับตายเลย ฮะ – ฮะ”

แล้วกิมหงวนก็อ่านคำอธิบายหลังภาพ

พ.ศ. ๒๔๕๗

ไซโย ! ขอให้อ๊วงจงเจริญ อ๊วงได้เมียคน
หนึ่งโวย หล่อนชื่ออิม ตอนแรกมาทำงานเป็น
คนคิดบัญชีให้เรา แล้วเลยกลายเป็นเจ้าของ
ร้าน เงินทองแม่เก็บเรียบ ดุ้ยงกะเสื่อ แต่สวย
มาก ๆ การค้าของเราเจริญขึ้นอีก ขยายเป็น
สามห้องแล้ว.

กิมหงวนน้ำตาคลอหน่วย กราบลงบนอาละบั้ม

“แม่จ๋า – วิญญาณของแม่จงเป็นสุขเถิด ลูกเสียใจเหลือเกิน
ที่แม่ตายเสียก่อนที่ลูกจะได้สนองคุณคุณแม่”

แล้วอาเสี้ยก็พลิกดูรูปต่อไป คราวนี้เขาสะดุ้งโหยง แลเห็นรูปเจ้าสาวกิมเบ๊นังอ้อมเด็กชายไว้กระอายุราว ๓ - ๔ ขวบคนหนึ่ง ซึ่งเด็กคนนี้แหละตัวเขาเอง กิมหงวนหัวเราะลั่นห้อง จนกระทั่ง นวลละออดตกใจตื่น ลืมตาโพลงดูสามีอย่างแปลกใจ.

เสี้ยหงวนอ่านคำอธิบายซึ่งเตี้ยเขียนไว้

พ.ศ. ๒๔๖๒

ในที่สุด แม่อ้อมก็ตัดช่องน้อยหนีฮิ้วไป และทิ้งกิมหงวนไว้ให้เรา แม่อ้อมบุญน้อยมาก พอห้างศิริวิสัยซ์พานิชเปิดค้าขายแม่อ้อมก็ตาย ลูกคนนี้เป็นลูกดีมาก ตั้งแต่เกิดมา เงินทองไหลมาเทมาเรื่อย ๆ เจ็กเขียนฮ่องเต้คงให้มา เกิดเป็นลูกเราแน่ ๆ.

กิมหงวนหัวเราะลิก พุคขึ้นดั่ง ๆ

“เห็นจะจริงของเตี้ยแกแสะ อ้ายเรานี้ดู ๆ ก็น่าจะเป็นดาวอะไรดวงหนึ่งมาจุติเป็นลูกเตี้ย”

นวลละออรืบผลุดลุกขึ้นนั่ง มองดูนาฬิกาแล้วมองดูสามีอย่างแปลกใจ

“เฮีย !”

กิมหงวนสะดุ้งเฮือก หันควับมาทางหล่อน

“แสะ ๆ ลูกขึ้นมาเยี่ยมหรือจ๊ะ ?”

แม่เสื้ออมยิ้ม

“เปล่า, เขียบ่นอะไรคะ นั่นคืออะไรนะ ดึกคืนปานนี้แล้วยัง
ไม่นอนอีก นอนเสียวที่ซีกะ พรุ่งนี้จะได้ไปห้างเช้า ๆ”

อาเสื้อยิ้มแป้น ถืออาละบั้มลุกขึ้นมา นั่งบนเตียงข้างนวล
ละออ ชี้ให้หล่อนดูรูปภาพ

“ดูรูปเฮียซี นวล, คล้าย ๆ กับเด็กเป็นตานจะโมย ฮะ – ฮะ
หัวโตพุงป่อง แล้วทะเล้งไว้แกระเสียวด้วย”

นวลละออหัวเราะ แย่งสมุดภาพมาจากมือกิมหงวนสอด
ไว้ใต้หมอน

“นอนเสียวที่เถอะคะ นึกยังงใจขึ้นมาละคะ ถึงได้เอาอา
ละบั้มเล่มนี้ออกมาดู ?”

กิมหงวนยิ้มเศร้า ๆ ยกมือประคองกอดนวลละออ

“เฮียกำลังนึกถึงเตี้ยและคุณแม่ ก็นึกจิตใจของเฮียมัน
เศร้า ๆ ยังไงชอบกล เฮียรู้สึกเสียวใจมากที่เฮียอายุปานนี้แล้ว
ไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันนอกจากครอบครองทรัพย์สินมรดก
ของเตี้ย และกิจการค้าขายซึ่งเตี้ยแก่ทำไว้เรียบร้อยแล้ว”

นวลละอออมยิ้ม

“เอ – เฮียทำจะเป็นผู้ใหญ่กับเขาครวานี้เอง”

“จ๋า” อาเสี่ยพูดยานคาง “ว่าจะเป็นที่ตั้งแต่ปีกลายนี้แล้ว มันยังอดเที่ยวอดสนุกไม่ได้เลยผลัดมาปีนี้จ๋า – ที่นี้เป็นจริง ๆ ละ เหล้ายาเล็กก้นที”

แม่เสี่ยหัวเราะ

“อย่าเพิ่งเลยคะ แสบปีฮอลล์มันจะลัม”

“อ้าว – จริง ๆ นา ไม่ใช่พูดเล่น เฮียนึกถึงตัวแล้วก็เศร้าใจ เฮียควรจะมีชื่อเสียงในทางการค้าหรือในทางใดทางหนึ่งซึ่งไม่ใช่เพราะความเป็นเศรษฐีอย่างที่ใคร ๆ เขารู้จักกัน” พูดจบกิมหงวนก็มองดูรูปเซ็กสเปียร์ มหาจินตกวีผู้เรื่องนาม “เฮียอยากมีชื่อเสียงอย่างท่านเซ็กสเปียร์ นี้ หรือมายก็ ท่านเอคิสัน, ท่านมาร์โคนี ท่านเหล่านี้เป็นผู้มานะพยายามใช้สมองสร้างชื่อเสียงของตนเอง เป็นชื่อเสียงที่คิดว่าชื่อเสียงของ ร็อคเฟลเลอร์ หรือ เฮนรี ฟอร์ด มหาเศรษฐีของโลก จริงไหมจ๊ะนวล ?”

“ก็จริงนะซีคะ ชื่อเสียงเพราะมีสตางค์ไม่เห็นจะน่านิยมชมชื่นอะไรเลย”

“ก็นั่นน่าซี นวลลองบอกเฮียซี ทำอย่างไรเฮียถึงจะมีชื่อเสียงด้วยคุณวุฒิของเฮียบ้าง ?”

นวลละออหัวเราะ

“อ้อ – เดียวนี้เฮียก็มีชื่อเสียงโด่งดังแล้วนี่คะ ใคร ๆ ก็รู้จัก อาเสี่ยกิมหงวน นักฉีกแบ็งก์ตัวจะกาจคัมเกล้าเหมือนกับ

น้ำประปา แล้วก็บ้ำผู้หญิง อ้อ – อ้อ – ลืมไปค่ะ ขอโทษนะคะ
 ในส่วนดีก็มีเหมือนกัน เสียเป็นนักบินชั้นเสื่ออากาศของประเทศ
 ไทย เคยสังหารนักบินตัวของฝรั่งเศสมาแล้ว”

อาเลี้ยมน้อยยิ้มใหญ่

“แต่เสียอยากจะหาชื่อเสียงในทางอื่นอีก เป็นต้นว่า ในทาง
 ประพันธ์”

นวลละออยยกมือขวาทาบอกลิ้มตาโพล่ง

“อย่าอุทริไ้แห้งหน่อยเลยคะ อ้อ – รูปีตาเช็กสเปียร์
 นี้เอง ทำให้เสียคิดฟุ้งซ่าน จนนอนไม่หลับ”

กิมหงวนทำกิริยากะมิดกะเมี้ยน

“จ้า – เสียตั้งใจว่าจะเลิกตำมะเลเทเมาเสียที”

“ไอ้ – อย่าพูดเลยคะ เหมือนจี้ฟัน”

“อะไรเหมือน แปรงเมื่อตะกี้นี้เอง”

นวลละออยทูปปลักเข้าให้

“ดิฉันหมายความว่าเสียนะ เลิกไม่ได้หรอกคะ ขึ้นต้นไม้
 สูดยอดเสียแล้ว”

เสี่ยหงวนชักฉิว

“ทีนี้เลิกได้แน่ ใ้ตายโหงตายห้าชีเฮ้า ถ้าฉันกินเหล้าอีก
 ขอให้คอหอยพอก”

แม่เสื่อสะคุ้ง

“อ้ายตาย – ชอบสาบานประเดี้ยวก็จะเข้าตัวหрок พระอินทร์มาเขี้ยว ๆ คิฉันก็ไม่เชื่อว่าเฮียจะเลิกกินเหล้าได้”

“แล้วกัน” กิมหงวนพูดเสียงหนัก ๆ “นี่คิดว่ำนันพูดเล่นหรือนี่ พูดจริง ๆ นา ฉันรู้ตำนิกตัวฉันแล้ว การเที่ยวเตร่และกินเหล้าเมาขามาไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรเลย ผู้ตั้งอกตั้งใจประกอบกิจการงานอาชีพไม่ได้ แล้วใช้เวลาว่างหัดแต่งหนังสือถ้าโชคช่วย เฮียอาจจะเป็นนักประพันธ์เรื่องนามคนหนึ่งของประเทศไทย ฝรั่งเศสจะซื้อลิขสิทธิ์ไปแปลเป็นภาษาของเขาออกขายตามเมืองนอก” แล้วอาเสี้ยก็หัวเราะ “ฉัน – ง่า – ถ้าฉันตั้งใจจริง ๆ ไม่ซำฉันคงจะได้เป็นเช็กสเปียร์คนที่สอง”

แม่เสื่อหัวเราะงอหาย

“เช็กสะแกระนะชีคะ ม่ายก็เช็กสเปียร์คือ”

อาเสี้ยค้อนควับ

“นี่แหละไหมล่ะ นับประสาอะไร เป็นเมียแท้ ๆ ยังถูถูกผิว”

นวลละออทำตาเขี้ยวทันที

“ถูถูกขังใจกัน เฮียคิดอะไรไม่เห็นจะเป็นเรื่อง เฮอะ – เลหลังรูปเช็กสเปียร์มาได้ ก็อยากจะมีชื่อเสียงอย่างเช็กสเปียร์บ้าง โอ๊ย – ประเดี้ยวหัวร่อตาย หน้ายังงี้ล่ะเรอะ จะเป็นนักประพันธ์”

กิมหงวนผลุดลุกขึ้นยืน โกรธนวลละออจนตัวสั่น

“เออชีวะ”

นวลละออทำหน้าตื่น ๆ

“เสียวะกะใคร ?”

อาเสี้ยกระซอกแว่นตาออก เอ็ดตะโรลั่น

“วะกะแก่นั่นแหละ พุดมากประเดี้ยวพ่อตะหงายท้องเลย
อย่านาไว้วี่ สุ่ม !”

แม่มงามยิ้มเล็กน้อย หล่อนรู้นิสัยสามมิติ โมโหของเขา
เหมือนไฟไหม้ป่า แต่เดี้ยวเดี้ยวเท่านั้น นวลละออไม่กล้าพูด
อะไรอีก เพราะน้ำเชียวขวางเรือก็ลุ่ม หล่อนก้มหน้านิ่ง.

กิมหงวนสวมแว่นตาตามเดิม ยกมือไขว้หลัง เดินวนเวียน
ไปมา เขาหายโมโหแล้ว ออกรู้สึกเสียใจที่ตนรุนแรงไปหน่อย
อาเสี้ยชำเลืองมองดูหล่อน ทำกะมิดกะเมี้ยนเดินเข้ามานั่งบน
เตียงตามเดิม ยกมือลูบศีรษะหล่อนเบา ๆ.

“นวลจ๋า”

แม่เสื่อเหวี่ยงสอกกลับดูหน้าอกเสี้ยหงวนเต็มรัก.

“พลัก ! โครม !”

อาเสี้ยผงะหงายหล่นลงมาบนพื้น.

“อย่ามาทำพุดดินะ” หล่อนพูดเสียงเครือ น้ำตาคลอหน่วย
 “อะอะก็จะเตะ รวากับว่าดิฉันนะเป็นจู้ข้าที่เสียชื่อมายังงั้น
 แหละ”

กิมหงวนสูดปากเบา ๆ ค่อย ๆ ลูกขึ้นยิ้มกระเรียกระราด.

“น่า – มันกำลังโมโหนี่นา”

“คะ – ดิละคะ ที่นี้นวลจะไม่พุดเล่นหัวอะไรกับเสียอีก
 เลย”

“จู้กฐู” อาเสียร้องลั่นแล้วหัวเราะก๊ากทรุดตัวนั่งลงบนตัก
 นวลละออ.

คราวนี้หลังของกิมหงวน ก็คือกลองอเมริกันนั่นเอง.

“เฮ้า – ทุบ” กิมหงวนพุดยานคาง “อยากทุบ ทุบให้พอ”

แม่เสียผลักอาเสียโครม หัวทิ่มไปที่เตียงของเขา.

“อย่ามาทำตบหัวแล้วลูบหลังหน่อยเลย คอยคุณะ พรุ่งนี้
 นวลจะขนของไปอยู่ที่อื่น”

กิมหงวนกะ โศคตัวลอย

“ไอ้ย่า ! แสะ – แสะ ขึ้นไปเสียก็อื่กั๊กชิมตายโหงเท่านั้น”

นวลละออซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“อย่า – อย่ามาพุด คนอย่างเฮียนะหาเมียสวย ๆ สักก็พันคน
 ก็ไ้”

อาเสียทรุดตัวนั่งข้างนวลละออตามเดิม

“ถูก – ทำไมจะหาไม่ได้ แต่เมียที่ดีอย่างนวลตายแล้วเกิดใหม่ก็หาไม่ได้ จริง ๆ นา เมียที่ดีก็เหมือนกับแม่”

แม่เสื้อหัวเราะ

“บ๊า – ไม่อยากฟัง นอนดีกว่า” พุดจบหล่อนก็เอนตัวลงนอน “ไป – ไปนอนเตียงตัวชียะ”

อาเสียดินน้ำปูเลียน ๆ

“เขานอนกับตัวด้วยคนไม่ได้หรือ ?”

นวลละออทวาดแหว็ด

“ไป – เตียงเท่านั้นนอนสองคนได้ยังไงกัน ?”

กิมหงวนค้อนควับ

“เออ – ดีละ ไม่ให้นอน, เราไปนอนเตียงของเราก็ได้ แล้วถูกผีหลอกอย่ามาเรียกเรานา”

แม่งามยกหลังมืออง ๆ ชูให้อาเสียด

“นี่แน่ะ”

กิมหงวนลื้มตาโพลง

“อ้าว – อยากให้มะเหงก เราแกล้งดับไฟเลย”

แม่เสื้อพรวดพรวดลุกขึ้นนั่ง

“อย่าดับนะ” หล่อนเอ็ดตะโร “ประเดี๋ยวพ่อแดงตื่นขึ้นมา ร้องไห้แย โธ – นอนเสียดที่เถอะน่า เฮียจะถ่างตาอยู่ทำไมนะ ดึกคืนปานนี้แล้ว”

อาเสี่ยยิ้มเล็กน้อย

“ไม่รู้ว่าเป็นยังไง มันนอนไม่หลับ นวลนอนก่อนเถอะ เสี่ย
นั่งสูบบุหรี่สักมวนหนึ่งก่อน” พุดจบเขาก็เดินไปนั่งที่เก้าอี้ริม
หน้าต่างตามเดิม หยิบกะป๋องบุหรี่ขึ้นมาจุดสูบพ่นควันอย่าง
สบาย”

ความเจิบสัจดบังเกิดขึ้น ได้ยินแต่เสียงกิมหงวนอัดควัน
บุหรื่อดังซัด เขาสูบเอา ๆ จนกระทั่งบุหรี่ปริ้วร้อนจี้ จึงขว้างมันลงไป
ข้างล่าง อาเสี่ยชักมีน ๆ ศีรษะยกมือปิดปากหาว.

แล้วอีกสักครู่หนึ่ง เสี่ยหงวนก็รู้สึกง่วงนอน ตั้งใจว่าจะรอ
ให้มันง่วงมาก ๆ เสี่ยก่อนจึงจะไปนอน เพราะถ้าปูปีบลูกไป
เดี๋ยวนี้มันอาจจะหายง่วงก็ได้ ดังนั้นจึงยกมือยันคาง พาดข้อศอก
ไว้กับขอบหน้าต่างทอดสายตาฝ้าความมืดมองดูยอดสนข้างหน้า
โน้น.

เจียบ – และเจียบจริง ๆ เสี่ยนาฬิกาเดินตึกตึก ๆ และเสี่ย
ท้องอาเสี่ยลั่น โครกครากเป็นบางครั้ง.

เสี่ยสุนัขข้างบ้านนอนขึ้นอย่างเอือกเขิน กิมหงวนสะดุ้ง
เอือกลืมตาโพลง เขารู้สึกว่ามีมือของใครคนหนึ่งวางอยู่บนขา
เขา มือนี้เย็นเฉียบผิดปกติ อาเสี่ยขนลุกชู จะว่านวลละออกก็ไม่ใช่
เพราะเขาได้ยินหล่อนกรนเบา ๆ.

“ผีกระมังหว่า ?” เสี่ยหงวนถามตัวเอง

เขาค่อย ๆ แหงนหน้าขึ้นมองดูเจ้าของมือนั้น อาเสี่ยสะดุ้งสุดตัวใจหายวาบ นัยตาถลนแทบจะออกมานอกเบ้า หัวใจของเขาแทบจะหยุดทำงาน.

สุภาพบุรุษชาวตะวันตกคนหนึ่ง รูปร่างผอมสูงหน้าเหลี่ยม แต่งกายแบบชาวอังกฤษสมัยกลาง ยืนอยู่ห่างจากกิมหงวนเล็กน้อย.

ปีศาจท่านจินตกวีเซ็กสเปียร์นั่นเอง !

กิมหงวนอกสันขวัญหาย ตัวสั่นงันงก เขาเกือบจะเป็นบ้าเพราะความกลัว.

“อ้อย !” อาเสี่ยครางเสียงเครือ ค่อย ๆ ทردادตัวลงนั่งคุกเข่าพนมมือแต่ “กะ – กลัว – ละ – แล้ว กะ – ร้าย อิติปิโสภควา คุณป้า – ออย่า – มะ – มา – หลอกหลอนผมเลย คร้าย โอ้ย – ไปที่ – ชะ – ชอบเถอะคร้าย”

เซ็กสเปียร์ยกมือท้าวสะเอว แหงนหน้ามองดูเพดานแล้วหัวเราะก๊าก กิริยาท่าทางคล้ายกับคิเรก.

“ข้าขอบใจเจ้ามาก” ปีศาจมหาจินตกวีพูดเสียงกังวาน “ขอบใจที่เจ้าเลหลังรูปข้ามาประดับไว้ในที่อันสมเกียรติเช่นนี้ ไม่ต้องกลัว ข้าจะไม่ทำอะไรเจ้าเลย นอกจากจะมาอวยพรให้เจ้าเท่านั้น”

เลียหงวนหายกลัวทันที เขารีบลุกขึ้นยืนยกมือไหว้
ปะหลก ๆ

“นั่งซีครับ คุณป้า – คุณป้าท่าจะมาจากเมืองนรกกะมัง
ครับ เลื่อแสงถึงได้ชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ”

“เออหว่า” เซ็กสเปียร์พูดยิ้ม ๆ เดินไปนั่งบนเก้าอี้นวม.

กิมหงวนทรุดตัวลงนั่งพับเพียบเรียบร้อยบนพรมปูพื้น ก้ม
ลงกราบท่านจินตกวีด้วยความเคารพ.

“คุณป้ามาก็ดีแล้วครับ ผมขอฝากตัวเป็นลูกสักคน”

“ลูก ? ลูกอะไรวะ ?”

อาเลี่ยมยิ้ม

“ก็ลูกบุญธรรมนะซีครับ”

“อ้อ – ได้ซี ข้าพอใจเจ้ามากที่เจ้าช่วยเหลือหลังรูปข้ามา เจ้า
อยากเป็นนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงอย่างข้าไหมล่ะ ?”

เลียหงวนตื่นตื่นยินดีอย่างที่สุด

“โอ – อยากซีครับ ไม่ต้องเก่งเท่าคุณป้าหรอกครับ เพียง
หนึ่งในร้อยของคุณป้าก็ยังมี”

เซ็กสเปียร์หัวเราะอีกครั้งหนึ่ง

“ดีแล้ว ข้าขอให้พรเจ้าจงได้เป็นนักประพันธ์มีนามอุโฆษ
เช่นเดียวกับข้า เจ้าหงวน, คำพูดของข้าย่อมเป็นปกาสิต เจ้าจง
มานะแต่งเรื่องอ่านเล่นพิมพ์ออกขายสักเรื่องหนึ่ง แล้วเจ้าจะ

กลายเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในประเทศไทย ขณะที่เจ้าหีบปากกาขีดเขียนบทประพันธ์ของเจ้า วิญญาณของข้าจะเข้าสิงหัวใจและสมองของเจ้า ให้เจ้ามีเขวอนปฏิภาณเฉียบแหลมเหมือนข้า” พุดจบปีศาจเซ็กสเปียร์ก็ลุกขึ้นยืน “เจ้าเอ๋ย เจ้าต้องเก่งแน่ นักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงจะต้องอิจฉาริชยาเจ้า เจ้าจะมีชื่อเสียงเท่า ๆ กับข้า ไปไหนมหาชนจะต้องห้อมล้อมขอลายเซ็นและถ่ายรูป ผู้หญิงนับแสนจะหมอบร้องให้อยู่แทบเท้าเจ้า เพื่ออ้อนวอนให้เจ้าแต่งงานกับเขา เจ้าจะได้เป็นมหาบัณฑิตแห่งไทยแลนด์ บทประพันธ์ของเจ้าคือวรรณกรรมที่มีค่าควรเมือง ซึ่งนานาชาติจะเอาไปแปลเป็นภาษาของเขาพิมพ์จำหน่ายทั่วโลก เจ้าเอ๋ยจงเชื่อพ่อเถอะ เจ้าควรเขียนเรื่องลึกลับ โลก โศก โศน จงรีบเขียนและพิมพ์ออกจำหน่ายในเร็ววันนี้”

กิมหงวนปลื้มปิติเหลือที่จะกล่าว นัยตาของเขามองดูปีศาจเซ็กสเปียร์นั้นเป็นประกาย.

“โอ – ฟาเซอร์ – เป็นความจริงหรือครับ ?”

ท่านจินตควิพยักหน้า

“เออหว่า เจ้าจงมานะ ทนอดหลับอดนอนแต่งเรื่องให้จบเร็ว ๆ”

อາเสี่ยยกมือทาบอก แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่.

“โอ – ดีใจ – ดีใจจังเลย มายฟาเซอร์ จะให้กระผมใช้นามปากกาว่าอะไรครับ และเรื่องที่จะแต่งคุณป้าช่วยตั้งชื่อให้หน่อยซีครับ”

เช็กสเปียร์เดินวนเวียนไปมา แล้วหยุดชะงักหมุนตัวกลับยกมือชี้หน้าเสี่ยหงวน

“นามปากกาของเจ้า ควรใช้ว่า ‘ธรณีสูบ’”

เสี่ยหงวนสะดุ้งเฮือกเหมือนถูกเข็มแทง

“เอ๊ะ – น่าเกลียดคนะครับคุณป้า”

“โน – มึงอย่าอวดรู้ดีกว่าเช็กสเปียร์ ‘ธรณีสูบ’ ไม่ใช่ภาษาไทย ธรระ มาจากคำว่า ทอรา ภาษากรีก ที, โอ, อาร์, เอ ทอรา แปลว่างาม ณี เป็นภาษายูโกสลาเวีย แปลว่า เจียน”

อาเลี้ยมยิ้มทะแม่ง ๆ

“อ้อ – แล้วคำว่าสุบล่ะครับ ?”

ท่านจินตกวีขมวดคิ้วย่น

“สุบ – ภาษาแอสกีโมแปลว่าปากกาหรือดินสอ”

กิมหงวนหัวเราะชอบใจ

“เอาล่ะครับเหมาะเลย ผมจะใช้นามปากกาธรณีสูบตามที่
คุณป้าตั้งให้”

ปีศาจเช็กสเปียร์ยิ้ม

“เว็ล - เวล - เหว่ล หรือจะใช้ชื่อย่อกับนามสกุลก็ได้ ก.ง.
ไทยแท้ก็ดีเหมือนกัน”

อาเสี่ยทำตาปริบๆ

“ครับ - ดีเหมือนกัน ง่า - คุณป้าต้องมาเข้าถึงหรือคลใจให้
ผมเขียนคล่อง ๆ นะครับ”

ปี่สาจจินตควิวหวัระะอีกครั้งหนึ่ง

“เออน่า เอาละ เขามาตามข้าแล้ว ข้าจะต้องลาเจ้าไปก่อน
จงอย่าเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังเป็นอันขาด เข้าใจไหมฮ้ายหงวน ?”

กิมหงวนยิ้มเล็กน้อย

“ครับ - เอ, ทำไมคุณป้ารู้จักชื่อผมล่ะครับ ?”

“อูะ ฎเป็นผีนี้หว่า”

“อ้อ - ถ้าเป็นผีละก็รู้จักชื่อใครต่อใครหมดยังงั้นหรือ
ครับ ?”

“เออหว่า เจ้าลูกกรัก, พ่อต้องลาเจ้าไปแล้ว ข้าควรจะพูดลา
เจ้าเป็น โคลงสี่สุภาพ แล้วให้เจ้าพูดต่อข้าคนละบาท ข้าจะคล
จิตต์ใจเจ้าให้นึกถึง โคลง ได้อย่างง่ายดายเหมือนอย่างข้า”

เสี่ยหงวนลุกขึ้นยืน ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“เอาซีครับ คุณป้าว่ามาก่อนเถอะ”

เซ็กสเปียร์หวัระะหิ ๆ แล้วเอื้อนเอ่ยเป็น โคลงสี่สุภาพ

“รุ่งสว่างแล้ว จำลา ลูกเอ๋ย”

อาเสียรีบต่อบาทสองโดยเร็ว

“ไปเถิดพຽ່ງนี้มา ไหมไวย”

ท่านจินตกวีสะคั้ง โหยง

“ฉิบหายเอ็งพุดจา ไม่เพราะ”

กิมหงวนหน้านิ้วควัฆมวด ยกมือกุมกั้น

“ยกโทษผมเถิด – ไอ้อี้ ปวดท้อง จี๊จริง”

ปีศาจเซ็กสเปียร์หัวเราะก้าก ยกมือตบปากิมหงวน

“เวอริ์กู๊ด มายซัน พ่อช่วยคลายเจ้าแล้ว แต่เจ้าไม่มีพื้นใน
เซิงกวีเสียเลย แต่งได้แบบนี้ก็ดีแล้ว เพราะเป็นกลอนสดไม่มี
เวลาคิด ต่อไปเจ้าจะต้องเป็นมหาจินตกวีแน่ ๆ ”

เสียหงวนมีกิริยากะสับกะส่าย

“คร้าบ – คุณป้าจะไปก็รีบไปเถอะครับ ผมเต็มพึดแล้ว”

เซ็กสเปียร์ขมวดควัฆ่น

“ว้อท ?”

“ปวดท้องจี๊ครับ”

ท่านจินตกวีหัวเราะงอหาย

“ดีแล้ว ไปจัดการเสียเร็ว ๆ พอลาก่อน”

ครั้นแล้วท่านเซ็กสเปียร์ก็ทำขำแยงแย้ ยกมือทั้งสองขึ้น
เหมือนโชนตอนเหาะ บัดคณัน ร่างของท่านก็หายวับไปกับตา.

นาฬิกาในห้องงอขึ้นล่างตึกงวาน ๔ ครั้ง.

เป็นเวลา ๔.๐๐ น. กิมหงวนนั่งหลับกรนกรอก ๆ อยู่ข้างหน้าต่าง เหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อตะกี้นี้เขาฝันไปแต่รู้สึกตัวครึ่งหลับครึ่งตื่น.

ขณะนี้, อ้ายตี๋ค่อย ๆ พลิกตัวตื่นขึ้น แก่ถือออกมาองฝ้ายางที่ปูบนที่นอน แล้วแกก็ร้องไห้.

“แอ – แอ – เตี่ย – แอะ – แอะ”

อาเสียดกใจตื่นเมื่อแว่วเสียงลูกชาย เขาพรวดพราดลุกขึ้นยืนหมุนตัวไปรอบ ๆ นึกทบทวนศุภนิมิตรของเขา จ้องตาเขม็งมองดูรูปท่านจินตกี.

“เอ – เราฝันไปนี่หว่า ฮือ – หรือไม่ได้ฝัน ฮือ – ทำจะฝันเอ – ไม่ได้ฝันนำมันยังงักันแน่ไวย”

แล้วกิมหงวนก็เดินเข้ามาที่เตียงพ่อสมนึก

“เฮ้ย ๆ หลับนอนเสียดใจไวย เสียดปากร้องไห้ทำไมกัน”

พ่อสมนึกแทนที่จะนั่งกลับร้องไห้จ้า นวลละออไต่ยิบเสียดลูกก็รู้สึกตัวรีบตื่นลุกขึ้นนั่ง.

“เฮ้อ – เฮียยังไม่นอนอีกหรือคะนี่ ?”

กิมหงวนยิ้มเล็กน้อย

“นอนซีจ๊ะ เขียนั่งหลับอยู่ที่หน้าต่าง อ้ายตีมันร้องเลขตกใจ
คืน”

แม่งามลุกขึ้นเดินมาที่เตียงลูกชายสุดสวาทของหล่อน

“อ้าว – เขียวออกมาเสียวเต็มทีนอนเขียว เขียว – หยิบผ้าอ้อม
ส่งให้ดิฉันผืนหนึ่งเถอะคะ”

เสียวหงวนเอื้อมมือหยิบผ้าอ้อมบนโต๊ะเล็ก ๆ หนึ่งผืนส่งให้
นวลละออ หล่อนจัดแจงคึงผ้าที่เปียกเขียวออกมา เช็ดผ้าอย่างไร
แห้งแล้วปูผืนใหม่ลงไป ก็มลงจูบบุตรชายสุดสวาทเบา ๆ

“หมาวัด เขียวออกมาแล้วยังจะร้องไห้อีก นอนเสียวลูก อื้อ
อื้อ -- อื้อ -- เอ้อ --”

อ้ายตีหาหยุดร้องไม่ แกร้อนนั่นเอง เนื้อตัวเต็มไปด้วย
เหงื่อ นวลละออเกาหลังให้ก็แล้ว พ่อสมนึกคงหลับหูหลับตา
ร้องไห้จ้า จนกระทั่งหล่อนชักหัวเสียว.

“เสียวทำให้แกนั่งซีคะ คูซี, ตะเบ็งเสียวคับบ้าน”

กิมหงวนอมยิ้ม “มา – เขียวกล่อมเอง ว่าโคลงสี่สุภาพให้แก
ฟังสักบทหนึ่ง ก็คงจะหลับ”

นวลละอออมยิ้ม

“อย่าเลยคะ ร้องเพลงกล่อมเด็กให้แกฟังดีกว่า”

กิมหงวน โบกมือ เขากะแอมเบา ๆ ๓ ครั้ง พยายามเข้าใจว่า
 วิญญาณของท่านเซ็กสเปียร์ กำลังคลจิจิตใจเขา แล้วเสียหงวนก็
 ว่าโคลงสี่สุภาพลาก้ามเสียงแจ้ว.

“นึ่งเสียเถิดโว้ย ทรามสงวน พ่อเอย

อย่าร้องไห้โหยหวน นะเจ้า

เอ๊ะ – ไม่นึงยิ่งชวน กระทืบ จริงนอ

เอ้า – แหกปากร้องเข้า เก้าเจ็ง แล้วมึง”

นวลละออยยกกำปั้นฟาดหลังเสียหงวนดั่งบึก อ้ายตีหยุด
 ร้องไห้หัวเราะชอบใจ

“นี่แน่ะ, มีอย่างรีไปค่าแกยงี้”

อาเสี่ยสูดปากเบา ๆ “ก็มันอยากไม่นึงทำไมเล่า”

นวลละออยหัวเราะหึ ๆ

“เสี่ยท่าจะแอบแต่งโคลงบทนี้ไว้นาน และท่องไว้นขึ้นใจ
 ไซ้ใหม่คะ ?”

เสี่ยหงวนรีบปฏิเสธทันที

“เปล่า – เปล่าเลย เสี่ยคิดขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ”

“อย่าเข้าเลย ใครจะเชื่อ”

“ให้ตายโหงซีเอ้า นวล – นวลจำ นวลรู้ใหม่ว่าเดี๋ยวนี
 วิญญาณของท่านเซ็กสเปียร์ได้เข้าสิงสู่อยู่ในตัวฉัน”

แมงมกลิ้นน้ำลายเอือก “โธ – เป็นเอามากถึงเพียงนี้เชียวหรือคะพี่ อนิจจัง”

“แล้วกัน เลยหาว่าเราเป็นบ้าไปเสียฉิบ” พุดจบก็ยกมือเกาศีร์ษะแกร็ก ๆ “นวล – เฮียจะเล่าอะไรให้ฟัง ตะกี้เฮียฝันว่าท่านเช็กสเปียร์มาหาเฮีย แล้วก็บอกให้เฮียแต่งหนังสือขึ้นพิมพ์จำหน่ายสักเรื่องหนึ่ง ท่านจะคลใจเฮียให้เขียนบทประพันธ์ได้ดีเหมือนอย่างท่าน แหม – ดีใจเหลือเกิน ฝันตอนใกล้รุ่งแม่นเสียด้วย ที่รัก, เฮียจะเป็นนักประพันธ์เรื่องนามของโลก ท่านให้เฮียเขียนเรื่องลึกลับโลดโผน ท่านบอกว่าหนังสือของเฮียจะเป็นวรรณกรรมที่มีค่าควรเมือง แล้วยิ่งกว่านี้ ท่านยังกรุณาตั้งนามปากกาให้ด้วย”

นวลละอซอซอขมไว้ในหน้า

“นามปากกาว่าอะไรคะ ?”

กิมหงวนขมอาย ๆ ทำกิริยากะมิดกะเมี้ยนแกว่งแขนไปมา “อ้า – ธรณีสูบจ๊ะ”

นวลละออสะคุ้งโหยง แล้วหัวเราะก๊าก

“คุณพระช่วย โธ - - -”

“อย่าฟังโธ คำว่าธรณีสูบ ท่านเช็กสเปียร์ว่าไม่ใช่ภาษาไทย ท่านเลือกคำที่เพราะ ๆ จากภาษากรีก, ยูโกสลาเวียและแอสกีโม

แปลว่าปากกาเขียนงาม หรือจะแปลให้ได้อรรถาธิบายก็คือ ผู้ที่แต่งได้
สละสลวย”

แม่งามถอนหายใจหนักหน่วง เดินไปเปิดพัดลมตั้ง สาย
หน้าพัดลมมาทางลูกชาย.

“เสี่ยจะเป็นนักประพันธ์จริง ๆ หรือคะนี่ ?”

เสี่ยหงวนพยักหน้า

“จริงซีจ๊ะ เด็ดขาดเลย เสี่ยจะเขียนนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียง
ให้ตกอับคราวนี้ ใครเล่าจะมาสู้ในเมื่อวิญญูณของท่านเช็กส
เปียร์คอยช่วยเหลือเสี่ย”

นวลละอามีที่ทำอ่อนอกอ่อนใจเป็นที่สุด

“เอาละคะ, อย่าเพิ่งนึกคิดอะไรให้ฟุ้งซ่านเลย นอนเสี่ยที่
เถอะคะเกือบสว่างแล้ว อดนอนมากนักเดี๋ยวจะไม่สบาย”

กิมหงวนมองดูรูปท่านจินตกวีอีกครั้งหนึ่ง แล้วยิ้มอย่าง
พากพวม หันมากล่าวกับนวลละออเป็นโคลงสอง

“นอนเสี่ยเถิดนวลน้อง

สมรแม่อย่าขุ่นข้อง พี่เฝ้าลูกเอง”

แม่งามยกมือกุมท้องหัวเราะลั่น

“โอ๊ย – เสี่ยของนวลเป็นเอามากถึงเพียงนี้เชียวหรือคะ ?”

อเสี่ยขมวดคิ้วนี้หน้า แสดงกิริยาไม่พอใจ แล้วร้องเป็น

ทำนองเสภา

“เอ๊ะ! ไลน์ เข้าใจว่า พี่บ้าเล่า

น้องช่างเขลา จริงหนา น่าสงสาร

พี่นี่หนอ เป็นกวี ที่เชี่ยวชาญ

เยวมาลย์ ยอดมิ่ง อย่างกริ่ง – ใจ”

นวลละออทำหน้าที่ชอบกล จะยิ้มก็ไม่ใช่ จะร้องไห้ก็ไม่เชิง
หล่อหน้าเอี่ยมมือปิดพัดลมมองดูพ่อสมนึก แก่กำลังหลับกรนพี่
นวลละออเดินไปที่เตียงหล่อน ไม่พูดอะไรอีก ลืมตัวลงนอน
กลุ่มใจในอุณหภูมิจนของอากาศในฤดูร้อน ที่ทำให้สามมีที่รักต้อง
เป็นไปได้ถึงเช่นนี้.

กิมหงวนคงเดินวนเวียนไปมาในห้อง ใช้สมองคิดสร้าง
พล็อตเรื่องจนกระทั่งฟ้าสว่าง อาทิตย์ก็ निकเรื่องได้ และจะให้ชื่อเรื่อง
ว่า

หมัดทะลายโลก หรือ โขกสามชั้น

- ๒ -

วันนี้เป็นวันอาทิตย์

หลังอาหารเข้าผ่านพ้นไปแล้ว นวลละออก็ขยายเรื่องนักประพันธ์ผู้จะใช้นามปากกาว่า ‘ธรรณีสุบ’ ให้คณะพรรคสามเกลอฟังโดยละเอียด เจ้าคุณปัจจนึก ๆ, พล, นิกร, ดิเรก เจ้าคุณ และคุณหญิงประสิทธิ์ ๆ กับประไพ, ประภา, นันทา หัวเราะกันจนท้องคัดท้องแข็ง.

ตั้งแต่เช้าไม่มีใครเห็นหน้าอาเสี่ยเลย เขาแต่งตัวนั่งรถออกจากบ้าน ไปก่อน ๖ นาฬิกา เพื่อรับอากาศสดชื่นตอนรุ่งอรุณอันจะทำให้สมองแจ่มใส ตามธรรมเนียมนักเขียนโดยมากมักจะชอบอากาศตอนเช้าตรู่ กิมหงวนไปจอดรถที่สวนลุมพินี ลงเดินให้เส้นสายยืด และนึกพล็อตเรื่องไปด้วย.

ก่อน ๑๐.๐๐ น. เล็กน้อย.

พลีมหัทธัง เลี้ยวเข้ามาในบ้าน ‘พัชรภรณ์’ อย่างรวดเร็ว กิมหงวนนั่งยิ้มอยู่ในรถ และบนเบาะที่นั่งตอนหลัง เต็มไปด้วยหนังสือนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ซึ่งกิมหงวนไปเที่ยวหาซื้อสินเงินร่อยกว่าบาท เขาซื้อมาเพื่อจะดู

แนวเขียนตลอดจนเค้าโครงเรื่องของนักเขียนเหล่านี้ แล้วเขาจะเขียนให้ดีกว่านั้น.

เมื่อนึกว่าเรื่อง ‘หมัดทะเลายโลก หรือ โขศสามชั้น’ ที่เขาจะแต่งขึ้น จะเป็นวรรณกรรมที่มีค่าควรเมือง อาเสี่ยก็อึ้งออดอึ้งใจจนลืมอาหารเข้า.

เช็กสะแกระบังคับให้รถหยุดนั่งหน้าตึก ‘สี่สหาย’ พอดับเครื่องเรียบร้อยเปิดประตูก้าวมาข้างล่าง เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กับพล, นิกร ก็เดินออกมาจากห้องโถงพอดี มีอ้ายแห้วตามหลังมาด้วย.

ต่างเตรียมแผนการณ์ที่จะกะเซ่ากิมหงวนไว้เรียบร้อยแล้ว.

“สวัสดีขอรับ คุณอา” อาเสี่ยทักเจ้าคุณปัจจนึก ๆ อย่างนอบน้อม ไม่มีกิริยาทะลึ่งตึงตังเลย.

เจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ เอื้อนเอ่ยเป็นทำนองเสภาทักทายเสี่ยหงวน

“ไปไหนมา ?	แต่เช้า	เจ้าหลานรัก
น้ำขนน้ำชา	ไม่ยก	กินเสียก่อน”

กิมหงวนก้มศีรษะเล็กน้อย อดยิ้มแก้มตุ่ย รีบร้องต่อกลอนทันที.

“ไปธุระ	รับคุณอา	อย่าอาวรณ์
ซื้อหนังสือ	บทละคร	เช็กสเปียร์”

อ้ายเสื่อมือกาวหัวเราะก๊าก พุดเป็นกลอนขึ้นบ้าง

“เห็นปากกา มันทาส้วม จริงจริงโหยย”

กิมหงวนสะดุ้ง

“อย่านะโวย ทยอยออกไป ไวเหมือนเหี้ย”

พลกลิ้งหัวเราะแทบแย้ นึกสนุกขึ้นมาทีไรร้องจิ้งข้าง

“แถจะเป็น นักประพันธ์ หรือวะเฮี้ย?”

เจ้าแห้วยื่นอ้าปากค้างด้วยกิริยาตื่นตื่นแปลกใจ อดรันทน
ไม่ไหวทีไรร้องจิ้งเป็นคำกลอนเช่นเดียวกัน

“รับประทาน เกิดเฟลเสีย อะไรกัน”

แล้วทุกคนนอกจากอาเสี้ยก็หัวเราะครืน เจ้าแห้วทำหน้าที่
ชอบกล

“รับประทาน ผมไม่เข้าใจรับประทานอะไรเลยครับ ทำไม
ถึงต้องรับประทานขับเสภาไปตามกันเช่นนี้?”

กิมหงวนทำตาเขียวกับเจ้าแห้ว แล้วดูเป็นโคลงสอง

“ไม่ใช่หน้าที่เจ้า

อย่ามาพูดกะเจ้า นี่เฮี้ย ขนไป”

เสียงหัวเราะอย่างครืนเคร่งดังขึ้นอีก เจ้าแห้วปล่อยเสียดิก
เดินมาเปิดประตูตอนหลังรถออก มองคูหนังสือต่าง ๆ แล้วเจ้า
แห้วผู้มีหน่อเนื้อเชื้อแก้วก็กล่าวเป็น โคลง ๓

“รับประทาน ล้วนหนังสือ

ขนชื่อมาใช้น้อย

ผมคงแบกหินห้อย

จากนี้ห้องคุณ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑, พล, นิกรหัวเราะลั่น ชอบอกชอบใจใน
คารมกวีของเจ้าแก้ว อาเสี่ยพะยัคหน้าหงิก ๆ แล้วพูดเป็นคำ
เจรจา

“ชนไปซีไวยะวังหน้อยนา

เอาไปกองไว้ในห้องข้าก่อน”

เจ้าแก้วยิ้มแป้น

“รับประทาน ไม่ว่าเป็นคำโคลงอีกหรือครับ ?”

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น

“ทำลึ่งนำ อ้ายเปรต, แกมีหน้าที่ขนหนังสือก็ขนไป”

เจ้าแก้วหัวเราะ จัดการปฏิบัติตามคำสั่ง เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๑,
พล, นิกรแลเห็นกระดาษฟูลสะแกปีหลายริมหรือหลายห่อ
ดินสอด่าอีก ๓ - ๔ หีบ กิมหงวนตระเตรียมสร้างบทประพันธ์
เป็นงานใหญ่โต.

เจ้าคุณเดินเข้ามาขมวดคิ้วบ่กิมหงวน

“หลานชาย อาดีใจมากที่ทราบมาจากนวลละอว่า แกจะ
เริ่มสร้างชื่อเสียงให้ตัวเองในการประพันธ์ สะ - สะ ไม่เลวไวย
บางทีความหวังของแกอาจจะเป็นผล”

กิมหงวนกะพุ่มมือไหว้อย่างนอบน้อม

“ขอขอบพระคุณครับ ผมคิดว่าผมคงมีชื่อเสียงในไม่ช้านี้”
เจ้าคุณซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“แน่นอนหลานชาย ความมานะพยายามเป็นกุญแจไขประตูแห่งความสำเร็จผล นักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงทุก ๆ คน เมื่อแรกแต่งก็ไม่มีชื่อเสียงอะไรเลย แต่แล้วด้วยการเขียนที่มีเหตุผล ประกอบด้วยสำนวนที่น่าอ่าน และเค้าโครงเรื่องที่มีคติธรรม หรืออาจจะเป็นนิยายของชีวิตคนเราก็ได้ ถึงทำให้เขามีชื่อเสียงอย่างรวดเร็ว”

นิกรอดรันทนไม่ได้ จึงพูดขึ้นอย่างขวานผ่าทารก

“อ้ายหงวน แกจะบ้าหรือวะ อาชีพของแกคือพ่อค้า ไม่ใช่ นักประพันธ์ แกอยากจะได้ใส่แหงยังงั้นรี โธ – อ้ายบ้า” แล้วกะดิ่งทองก็หัวเราะก๊าก.

กิมหงวนทองคำอันปะหลับปะเหลือก

“แหม – เธอนี้พูดจาไม่มีสัมมาคารวะเลย”

นิกรหมั่น ไล่เต็มทนจึงยกเท้าถีบปั้งเข้าให้

“นี่แน่ะ – เธอ มึงอย่ามาทำกะตัวมกะเตี้ยม อย่างผู้หญิงหน้อยเลยวะ นิสสัยอันแท้จริงของแกไม่ใช่สุภาพรียบอย่างนี้”

กิมหงวนหน้าอเหมือนม้าหมากรุก

“เธอทำไมถึงเล่นกะฉันด้วยทีละจ๊ะ หยาบคายอะไรยังงี้ก็
ไม่รู้ ทีหลังเธออย่ามาเล่นกะฉันน่าจะบอกให้”

สองเกลอมองดูหน้ากันแล้วหัวเราะหึ ๆ

พลว่า “หงวนกรับ มีชื่อเสียงละก็อย่าลืมนะสิคะ”

อาเลี่ยมยิ้ม

“ฉันจะลืมนะได้ยังไงกัน เธอเป็นเพื่อนที่ดีของฉัน”

นายพัชรภรณ์ก่อกันหัวเราะแทบแย

“เมื่อไหร่เธอจะลงมือแต่งจ๊ะ ?”

“อ้อ – แต่งวันนี้แหละจ๊ะ ถามทำไมจ๊ะ ?”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“จะได้โทรศัพท์บอกให้คุณหลวงวิเชียร ๆ เอรณมารับเธอ
ยังงั้นละจ๊ะ โธ่เอ๊ย – คนดีกลายเป็นบ้าไปแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หัวเราะจนน้ำหูน้ำตาไหล แกล้งทำเป็นดู
ลูกเขย

“อ้ายนี่ยังงั้นโว้ย มือไม่พายเอาตีนราน้ำ เมื่อเพื่อนมีความ
ปรารถนาอยากจะเป็นนักประพันธ์ แกก็ควรสนับสนุนเพื่อนซี
เหลวไหลน่า”

กะดิ่งทองหัวเราะงอ พะยักหน้ากับอาเลี่ยม

“อ้ายหงวน, เชื่อกันเถอะวะ เลิกลืมนะความตั้งใจเสียดีกว่า
กันขอบอกแก่ตามตรงว่า เดียวนี้สติของแกพ่นเพื่อนเพื่อพุ่งไป

มากทีเดียว แกควรจะพักผ่อนร่างกายให้มาก อีกไม่กี่วันก็เข้าหน้าฝนแล้ว”

กิมหงวนค้อนควับ จีบปากจิบคอปุด

“เธอน่ะ – เข้าใจว่าฉันเป็นขี้ยังงั้นซี คนที่เริ่มเป็นนักประพันธ์คือคนบ้า เธอเข้าใจยังงี้รี?”

นิกรอมยิ้ม หันมาทางพล

“ซีเจงห้ามปรามมันทีเถอะวะ พล, เรื่องมันจะไปกันใหญ่”

พลหัวเราะ

“ปล่อยมันตามเรื่องเถอะน่า ไบเรือกำลังกินลม แกจะหยุดเรือไว้ให้มันหยุดเล่นนะ ไม่ได้หรอก ลมหมดมันก็หยุดเอง” แล้วพลก็เปลี่ยนสายตามาที่ไบหน้ากิมหงวน “แกจะแต่งเรื่องอะไร บอกกันหน่อยได้ไหมวะ?”

อาเสี่ยยิ้มอาย ๆ

“ได้ซีสำหรับเธอ ง่า – เรื่องที่กันจะแต่งเป็นเรื่องลึกลับ โลกโผน ให้ชื่อว่า หมัดทะลายโลก หรือ โขศสามชั้น”

เจ้าคุณกับพล, นิกร หัวเราะลั่น.

นิกรว่า “ไม่เหมาะโว้ย เปลี่ยนชื่อเสียใหม่เถอะหงวน”

กิมหงวนขมวดคิ้วขุ่น

“เปลี่ยนว่ายังไง?”

กะดิ่งทองอมยิ้ม

“ชื่อเรื่อง บ้าห้าร้อยจำพวก ดึกว่า ม่ายก็ บ้าหอบฟางก็ได้”

อาเลี้ยวขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกรอด ๆ แล้วเอ็ดตะโรเสียงลั่น

“กูไม่อยากพูดกับมึง” พูดจบก็เดินลงสั้นปัง ๆ ขึ้นบันได
ตึกเลยเข้าไปในห้องโถง.

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ, พล, นิกร หัวเราะงอหาย นายพัชราภรณ์
นึกสลดใจไม่น้อย เขาถอนหายใจเอือกใหญ่ แล้วกล่าวกับเจ้า
คุณปัจจนึก ๆ

“คุณอาเข้าใจว่ายังไงครับ ?”

เจ้าคุณยิ้มเล็กน้อย

“ແລ່ះ ?”

“ผมหรือครับ ผมเข้าใจว่า สติสัมปชัญญะอ้ายหงวนไม่
สมบูรณ์นะซีครับ”

เจ้าคุณหัวเราะ หันมาทางลูกเขย

“ແລ່ះ กร, แกเข้าใจว่ายังไง ?”

อ้ายเสื่อมือกาวหัวเราะคิก

“ไม่น่าถามเลยครับ ลักษณะอาการอย่างนี้ ถ้าใครคิดว่าอ้าย
หงวนไม่บ้า คนนั้นก็ต้องเป็นบ้าเช่นเดียวกัน”

เจ้าคุณพยักหน้าหงิก ๆ

“อือ – จริงโวย โธ – น่าสงสารมัน ไม่ได้การต้องบอกให้
ดิเรกมันช่วยจัดการรักษาให้”

ขณะนั้นนายแพทย์ณรงค์ฤทธิ์เดินออกมาจากห้องโถงพอดี พลแลเห็นเข้าก็ยิ้มกับต็อกเตอร์.

“อายุยืนจริงแกล เจ้าคุณอา กำลังพูดถึงแกที่เดียว”

ต็อกเตอร์ไม่สนใจกับใครทั้งนั้น เขาพะยักหน้าเรื่อย ๆ ยกมือไปพลหลัง เดินมาหยุดยืนหน้าบันไดแล้วหัวเราะก๊าก ชูมือทั้งสอง ขึ้นเหนือศีรษะ แล้วพูดเสียงลั่น

“สำเร็จ – โอ – สำเร็จเรา – มายก๊อด ฮะ – ฮ้า ไม่เสียแรงที่ ขำน้ำขำทะเลไปเรียนมาจากอังกฤษ โสโสะ – เราจะกลายเป็น ศาสตราจารย์ผู้มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในโลก ฮี – ฮี – ฮ้า !”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ทำตาปริบ ๆ มองดูเขยใหญ่ของท่าน แล้ว กล่าวกับสองเกลอ

“อ้อ – นี่มันบ้านพัชราภรณ์ หรือสาขาโรงพยาบาลโรค จิตต์กันแน่ไว๊ย ทั้งอ้ายหงวนและอ้ายเหรกไม่มีทีท่าว่าจะมีสติ สมบูรณ์เลย มันยังงั๊กันแน่ พล หา ?”

พลหัวเราะ

“ก็ช่างมันปะไรครับ อ้ายเหรกมันบ้าวิทยาศาสตร์ อ้ายหงวนบ้าอยากมีชื่อเสียงเหมือนเช็กสเปียร์ ปล่อยมันตามเรื่องเถอะครับ”

ดิเรกทำหน้าที่บ้องแบ้ว เดินเข้ามายกมือท้าวสะเอว จ้องมองดูเจ้าคุณปัจจนึก ๆ กับ พล, นิกร แล้วเขาก็พูดกับนายพัชราภรณ์

เสียงหนัก ๆ

“แก – แกเข้าใจว่ากันบ้าอะไรนะ ?”

พลอมยิ้ม มองดูใบหน้าที่ออกเตอร์ดิเรกซึ่งเต็มไปด้วยหนวดเครา ผมเผ้ายาวรุงรังเพราะไม่ได้รับการเอาใจใส่.

“เปล่า ๆ – ที่กันว่าแกบ้าวิทยาศาสตร์นะ หมายความว่าแกหมกมุ่นกับการค้นคว้าทดลองจนเกินไป”

นายแพทย์ยิ้มออกมาได้

“ถูก – เป็นถูกแล้ว คนเราที่จะเก่งในทางไหนก็ต้องบ้าคลั่งในทางนั้น คือสนใจจริง ๆ ฮะ – ฮะ ยูดงไม่รู้ว่ เดียวนี้ความสำเร็จอย่างใหญ่หลวงได้บังเกิดแก่กันแล้ว การทดลองของกันเป็นที่ได้ผลอย่างน่าประหลาด” พูดจบดิเรกก็หัวเราะลั่น “สำเร็จ ! ไอ้เป็นสำเร็จ”

นิกรกล่าวถามขึ้นเบา ๆ

“แกคิดทำอะไรวะ บอกกันหน่อยซิ ?”

ออกเตอร์สันศิริษะ

“โน – ยังบอกไม่ได้ กันต้องปิดเป็นความลับก่อน อีกไม่กี่วันแกจะรู้เองว่า กันคิดอะไรได้”

เจ้าคุณปัจจุบันิก ๆ เอื้อมมือจับแขนนายแพทย์หนุ่มแล้วพูดกับเขา

“ดิเรก – แกจะคิดทำอะไรที่ช่างเถอะ แต่ว่าเดี๋ยวนี้ฮ้ายหงวนเพื่อนของแก พ่อสงสัยว่ามันจะวิกฤตจิต แกควรจะช่วยเหลือตรวจรักษาให้มันเสียแต่เนิ่น ๆ ขึ้นปล่อยไว้อาการของมันถึงกับบ้าคลั่งอาละวาด ก็จะทำให้พวกเราเดือดร้อนไปตามกัน”

ดิเรกพะยักหน้าซ้ำ ๆ

“เป็นเปล่า” เขาพูดอึม ๆ “กิมหงวนมันไม่บ้าหรือก้า การที่คนคนหนึ่งหัดเป็นนักประพันธ์เพื่อแสวงหาชื่อเสียงไม่ใช่บ้าเข้าใจ?”

เจ้าคุณอึมแห่ง ๆ.

“แต่มันคลั่งไคล้ใฝ่ฝันจนเกินไปนี่หว่า พ่อว่ามันบ้าแน่ ๆ”

“โน – ไม่บ้า”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“ฮ้ายหงวนมันก็เหมือนกับดิเรกนั่นแหละครับ บ้าเหมือน ๆ กัน”

ศ็อกเตอร์ทำคายนหลับตาปี

“มึงนะซีบ้า”

กะดิ่งทองหัวเราะก๊าก คว่าแขนพลพาเดินลงบันไดไป
ข้างล่าง

“ไปคุยกับคุณอาหญิงที่ตึกใหญ่เถอะวะ อยู่ใกล้ ๆ เจ้า
หงวนกับเจ้าดิเรก ได้กลิ่นไอมันเข้าเราก็จะพลอยเป็นบ้าไปด้วย”
พูดจบก็หันมายิ้มกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ “ไปเถอะครับคุณพ่อ หรือ
อยากจะเป็นบ้ากับเขาบ้างก็เอา ผมนะนี่กบนบานศาลกล่าวอยาก
ให้คุณพ่อเป็นบ้ามานานแล้ว”

เจ้าคุณกลิ่นน้ำลายเอี๊ยก

“เอ – ชักทะเลิ่งใหญ่แล้วอ้ายนี้ วันนี้อ้ายหงวนสุภาพ
เรียบร้อยเปลี่ยนนิสัยเป็นคนละคน แต่แก่กลับรับตำแหน่งจอม
ทะเลิ่งแทน”

นิกรอมยิ้ม เดินเคียงคู่กับพลตรงไปตึกใหญ่ เจ้าคุณปัจจ-
นึก ๆ ตามไปด้วย.

- ๓ -

อีก ๓ วันต่อมา

คณะพรรคสามเกลอต่างรู้สึกแปลกใจในกิมหงวนเป็นอย่างยิ่ง อาเสี่ยไม่ได้เป็นบ้าหรือ แต่เขาอยากเป็นนักประพันธ์เพื่อหวังจะมีชื่อเสียงอย่างเช็กสเปียร์ กิมหงวนเปลี่ยนแปลงชีวิตจิตใจเป็นคนละคน ตลอด ๓ วันที่ผ่านมานี้คนในบ้าน ‘พัชราภรณ์’ แทบไม่มีใครที่จะได้ยินเสียงเขาเลย เสียหงวนไปห้างศิริวิทย์พานิชตั้งแต่เช้า พอ ๑๗.๐๐ น. ห้างปิดก็รีบขี่รถกลับบ้านอาบน้ำอาบท่าผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่ พักผ่อนร่างกายราวครึ่งชั่วโมง แล้วก็หมกตัวอยู่ในห้องสมุด ตั้งอกตั้งใจเขียนเรื่อง ‘หมัดทะเลลายโลก’ หรือ ‘โชคสามชั้น’

อาเสี่ยใช้นามปากกาว่า ‘ก.จ. ไทยแท้’ เขาเขียนได้ในราว ๒๐ ยกแล้ว เป็นการเขียนอย่างหักโหมทรมาณตัวเอง จากหัวค่ำกระทั่ง ๓ หรือ ๔ นาฬิกาใหม่ อุปาทานนั่นเองทำให้กิมหงวน

เขียนได้แคล่วคล่องราวกับนักเขียนอาชีพ เขาเชื่อว่าวิญญูณของท่านวิลเลียม เช็กสเปียร์ จินตกวีเอกของโลกคอยคลจิดจิตใจให้เขามีสมองปลอดโปร่ง พอหยิบดินสอกี่เขียนปฐูิด ๆ จนกำหนดได้แน่นอนว่า ๑๕ นาที เสียหงวนเขียนต้นฉบับได้ ๑ หน้ากระดาษฟูลสะแก๊ป.

เสียหงวนได้ไปติดต่อโรงพิมพ์ศิริอักษร สำนักงานหนังสือเพลินจิตต์ อันเป็นคณะหนังสือเริงรมย์ที่ใหญ่โตแพร่หลายที่สุดในประเทศไทยเวลานี้ เขาตกลงว่าจ้างพิมพ์เรื่องของเขา และขอให้ช่วยส่งไปยังเอเยนต์ต่าง ๆ ของเพลินจิตต์ทั่วพระราชอาณาจักร อาเสียตั้งใจพิมพ์ ๑๐๐,๐๐๐ เล่ม ถ้าขายหมดจะพิมพ์เป็นครั้งที่ ๒ อีกสัก ๕ - ๖ แสน เขามั่นใจว่าวันศุกร์นี้ต้นฉบับเรื่อง 'หมัดทะลายโลก' คงจะเสร็จเรียบร้อย และต้นเดือนพฤษภาคมคงจะออกวางตลาดได้ เสียหงวนตั้งราคาไว้เล่มละ ๕๐ สตางค์เท่านั้นเพื่อล่อใจคนอ่าน แต่เรื่องต่อไปจะขายเล่มละ ๑๐ บาท เพราะอย่างไรเสียนักอ่านก็คงจะไม่ยอมพลาดเรื่องของเขา อาเสียจะจัดทำหนังสือเล่มนี้ให้สะอาดตา เย็บกึ่งปกสองชั้นพิมพ์สอดสี ภาพสกรีนอาบน้ำมันซึ่งจะให้ 'เสน่ห์' จิตรกรฝีมือเยี่ยมแห่งประเทศไทยเป็นผู้สร้างปกให้ รวมความว่าหนังสือเล่มนี้ใครเห็นก็ต้องสะอาดตา และเมื่อเห็นราคาถูก ๆ เพียง ๕๐ สตางค์ก็คงต้องซื้อ.

งานประพันธ์ของกิมหงวน นายแพทย์ดิเรก ฌรงค์ฤทธิ์ เลื่อมใสมาก หมอคนนี้ชอบคนทำอะไรทำจริง หมกมุ่นกับการงานเหมือนอย่างเขา ดิเรกแอบมาคุยกับอาเสี่ยเสมอ นอกจากนี้ยังช่วยคิดหมึกพิมพ์หน้าปกให้ด้วย หมึกที่ดิเรกคิดให้พิมพ์จะทำให้ภาพสวยงามขึ้นอีก ดิเรกทดลองให้เสี่ยหงวนดูเมื่อเช้านี้เอง เขาเขียนรูปหมาเฝ้าจีน ๑ รูป เอาหมึกพิมพ์ที่เขาประดิษฐ์ขึ้นทาจนทั่ว แล้วนำไปวางไว้กลางสนามหน้าตึก ครู่เดียวเท่านั้นรูปหมาเฝ้าก็ส่งกลิ่นเหม็นเหมือนหมาเฝ้าจริง ๆ อีกาตั้งหลายร้อยบินมาเกาะตามต้นไม้ร้องเซ็งแซ่ไปหมด จนกระทั่งค็อกเตอร์ ฌรงค์ฤทธิ์ต้องไปฉีกรูปทิ้ง แม้จะนั้นพวกอิกายังคาบเอาไปตัวละคร ๒ ชิ้น ทำให้กิมหงวนเลื่อมใสมาก นึกขบใจดิเรกที่มีแง่ใจช่วยเหลือ.

วันนั้นตอนหัวค่ำ.

อากาศร้อนอบอ้าวในตอนกลางวันค่อยคลายไปบ้าง ลมพัดโชยโกรกเข้ามาในหน้าต่างห้องสมุดชั่วคราว.

เช็กสะแกระลูกเช็กสเปียร์ นั่งก้มหน้าก้มตาเขียนบทประพันธ์อยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือ มีกาแฟดำเย็นตั้งอยู่ ๑ แก้ว, บุหรี่ ๑ กระทบ และดินสอดำที่เหลาไว้แล้วอีกในราว ๑๕ แห่ง กระดาษฟูลสะแก้ปกองพะเนิน.

อาเสี่ยหยุดชะงักการเขียน เมื่อได้ยินเสียงบังตาประตูดก
เคาะเบา ๆ เขาเงยหน้าขึ้นมองดู แล้วเอื้อมเอ่ยเป็น โคลงสาม

“ใครหนอเคาะบังตา

เชิญเข้ามาพบได้

แต่ขอบอกท่านไว้

อย่าช้า ชวนคุย”

เสียงหัวเราะแบบชาวตะวันตกดังลั่น พร้อมกับบังตาประตู
เปิดออก ดอกเตอร์ณรงค์ฤทธิ์สวมเสื้อหม้อดินเข้ามาด้วยใบหน้า
ยิ้มแย้ม.

“กู๊ดไนท์”

อาเสี่ยยิ้มรับเพื่อน

“อ้อ – ดิเรกดอกกรี นึกว่าเจ้าพลเสี่ยอีก นั่งซีไวย์, สำหรับแก
กันยินดีวางดินสอคุยกับแก ถ้าเป็นคนอื่น จ้างกันก็ไม่พูดด้วย”

นายแพทย์ทรุดตัวนั่งไขว่ห้างบนเก้าอี้ นวมตรงกันข้ามกับ
นักประพันธ์เอก ทอดสายตามองคูต้นกระบับ

“เกือบเสร็จแล้วไม่ใช่รี ?”

กิมหงวนพะยักหน้าซ่า ๆ

“กันคิดว่าพຽ່งนี้คงจะเสร็จเรียบร้อย ตั้งใจว่าจะยอมหยุดงานสักหนึ่งวัน จ้าทั้งกลางวันกลางคืน เออ – แกมาก็ดีแล้วดิเรกกันจะได้ปรึกษาอะไรเกี่ยวกับแกบ้าง”

ดิเรกอมยิ้ม เปิดกะป๋องบุหรี หยิบบุหรีออกมาจูดสูบมวนหนึ่ง

“อะไรอีกล่ะ ?”

อาเสี้ยนนิ่งนึกสักครู่

“ง่า – ดิเรก, แกคิดว่ากันควรจะมีเรื่องอะไรของกันสักเท่าไร จึงจะพอเพียงแก่การจำหน่ายไม่ให้หนังสือขาดตลาดได้ ?”

คือกเตอร์ขมวดคิ้วเล็กน้อยเป็นเชิงคริกครอง

“สักสามพันเล่มเป็นยังไง ?”

อาเสี้ยนสะดุ้งเล็กน้อย

“สามพัน ? ฮะ – ฮ้า เรื่องที่ดีเยี่ยมขนาดแปลดาวยังงี้พิมพ์สามพัน แพล็บเดียวเท่านั้นก็หมดตลาด นักอ่านคงแย่งกันซื้อดีกันหัวร้างข้างแตกเป็นแน่”

ดิเรกว่า “แกคิดว่าแกจะมีสักเท่าไรเล่า ?”

กิมหงวนยิ้มเล็กน้อย

“แสนเล่ม”

คือกเตอร์หลับตาปี

“เดี่ยว – เดี่ยว พุดใหม่ซิ เท่าไหร่ละ ?”

อาเสี่ยหัวเราะก๊าก

“แสนหนึ่งโวย ทำไม – แกคิดว่าขายไม่หมดรี ? แกอย่าลืมว่า เรื่องหมัดทะเลลายโลกนี้วิญญาณของท่านเช็กสเปียร์คลใจให้กันเขียน ไม่ใช่ว่ากันนักเขียนจากสมองของตัวเอง”

นายแพทย์ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“อ้ายเพื่อนยาก กันเป็นขอร้องยูให้พิมพ์เพียงพันเดียวเท่านั้น ขายหมดก่อนเราค่อยพิมพ์ครั้งที่สอง, สาม, สี่ ถ้าแกพิมพ์แสนเล่ม แกจะต้องเช่ารถโกดังไม่ต่ำกว่าสิบคัน ขนไปเวียงนาคเรขม”

อาเสี่ยกลืนน้ำลายเอือก

“แล้วกัน, ถ้าลงเลหลังเวียง มันก็ไม่ใช่เช็กสเปียร์ซีโวย”
กิมหงวนพูดอย่างเคื่อง ๆ “นั่นมันนักเขียนชั้นสวะ”

ดิเรกหัวเราะ

“โน – โน ยูเข้าใจผิด ไม่ใช่ว่าไอ้ดูถูกความสามารถยู คิดดูซีโวย นักอ่านหนังสือเรจรมย์ ในเมืองไทยเรามีในราวหมื่นคนเท่านั้น และในจำนวนนี้เป็นนักขอมอ่านเสียครึ่งหนึ่ง ถึงแม้เรื่องของแกจะดีเยี่ยม สามารถทำให้คนที่ไม่อ่านหนังสืออ่านเล่นซื่ออ่านได้ เพราะได้ยีนกิตติศัพท์ว่าสนุกสนาน ก็คงได้นักอ่านทั้งประเทศไม่เกินสามหมื่นคน ฉะนั้น, ถ้าแกพิมพ์ตั้งแสนเล่ม แกก็

ต้องเลหลังเว็งนาครเขมมอย่างเด็ดขาด ง่า – คณะเพลินจิตต์นะ
แกรู้ใหม่เขาพิมพ์ครั้งละกี่เล่ม ?”

กิมหงวนทำตาปริบ ๆ

“อ้อ – เพลินจิตต์นะเธอ ถ้าเล่มสิบสตางค์เขาพิมพ์สาม
พันเล่ม ถ้าเล่มละสามสิบห้าสตางค์พิมพ์หกพันเล่ม เอ – เห็นจะ
จริงโวย กันไม่ควรจะพิมพ์ตั้งแสน นายเวช – เจ้าของโรงพิมพ์
เขาแนะนำเหมือนกันว่า ควรจะพิมพ์เพียงสามสี่พัน เพราะ
นามปากกาของกันเป็นนามใหม่ แต่กันบอกกับเขาแล้วว่า กันมี
สตางค์และจ้างพิมพ์ด้วยเงินสด เขาเลยไม่กล้าคัดค้านอะไรอีก”

ดิเรกหัวเราะก๊าก

“เป็นฉบับขายแน่ เชื่อกันเถอะวะ อ้ายเสี่ย สามพันเล่ม
พอแล้ว ถ้าหมดเราค่อยพิมพ์ใหม่ นักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงนั้น
ไม่ได้หมายความว่าเรื่องของเขาจะต้องพิมพ์มากมายหลายหมื่น
หลายแสน พิมพ์น้อย ๆ แหะละดี ขาดตลาดแล้วคนจะได้เที่ยวหา
ซื้อ และทำให้อยากอ่านยิ่งขึ้น”

อเสี่ยยิ้มแห้ง ๆ ดึงลิ้นชักโต๊ะหยิบขวดยาน้ำสีเขียวออกมา
เปิดจุกยกดื่ม ยานี้เป็นยาควบคุมเส้นประสาทซึ่งดิเรกผสมให้
ให้ชื่อว่า ‘โกโนโนอินฟรุเอ็นเน็ฟ’.

“เอา – สามพันก็สามพันวะ”

นายแพทย์หัวเราะอีกครั้งหนึ่ง

“เอ – ทำไมคุณแกเชื่อกันง่ายนักละหว่า ?” ดิเรกถามอย่างสงสัย.

“นั่นนะซีโว้ย เดี่ยวนี้กันรักแกยังกะลูกจริง ๆ วะ นิสสัยของแกเป็นที่ถูกใจกันยิ่งกว่าอายเปรดสองคนนั่นมาก”

“เรอะ ?” แล้วดิเรกก็แหงนหน้ามองดูเพดานแหกปากหัวเราะ.

ภายในห้องนั่งเียบเสียงไปสักครู่ นักประพันธ์กับนักวิทยาศาสตร์ต่างจ้องมองดูหน้ากัน ทีแรกยิ้มให้กัน หน้าเข้าก็หน้าบึ้ง แล้วก็ยิ้มอีก แล้วก็หน้าบึ้งอีก ในราว ๑๐ นาทีดิเรกยกกำปั้นทุบลงบนโต๊ะดังปัง ทำให้อาเสียดใจแผ่นดินลุกขึ้นยืน.

“โน – โน ๆ ๆ เป็นเปล่า ไอเพียงแต่จะถามยู่ว่า หนังสือเรื่อง ‘หมัดทะลายโลก’ ยูได้เตรียมการโฆษณาไว้อย่างไรบ้าง ?”

กิมหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ทรวดตัวนั่งตามเดิม

“เตรียมไว้พร้อมแล้ว”

“อะไรบ้างล่ะ ?”

อาเสียดนิ่งนึก แล้วพูดซ้ำ

“หนึ่ง – ลงประกาศในหน้าหนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับ
สอง – ฉายกระจกแจ้งความที่เฉลิมกรุงกับ โอเดียน สาม – แห่ด้วยรถยนต์พิมพ์ใบปลิวแจก ลี – เขียนโปสเตอร์ติดตามถนน และ
ห้า – จ้างเครื่องบินกองทัพอากาศ แต่ง โคมเป็นตัวอักษร ‘หมัด

ทะเลายโลก’ บินมาร้อนเหนือพระนครในเวลากลางคืน กันตั้ง
งบประมาณค่าโฆษณาไว้หมื่นบาท”

ดิเรกพะยัคหน้าเห็นฟ้องด้วย

“เวิ้ล – เวล – เหวล เป็นชายดีแน่”

กิมหงวนยิ้มแป้น นึกอยากแต่งต่อขึ้นไปทันที เขาเอื้อมมือ
หยิบดินสอด แล้วมองดูต้นฉบับของเขา

“กันจะรีบจำ ๆ ให้จบ”

ดิเรกว่า “ดีมาก, กันขอแสดงความยินดีที่แกมีมานะ แต่งถึง
ไหนแล้วล่ะ ?”

กิมหงวนยิ้มแหย ๆ

“ถึงตอนพระเอกแก้แค้นแทนนางเอก ต่อสู้กับผู้ร้ายด้วยมีด
พกตัวต่อตัว แล้วพระเอกก็ฆ่าตาย เขามีศรัทธาหัวใจผู้ร้ายออกมา
กินกับเหล้า”

คือกเตอร์สะคั่งเสือก โบหน้าซัดเผือด

“เอ้อเฮอ เพียงแต่แกเล่ายังหวาดเสียวถึงเพียงนี้ จู๊ย ๆ ๆ ๆ
เด็ดขาดเลย ขายเป็นเทน้ำเทท่าแน่ ๆ มันต้องยังจี๊วะ ถึงตอนนู้
ต้องนองเลือดอย่างนี้”

อาเสี่ยปลื้มใจในคำชมของเพื่อนอย่างยิ่ง

“กันจะอ่านให้แกฟังนิดหนึ่งเอาไหมล่ะ ?”

ดิเรกหัวเราะหึ ๆ

“เอาซี”

กิมหงวนกะแอมเบา ๆ หยิบตันฉะบับหน้า ๑๒๗ ขึ้นอ่าน
เสียงแจ้ว แอ้กท่าแอ้กทางไปด้วย

“--- เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ สรวลระริกซิกซี้ กะจู้กะจี้กะจ้อกะแจ้
เสียงแก้วเหล้ากะทบกัน และเสียงอะไรต่ออะไรภายในโรงเตี๊ยม
‘อิกขา’ เยีบสงบทันที เมื่อเจ้าหนุ่มผู้มีสมญาว่า ‘อ้ายนิ้ว
เหล็ก’ ผลักบังดาบานประตูเดินเข้ามาในโรงเตี๊ยมอย่างอาจหาญ.

นัยตาของเขาคมกริบเท่า ๆ กับมีดโกน ท่าทางของสงวน
หรือ ‘อ้ายนิ้วเหล็ก’ เหมือน ๆ กับพยัคฆ์ร้ายตัวงซึ่งยืนอยู่
ท่ามกลางฝูงมฤคิ.

สงวนแลเห็นเจ้าพ่ออง ผู้ที่กล่าวคำประมาทเขาว่า กิน
ก๊วยเตี๊ยมแล้วไม่ให้สตางค์แจ๊ก กำลังนั่งดื่มเบียร์กับลูกน้อง ๓ - ๔
คน ‘อ้ายนิ้วเหล็ก’ ถลกโสร่งขึ้นล้วงกะเป๋ากางเกงขาก๊วยหยิบมีด
พกสะปริงออกมาแล้วเค้นหัวเราะเสียงกร้าว

“ฮ้า - ฮะ - ฮะ - ฮะ ฮู้ ๆ ๆ ฮี - ฮี แฮะ ๆ”

ดิเรกสะคึ่งโหยง

“เฮ้ - ทำไมหัวเราะยังงั้นละโว้ย ?”

“หา ? ก็มันกำลังโกรธนี่หว่า”

“อ้อ - จริงโว้ย พระเอกชื่อสงวนรี ?”

อาเลี่ยมยิ้มแก้มตุ่ย

“อ้อ – กันเอาชื่อกันนั้นแหละ คั้งให้เป็นพระเอก”

“ไว้ล – เวล – เหวล ดีมาก อ่านต่อไปซิ”

กิมหงวนยกกระดาษขึ้นอ่านต่อไป

“อ้ายนิ้วเหล็กเดินปรีเข้าไปหาเจ้าฟ่อง จอมนักเลงของ
ตำบลบางรัก แล้วยกมือชี้หน้าคู่อาฆาตของเขา

“อ้ายฟ่อง !” สวงวนพูดเสียงหนัก ๆ “ดูตามหามิงมานาน
แล้ว เมื่อเดือนก่อน คนเขาบอกที่บ้านมิงอยู่หน้าคุณ คุณได้ตาม
ไปที่นั่น แต่คนที่นั่นเขาบอกว่ามิงย้ายเข้าไปอยู่ในคุกแล้ว คุณจึง
อดใจรอคอยจนกระทั่งมิงออกจากคุก และมาพบมิงที่นี่ สะ – ฮ่า
มิงต้องตาย !”

อ้ายฟ่องยิ้มอย่างใจเย็น ลูกจิ้งยี่นล้วงกะเป๋ายิบปีนพก ๒
กะบอกออกมาถือ.

“มิงคือใคร ?” เจ้าฟ่องถามยิ้ม ๆ

“กู – อ้ายนิ้วเหล็กไว้ย”

“เอ – กูไม่เคยรู้จักมิงเลยนี่หว่า”

สวงวนกะโศกจ้วงติดมีดสะปริงเต็มแรง แต่ไม่กล้าแทงให้
ถูกเพราะกลัวติดตะราง.

“มิงอย่าทำเป็นไก่อ้น้อยเลยวะ มิงจำไม่ได้รี มิงเคยว่ากูว่า
กินถ้วยเตี้ยแล้วไม่ให้อัฐเจ๊ก แล้วยิ่งกว่านี้มิงยังเคยค้าขายกูว่า
แก่แล้วยังคัดจริตทาลิปสะตึก พ่อของกูี่สามล้อ มิงก็แกล้งเอา

ตะปู้แทงยาง สะ – สะ ฎอฆาตพยาบาทมึงมานานแล้ว
ความแค้นฝังแน่นอยู่ในหัวใจไม่รู้ลืม มา – แอนอกมาให้ฎูแทง
ดี ๆ”

เจ้าฟ่องยกปืนขึ้นจ้อง

“อ้ายหมาวัด ! ถอยออกไป !” เจ้าฟ่องตวาดแว๊ด “ถ้ามึงเข้า
มาอีกก้าวเดียวพ่อยิงสะคือทะเลเลย”

อ้ายนิ้วเหล็กกริบยกมือปิดสะคือ แล้วกะโดดแทงเจ้าฟ่องอีก
ทั้งสองต่างต่อสู้กันเป็นที่น่าดูยิ่งนัก ฝ่ายหนึ่งแทง ฝ่ายหนึ่งยิง
สงวนฎูกยิงที่ศีรษะ ๒ นัด ที่หน้าอก ๒ นัด ที่ขา ๒ นัด เจ้าฟ่อง
ถูกแทงคอหอย ๒ แผล ลิ้นปี ๒ แห่ง.

การต่อสู้ดำเนินไปราว ๕ - ๖ ชั่วโมงเศษ เป็นการต่อสู้ที่
ล้างแค้นและอาฆาตพยาบาท - - -”

อ่านมาถึงตอนนี้ก็มหงวนก็หยุดอ่าน เพราะต้นฉบับที่
เขียนไว้หมดพอดี อาเสี่ยววางต้นฉบับลงบนโต๊ะ เงยหน้ามองดู
นายแพทย์ณรงค์ฤทธิ์.

แต่ – ดิเรกหายไปเสียแล้ว คือกเตอร์ทนหัวเราะไม่ไหว
กิมหงวนเขียนเรื่องลึกลับ โลกโพน แต่ดิเรกเชื่อว่ามันเป็นเรื่อง
ตลก จะหัวเราะขึ้นก็กลัวเสียหงวน โกรธจึงรีบวิ่งออกไปหัวเราะ
นอกห้อง ขณะที่กิมหงวนกำลังอ่านอย่างตั้งอกตั้งใจ.

“วะ – แล้วกัน ออกไปเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ปล่อยให้เราเป็นข้า
อ่านอยู่คนเดียว” อาเสียบ่นพึมพำ หยิบดินสอลงมือแต่งต่อไป.

ที่ห้องโถงหน้าห้องสมุด.

เสียงอะอะเฮฮาได้ดังขึ้นอย่างไม่มีการเกรงอกเกรงใจใคร
พล, นิกร, นวลละออกกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแก้ววิงโครม
ครามจากชั้นบนลงมาข้างล่าง เจ้าคุณถือปี๊บยกาน้ำ พลถือไม้พ้อ
อย่างที่แจ๊กขายยาตามท้องสนามหลวงตีเรียกคนดู นิกรถือปี๊บ เจ้า
แก้วถือกลองอเมริกัน นวลละออกถือไม้สั้น ๆ เพื่อคอยให้จังหวะ.

ทั้งห้าคนมีเจตนาที่จะแกล้งกิมหงวน โดยสงสารเกรงว่าจะ
เป็นบ้า เนื่องจากคร่ำครีดยกกับการแต่งหนังสือจนเกินไป.

คณะพรรคเครื่องสายพะสม จิน – ฝรั่ง ต่างวางเครื่อง
บรรเลง ทรวดตัวลงนั่งบนพรมปูพื้นกลางห้อง นายพัชราภรณ์วิ่ง
จรดปลายเท้ามายืนหน้าห้องสมุด โกง โกงมองได้บังตา แล้วเขาก็
หันมายิ้มกับนวลละออกกะซิบกะซากับหล่อน

“กำลังเขียนเพลีนเซียวครับ”

นวลละออกจู้ปาก

“เอาละ ลงมือเถอะ ง่า – เจ้าแห้วจึงกลองให้ดัง ๆ ซึ่แกจะ
ได้ดังหน่อย”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทาน ดิงเปรี๊ยะเซียวครับ แต่ – รับประทานคุณต้อง
รับรองว่าต้องช่วยผมนะครับ ถ้าหากว่ารับประทาน อาเสี่ย
ออกมากะที่บผม”

แม่งามอมยิ้ม

“เออน่า มีอย่างรึนั้นจะยอมให้แกถูกกะที่บต่อหน้าต่อตา
ฉัน” พูดจบหล่อนก็หันมาทางเจ้าคุณปัจจนึก ๆ “เอาซีคะ เอา
เพลง ง่า – ข้ามโโขงก็ได้ละ เพลงนี้เป่าด้วยปี่ลูกกาน้ำเพราะมาก”

เจ้าคุณหัวเราะ

“ไม่ดีหรอก เพลง ‘ค้ำควากลับ’ ดีกว่าหนู”

“ฮึ้ย” นิกกร้องขึ้นดัง ๆ “ค้ำควาเปรตอะไรกันครับควา
กลับ มีแต่ค้ำควากินกลับ”

ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วขึ้น

“ข้าไม่ได้เป็นคนตั้งชื่อไว้ มึงไปถามพวกเครื่องสายเขา
ดูซิว่าเป็นเพลงเก่าใช้ไหม โธ – อ้ายนี่”

กะดิ่งทองอมยิ้ม

“เอาครับ เอาอะไรก็เอา อ้อ – เดียวครับ ขึ้นสายก่อน”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ทำตาปริบ ๆ

“ตีปี่ต้องขึ้นสายด้วยหรือวะ อ้ายกร ?”

นายหน้าทะเล้นหัวเราะ

“อ้อ – ไม่ต้องนะครับ”

เจ้าคุณนั่งขัดสมาธิ ๒ ชั้น ยกปี่ขึ้นทำท่าจะเป่าแต่แล้วก็ไม่
เป่า มองดูหน้าพล, นิกกับนวลละออ

“เอ – ชักเกรงใจดิเรกมัน โวย มันกำลังค้นคว้าหาความรู้ ถ้า
เราทำให้มันหนวกหู มันก็คงทำงานไม่ได้”

นวลละออพูดขึ้นทันที

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ชั่วเวลาเดียวเดี๋ยวเท่านั้น ถ้าแกออกมา
ต่อว่า หนูจะพูดกับแกเอง”

“เออ – ดี ยังงั้นตกลง เอ้า – เตรียมตัวโวย หนึ่ง – สอง –
สาม”

เสียงปี่ลูกกาน้ำดังสนั่นหวั่นไหวในทำนองเพลง ‘การิ
โอแก้ว’ จังหวะ ‘รัมบ้า’ ขอให้ท่านผู้อ่านลองหลับตานึกดูเถิดว่า
เครื่องสายผสมวงนี้จะทำให้คนดี ๆ กลายเป็นบ้าได้ไหม ?

“แต่แรแต่รี๊ ต่อยรี๊ แต่ – แตรี๊ดแต่ ผ่าง ! ผ่าง ๆ
ซิ่ง ๆ ๆ ๆ แต่แรตี๊เร โฟ้งเพ็ง ๆ ๆ ผ่าง ! ซิ่ง ๆ ผ่าง !
โฟ้ง เพ็ง เพ็ง ๆ ๆ ผ่าง !”

เจ้าสเปียร์ขว้างดินสอทิ้ง ทำปากยื่นนัยตาถลน ยกมือทั้ง
สองข้างผมตนเอง ผลุดลุกขึ้นจากเก้าอี้.

เสียงปี่, เสียงม้่าพ้อ, เสียงกลองอเมริกัน และโดยเฉพาะเสียงปี่ทำให้สมองของกิมหงวนแทบจะระเบิด พ่อเจ้าประคุณนิกรรั่วปี่ด้วยค้อนแสมตะละครั้งเต็มแรงเกิด พลดีม้่าพ้อจนร้าว เจ้าคุณตะเบ็งลมเป่าปี่จนหน้าตาแดงกล้า ลมออกทั้งทางปากและแกมออกทางกันด้วย เจ้าแห้วหวดเสียงจนกลองทะเลลุ ต้องหันกลับตีอีกข้างหนึ่ง คุณเป็นที่น่าสนุกสนานยิ่งนัก.

‘คาริโอก้า’ ดังสนั่นหวั่นไหว นวลละออนึกสนุกขึ้นมา ก็รำสายตะโปกอย่างน่าเอ็นดู คราวนี้พวกดนตรีก็ประโคมกันใหญ่ คนใช้ในบ้านตลอดจนเจ้าคุณและคุณหญิงประสิทธิ์ ๗, นันทา, ประภา, ประไพต่างแตกตื่นพากันวิ่งมาที่ตึก ‘สี่สหาย’ ฟังเครื่องสายพะสมและดูระบำฮาไวยุทธศาสตร์ดี.

นิกรตีปี่พลางจ้องตาเขม็งมองกันนวลละออนกระทั่งลืมตัวน้ำลายไหลยืด แมงามเดินเข้ามาข้าง ๆ สายตะโปกอย่างคล่องแคล่ว อ้ายเสื่อมือกาวยกมือทำท่าจะจับกันหล่อน พลแลเห็นเข้าจึงยกม้่าพ้อฟาดลงกลางกะบานอ้ายเสื่อมือกาวดังผ่าง !

แล้วดนตรีก็บรรเลงต่อไป ประมุขของบ้าน ‘พัชรภรณ์’ กับประไพ, ประภา, นันทาและคนใช้ชายหญิงแห่กันเข้ามาเต็มห้องโถง ต่างพากันหัวเราะอหายนี่เมื่อแลเห็นนวลละออนเต้นฮาไว้อย่างแคล่วคล่องนำคุณ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๗ ตบมือให้จังหวะ

ประไพกรากเข้ามาเดินเคียงคู่กับนวลละออ คราวนี้ความ
ครึกครื้นก็ทวีขึ้นอีก เสียงหัวเราะ, เสียงดนตรี ดังสนั่นหวั่นไหว.

บังตาประตู่ห้องสมุดถูกผลักออกอย่างเต็มแรง เช็กสะแก
ระเดินออกมาด้วยใบหน้ายิ้ม ไม่ต้องสงสัยว่าอาเถี่ยจะโกรธแค้น
สักเพียงใด เขากะซอกแว่นตาขอบกระออก ทำปากยื่นนัยตาลน
แทบจะออกมานอกเข่า กิมหงวนชูมือขึ้นแล้วทำมือหงิกงอคล้าย
กับจะบีบคอใครคนหนึ่งให้ตายคามือ.

“โอ้ย – กู – กูตายแน่!” เสียงหงวนตะโกนลั่นบ้าน
“หมายความว่ายังงัยกันไวยี หา? โอ้ย – กู – กูตายแน่!” แล้ว
กิมหงวนก็หายใจเหนื่อยหอบ.

ระบำและเครื่องสายหยุดชะงักทันที เมื่อเห็นกิมหงวนถอด
แว่นตาและมีท่าทางเอาจริงเอาจัง ทุก ๆ คนก็ใจไม่ดี โดยเฉพาะ
เจ้าแห้วถึงกับตัวสั่น.

ทันใดนั้นมีเสียงใครอีกคนหนึ่งตะโกนขึ้นสุดเสียง

“เฮ้! ว๊อทเดอะไอเดีย โอ้ย – ฝรั่งปวดหัวตายท่า
หมด ทำไมไม่เป็นเล่นยังงัยไวยี?”

ทุกคนหันไปมองดู ต่างแลเห็นนายแพทย์ณรงค์ฤทธิ์ยืนอยู่
ที่ประตูหลัง ใบหน้าบอบกนุญไม่รับ.

นวลละออวิ่งเหยาะ ๆ เข้ามายกมือเกาะบ่าดิเรกแล้วกะซิบ
กะซาบข้างหูเขา.

“ขอโทษเถอะค่ะ พวกเราแก๊งเฮียเท่านั้น เห็นว่าแกเขียนหนังสือมากนักจะเป็นบ้า เลยต้องทำอย่างนี้ ไม่ได้แก๊งคุณหรอกค่ะ”

ดิเรกพะยัคหน้าหงิก ๆ และยิ้มออกมาได้

“แล้วจะมีการซ้อมกันอีกไหมครับ ?”

แม่งามหัวเราะเสียงใส

“หมดแล้วค่ะ”

ต็อกเตอร์มองดูพวกดนตรี แล้วขยักคิ้ว

“ไง – ป้า สนุกจริงนะ ชูโธ – โตเป็นควายแล้วยังจะเล่นเป็นเด็ก ๆ อีก”

“นี่แน่ะ – แกพูดราวกับว่าฉันนะเป็นลูกแก ประเดี้ยวพอดเอ – อ้ายนี้ชักกำเริบใหญ่แล้ว”

นายแพทย์ยิ้มแหย ๆ เดินบ่นพึมพำกลับไปห้องทดลองวิทยาศาสตร์ กิมหงวนถลกแขนเสื้อเช็ดขี้ขึ้นปรีเข้ามาหาเจ้าคุณป๋จจนี่ก ๆ ขกมือผลักหน้าอกท่านเบา ๆ

“ทำไมคุณอาเล่นแก๊งผม ?”

เจ้าคุณใจเต๋นตึกตึก ทำหน้าบึ้งแบ้วชอบกล

“ใครไปแก๊งแก เป็นเจ้าหรือวะ ข้าจะซ้อมเครื่องสายของข้าเล่น”

กิมหงวนขบเขี้ยวเลียฟันกรอด ๆ

“เครื่องสายอะไรกันครับ มีม้าพ่อ มีปี๊ลูกกาน้ำ ปีบก็มี ล้วนแต่เสียงที่เสบตุคทั้งนั้น”

“ไม่รู้, แถหนวกหนูแก่ก็เอาปี๊มาตีบ้างซี ใครเขาไปว่าอะไรล่ะ”

คณะพรรคหัวเราะก๊าก อาเสี่ยยกมือที่ตนเอง แสดงโทสะจริตอย่างแรงกล้า นัยตาของเขาถลนแทบจะออกมานอกเป้า.

“ฮืม! แเฮ – ฮืม – ฐู! ใหมครับว่าผมกำลังไข่หัวคิด ไซ่ – ไซ่!”

เจ้าคุณหัวเราะ

“ก็ช่างแก่ปะไร”

“ช่าง? พูดยังงี้ใช้ได้หรือครับ”

นวลตะออ ปรีเข้ามายืนข้างหน้ากิมหงวน ยกมือท้าวสะเอว แล้วพูดกับเขา

“เฮีย – เฮียต้องนึกถึงเสรีภาพของคนอื่นเขาบ้างซีคะ พวกเราอยากจะสนุกสนานรำเรงกันบ้าง เฮียจะมาทำอำนาจบาทใหญ่ห้ามปรามได้รึ” พุดจบหล่อนก็มองดูพวกเครื่องสายแล้วพุดยิ้ม ๆ “ต่อไปเถอะคะพวกเรา คุณอาคะ ขึ้นเพลงใหม่สิคะ”

เจ้าคุณหัวเราะ ทรุคตัวลงนั่ง อดปี๊ใส่ปาก นิกรตีปี๊บรัวเหมือนกลองเพล พลขยับม้าพ่อเป็นจังหวะ

“เพ็ง ๆ ๆ ฝ่าง – ฝ่าง !”

กิมหงวนย่อขาหลงต่ำแล้ว กะ โศคตัวลอย วิ่งเข้าไปก้มศีรษะลงจะกะแทกกับผนังตึก แต่แล้วก็ไม่กล้าทำ เพราะคิดได้ว่า ถ้าศีรษะของเขากับผนังตึกปะทะกันเข้าแล้ว อย่างไม่เสียวศีรษะคงต้องแพ้ผนังตึกแน่ ๆ.

เจ้าคุณ ได้ทีก็กะเซ้าอาเสี่ย

“ทำไมไม่กะแทกล่ะ ้วย คนเก่ง”

อาเสี่ยยิ้มแห้ง ๆ

“มันเจ็บนี่ครับ”

ขณะพรรคหัวเราะลั่น กิมหงวนยกมือไหว้คนโน้นคนนี่ปะหลก ๆ แม้กะหังเมียของเขาเอง

“กราบดินละครับ กราบทุก ๆ ท่าน ถ้ารักจะเล่นเครื่องสาย บ้า ๆ อย่างนี้ละก็อ โปรคเชิญคุณพ่อคุณแม่และพระเดชพระคุณทั้งหลาย ไปออกถึงออกค่างันที่ตึกโน้นเถอะครับ”

คุณหญิงประสิทธิ์ ฯ พุดขึ้นทันที

“แน่ – อาก้อไม่ต้องหลับนอนนะซี พ่อหงวน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พุดเสริมขึ้น

“จริง – ต้องซ้อมที่ตึกนี้ถึงจะถูก”

ขณะพรรคหัวเราะกันคิกคัก อาเสี่ยถอนหายใจเอือกใหญ่ แล้วสะดุ้งเอือกเมื่อนิกรรวปี่ขึ้นอีกอย่างสนั่นหวั่นไหว เขาจ้อง

มองคุณนายการณวงศ์ราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ นิกรรัจจนเมื่อ
มือจึงหยุดตี ชักคว่ำให้อาเสี

“เพราะไหมวะ กันตีจิงหวะ รัมบ้า”

“อืม ! โธ – ประเดี้ยวพ่อเตะคอขาดเลย” แล้วเขาก็พูดกับ
ทุก ๆ คน “เมื่อชักท่าจะช้อมกันที่นี้ก็เชิญ ฉันจะไปเขียนที่ตึก
โน้นก็ได้”

กิมหงวนผลุนผลันเดินเข้าไปในห้อง สักครู่กลับออกมา
มือถือม้วนกระดาษฟุสสะแก้ปกับดินสอ.

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะก๊าก กล่าวกับพวกเครื่องสาย

“ไวย – ไปเล่นตึกโน้นดีกว่าไวย”

คุณหญิงประสิทธิ์ ๆ หัวเราะงอหาย

“ไปซิคะ เจ้าคุณ ตึกโน้นกว้างขวางตึกว่าที่นี้เป็นกอง”

อาเสี โกรธจนร้องไห้ เขากะแตกตัวลงนั่งเหยียดเท้าบน

พื้น

“ฮือ – ฮือ ใครแก้งเราแข่งไวยิบหาย”

นิกรรตีบ

“แพ้ง ! แพ้ง !”

กิมหงวนตวาดแหว็ด

“อ้ายบ้า !”

กะดิ่งทองตีบอีก

“แพ้ง ๆ”

“อ้ายเปรต !”

“แพ้ง ๆ”

“อ้ายฉิบหาย - - -” กิมหงวนร้องเสียงยาว.

นิกรรวีปีบใหญ่

“แพ้ง ๆ แพ้ง ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกปีกาน้ำขึ้นเป่าเพลงเซ็ด พล, นิกร, เจ้าแก้ว ต่างตีผ้าพ้อ, ปีบ และกลองอย่างสนั่นหวั่นไหว คณะพรรคหัวเราะกันอย่างไม่ต้องอั้น ท่านเช็กสเปียร์ร้องไห้โฮ ลูกขึ้นเดินลงสันปั้ง ๆ ขึ้นบันไดไปขึ้นบน.

เครื่องสายผสมจีน – ฝรั่ง สิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น คุณหญิงประสิทธิ์ ๆ ทรวดตัวนั่งเอามือกุมท้อง หัวเราะจนน้ำมากไหลเลอะเทอะ.

“โอย – หยุคกันที ฮะ – ฮะ” คุณหญิงพูดพลาง “พ่อหงวน แยกคงเคืองมากทีเดียว”

นวลละอว่า “เคื่องก็ช่างปะไรคะ มีอย่างหรือคะ ทนอดตาหลับขับตานอนแต่งหนังสือมาตั้งหลายวัน แล้วก็เรื่องที่แต่งนะ - -” นวลละอหัวเราะอีก “หนูอ่านแล้วหัวเราะจนเสียดท้องเชียวค่ะ ยังกะเด็กประถมสองหัดแต่ง”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พุดยิ้ม ๆ

“ไม่รู้ว่ามีปีศาจคนใดที่มันเข้าสิงเจ้าหงวน ทำให้มันอยากเป็นนักประพันธ์ โช – มันคงนึกว่า การเป็นนักประพันธ์นี่โก้เก๋ มีชื่อมีเสียง แต่ที่แท้หากคิดไม่ว่า นักประพันธ์นั้นก็คือคนไร้แห่ง โดยเฉพาะสำหรับเมืองไทยด้วยแล้ว คนที่มีอาชีพในทางประพันธ์ก็คือคนที่หาสตางค์ใช้ได้ยากนั่นเอง นี่เจ้าหงวนมันจะแต่งเรื่องออกพิมพ์ขายจริง ๆ หรือวะ พล ?”

นายพัชรภรณ์หัวเราะ

“ท่ามันเอาจริงครับ ดูเหมือนจะไปตกลงจ้างโรงพิมพ์ศิริอักษรเขาพิมพ์แล้ว”

เจ้าคุณสันศิริชะงัก ๆ

“เอาเงินค่าจ้างพิมพ์หนังสือไปซื้อเหล้ากินดีกว่า”

นิกรสนับสนุนทันที

“จริงครับ ยังจะได้เมากันเล่นสนุก ๆ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หันมายิ้มกับประมุขที่บ้าน ‘พัชรภรณ์’ ทั้งสองท่าน.

“เลิกกะเซ้าเจ้าหงวนกันแล้ว เราอยู่ว่าง ๆ ใจไฟกันดีไหมครับ ?”

คุณหญิงลืมตาโพลง

“มายละคะ ดิฉันกลัว โปลิศมาลากอเอาไปอีก เรื่องไฟละก้อ ดิฉันเห็นจะเซ็ดจนตาย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ว่า “หัวเด็ดตีนขาดผมก็ไม่ยอมเล่นไฟ
อีก”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ หัวเราะ

“ถ้าจั้นเล่นไปเป็นไง ลองดูไหมครับ ผมเป็นเจ้าของ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ อ้าปากหาว

“ถ้าถึงโปกำ เบี้ยบ้านาญผมก็หลุดเท่านั้น” พุดจบท่านก็
หัวเราะ “ไหนจะติดคุก ไหนจะถูกถอดออกจากบรรดาศักดิ์ ตาย
โหงงเลย”

นิกรเอื้อมมือเขี่ยขาเจ้าคุณปัจจนิก ฯ

“เล่นล้ออ้อกันดีกว่าครับ โปลิศจับก็ปรับไม่กี่สตางค์”

ขณะพรรคพวกกันหัวเราะ คุณหญิงประสิทธิ์ ฯ ทำตาปริบ ๆ
มองดูหน้านิกรหลานชายจอมทะเล้นของท่าน

“ล้ออ้องนะมันอะไรกัน นิกร ?”

“ก็ล้อกว้างขี้ยังงี้ล่ะครับ”

คุณหญิงประสิทธิ์ ฯ ขมวดคิ้วย่น

“ล้อกว้างขี้เป็นยังงี้ทำไมไม่รู้จัก ?”

“ละจี้ครับ”

คุณหญิงหัวเราะหึ ๆ

“ไม่รู้จักอีกนั่นแหละ”

“ว่า” นิกครางเสียงยาว “เมื่อคุณอาเป็นเด็ก ๆ นะ คุณอาไม่เคยเล่นหรือครับ?”

คุณหญิงประสิทธิ์ฯ สะดุ้ง

“มีอย่างรี อาเป็นผู้หญิงจะรู้จักเล่นกาจี้”

กะดิ่งทองหัวเราะก๊าก

“ปู่โธ – เขาเรียกกะจี้ครับ ไม่ใช่กาจี้”

“ไม่รู้แหละ อาไม่รู้จักนี่นา”

นิกกริมแหย ๆ

“ลองดูไหมล่ะครับ ผมหัดให้ โอ๊ย – สนุกครับ คุณอาเล่นแล้วต้องคิดใจ คิดว่าไฟมากนั้ก ได้เสียกันเร็วทันใจครับ”

คุณหญิงประสิทธิ์ฯ ทำหลังมืออง ๆ ชูให้หลานชายของท่าน

“นี่แน่ะ”

อ้ายเสื่อมือกาวทำคอย่น แล้วหันมายิ้มกับพล ต่อจากนี้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็ชวนคุณหญิงและเจ้าคุณปัจจนึกฯ ไปคุยกันที่ตึกใหญ่ แม่งามทั้งสี่ตามไปด้วย ภายในห้องโถงคองเหลือแต่พล, นิกกร กับเจ้าแห้ว.

“รับประทาน เราจะซ้อมกันอีกไหมครับ?” เจ้าแห้วกล่าวถาม.

พลโบกมือ

“พอที – ข้าเองก็หนวกหูแทบตาย มันเพราะอยู่เมื่อไหร่ล่ะ
แกจัดแจงรวบรวมเครื่องดนตรีสับปะรังเคเหล่านี้ไปเก็บเสียทีซี”
พูดจบเขาก็หันมาทางกู่หูของเขา “เฮ้ย – นั่งรถไปหาอะไรดื่มแก้
คอแห้งกันเถอะวะ”

นิกรยิ้มแป้น

“ไปซี กำลังจะชวนแกอยู่ที่เดียว ชวนอายเสียไปด้วยเถอะ
วะ ขาดเจ้าหงวนไปเสียคนหนึ่งมันก็หมดสนุกเท่านั้น”

นายพัชรภรณ์สันศิริชะ นุดแขนเพื่อนเกลอลุกขึ้นยืน

“ป่วยการ จ้างมันก็ไม่ไป มันกำลังบ้าอยากเป็นนัก
ประพันธ์ ปล่อยมันตามเรื่องเถอะ อีกไม่กี่วันมันก็เลิก คนอย่าง
อายหงวนคลั่งเป็นพัก ๆ เท่านั้น ไปกันสองคนก็แล้วกัน ไปยังรัง
แหละ เลื่อนอกอย่าใส่มันเลยร้อนจะตายโหง”

นิกรว่า “ดีเหมือนกัน ถ้าเราไม่ลงจากรถ”

ครั้นแล้วสองเกลอก็พากันเดินออกไปจากห้องโถง.

๒ ยาม ค่ำวันนั้นเอง.

ภายในห้องของกิมหงวนไทยแท่นักประพันธ์เอกผู้หวังจะ
มีชื่อเสียงอย่างท่านเช็กสเปียร์ ขณะนี้อาเลี่ยนั่งสูบบุหรี่ว่าง
อารมณ์อยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือ นวลละออกับพ่อสมนึก กำลัง
นอนหลับสนิทกรนพี.

จากหัวคำจนกระทั่ง ๒๔.๐๐ น. กิมหงวนแต่งเรื่อง ‘หมัดทะเลลายโลก’ ได้อีก ๑๐ หน้ากระดาษฟูลสะแก๊ป เหลืออีกราว ๑๕ หน้าก็จบแล้ว ไม่ต้องสงสัยว่ากิมหงวนจะปลื้มอกปลื้มใจสักเพียงไร.

เขากำลังนึกสร้างวิมานในอากาศ ถ้า ‘หมัดทะเลลายโลก’ วางตลาดเมื่อไร ประชาชนก็คงจะซื้อเป็นกรรมสิทธิ์คนละเล่ม และทุกตรอกทุกซอกทุกมุม คงจะกล่าวขวัญถึงความสนุกสนานของเรื่องนี้ เขาจะต้องพิมพ์เป็นครั้งที่ ๒, ๓, ๔, ๕, ๖ ฯลฯ เรื่อยไป กระทรวงธรรมการ อาจจะยกฐานะหนังสือเล่มนี้เป็นวรรณคดี ให้นักเรียน ม.๖ ใช้เป็นหนังสือเรียนทั่วพระราชอาณาจักร ชื่อเสียงของเขาหอมหวานทวนลมคราวนี้ แล้วไม่ช้าฝรั่งคงส่งผู้แทนมาขอซื้อลิขสิทธิ์เพื่อแปลเป็นภาษาของเขา ทำนองเดียวกับที่คนไทยแปลเรื่องของนักประพันธ์มีชื่อเสียงเมืองนอกเป็นภาษาไทย เรื่อง ‘หมัดทะเลลายโลก’ จะต้องแพร่ไปทั่วทวีปยุโรปและอเมริกาอย่างแน่ ๆ.

คิดแล้วอาศัยก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เขาเก็บต้นฉบับเข้าตู้เซฟเรียบร้อยแล้ว เลี่ยหงวนตั้งใจจะนั่งพักผ่อนสมอง อีกสักครู้อึงจะนอน.

บ้าน ‘พัชรภรณ์’ อยู่ในความเงียบสงัด คนในบ้านทั้งสองตึกหลับกันหมดแล้ว.

กิมหงวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อตอนหัวค่ำที่เขาถูกแก๊ง
อารมณ์ที่ฟ้องใส่กลายเป็นขุนมัวทันที อาเสี่ยเข้าใจว่า เจ้าคุณปัจจนึก
นี่ ๆ คงเป็นเจ้าก็เจ้าการชักชวนให้เพื่อนเกลอของเขาเล่น
เครื่องสายชนิดที่ฟังแล้วปวดหัวแทบบ้า.

ยิ่งคิดยิ่งเดือดดาล กิมหงวนนึกถึงสุภายศบทหนึ่งได้
‘หนามยอก เอาหนามบ่ง’ และอีกบทหนึ่ง ‘เวรย่อมระงับด้วย
การจองเวร’.

อาเสี่ยหัวเราะหึ ๆ ราฟิ่งในใจ

“ไม่ได้, เราต้องแกเผ็ดเสี่ยบ้าง ม่ายจะเคยตัว ขณะนี้เจ้าคุณ
อาและพวกที่แก๊งเรากำลังนอนหลับ หาปีบมาตีเล่นดีกว่าจะ”

แล้วกิมหงวนก็ผลุนผลันลุกขึ้น สะคุ้งเหือกเมื่อแลเห็นนวล
ละออนนอนถอดเสื้อชั้นในหันหลังให้เขา.

“ว่า – ไปจริงโวย เสื้อแสงก็ไม่ใส่ ทำคงจะร้อนมาก” เสี่ย
หงวนพึมพำเบา ๆ เดินมาที่เตียงนอนนวลละออ หยิบผ้าขนหนู
ผืนเล็กคลุมให้หล่อนแล้วออกไปจากห้อง.

แสงไฟฟ้าที่เจ็ดยหลังตีกส่องแสงสว่างสลัว ๆ กิมหงวน
นัย้มออกมาได้เมื่อแลเห็นเครื่องดนตรีที่บรรเลงตอนหัวค่ำวาง
อยู่ข้างบันไดชั้นลงซึ่งเจ้าแห้วขนมาวางไว้ อาเสี่ยเดินเข้ามาถ่ม
ลงหยิบปีบและคุ่นแสมขึ้นมาถ้อ เดินหัวเราะหึ ๆ ไปตามเจ็ดย
หลังตีก ตรงไปหน้าห้องเจ้าคุณปัจจนึก ๆ.

เช็กสะแกระ ทรดตัวลงนั่งขัดสมาธิหน้าประตูห้องเจ้าคุณ
พอดี ยกค้อนแถมกะหน้าปีบไว้ติด ๆ กันโดยไม่ต้องนับครั้ง.

“โพ้งเพ็ง เพ็ง ๆ ๆ ๆ โพ้งเพ็ง ๆ ๆ”

เสียงปีบดังสนั่นหวั่นไหว ทำลายความเงียบราวกับเสียง
ปืนกล แน่นอนละ, มันจะต้องปลุกให้ใครต่อใครลุกขึ้นด้วย
ความหิวเสีย.

กิมหงวนตีปีบอย่างไม่หยุดยั้ง บานประตูห้องทุก ๆ ห้อง
ถูกถลอกลอนออกอย่างรวดเร็ว ประภา ติเรก, นิกร ประไพ, นวล
ละอ, พล นันทา โสฬหน้าสลอนมองดูอาเสียบเป็นตาเดียว.

ประตูห้องเปิดออกทีหลังเพื่อน ท่านเจ้าคุณ โกรธกิมหงวน
เหลือที่จะกล่าว ท่านกำลังหลับอย่างสบายทีเดียว เสียงปีบทำให้
ท่านตกใจตื่น และถ่างตงใจตื่นแล้ว ก็ยากนักยากหนาที่จะหลับ
ได้.

เจ้าคุณตะโกนราวกับช่างร้อง

“นี่ยังงักันโว้ย หา อ้ายหงวน ดึกตื่นจนปานนี้แล้ว
แถมจะเลือกตีปีบเอาตะหวักตะบวยอะไรกัน ?”

กิมหงวนหยุดตีปีบชั่วคราว เงยหน้ามองดูคณะพรรคของเขา
เขา และสิ้นสุดที่ไปหน้าเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ อาเสียบอมยิ้มแก้มตู่
การแก้แค้น ได้ผลสมความตั้งใจแล้ว.

“คุณอาไปเอาปีมาซีครับ จะได้ซ้อมกับผม” กิมหงวนพูดหน้าตาเฉย.

เจ้าคุณทำปากยื่นนัยตาถลน ยกเท้าจะเตะเสี้ยหงวน แต่อาเสี้ยรีบแกว่งไม้ค้อนแสมกราดเอาไว้.

“เฮ้อ – ตะผม ขาคูณาหักผม ไม่รู้ณา”

ท่านเจ้าคุณ โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง

“นี่แกจะแก้งไม่ให้ข้าหลับนอนหรืออ้ายหงวน ?”

“อะไร – นอนตั้งแต่เด็กจนแกยังไม่หลับอีกหรือครับ คุณแต่ผมซีครับ ผมไม่นอนเลย อยู่ว่าง ๆ ไม่รู้จะทำอะไร เลยตีปี๊บเล่นสนุก ๆ เพราะไหมครับ ?”

เจ้าคุณกำหมัดชกหน้าตนเอง ๒ ที เพื่อให้คลายโมโหลงบ้าง

“ถ้าแกขึ้นตีปี๊บอีก พ่อเตะตายท่าเลย ไม่เชื่อลองดูซิ”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“ทำไมล่ะครับ ?”

เจ้าคุณแผดเสียงลั่นตึก

“ภูหนวหนูนะซีโว้ย”

กิมหงวนยกค้อนแสมตีปี๊บอีก ๕ ที แล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“หนวหนูหรือครับ มันเป็นเรื่องที่ช่วยอะไรกันไม่ได้เลย ผมขอมมีสิทธิเสรีภาพในการตีปี๊บ เช่นเดียวกับที่คุณอาเป่าปี่ลูก

กาน้ำเมื่อตอนหัวค่ำ คุณอาหนวกหูก็เอาป๊อบมาตีบ้างซีครับ ผมไม่
ว่าอะไรเลย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กัดฟันกรอด ๆ

“ประเดี้ยวพอด - - -”

“ประเดี้ยวทำไม ?”

“ตะมิงนะซี” ท่านพูดเร็วปรือ.

“ตะตรงนาย ?”

เจ้าคุณยกเท้าตะกิมหงวนปังงเข้าให้ แต่อาเสี่ยระวังตัวอยู่
แล้ว จึงยกคู้แสมขึ้นปิด หน้าแข็งเจ้าคุณปัจจนิก ๆ จึงสัมผัส
กับคู้แสมเต็มแรง เจ้าคุณร้องลั่น รีบทรุดตัวนั่งยกมือกุมหน้า
แข็ง.

“ไอ้ย – โอ้ย – อูย ไม่ยอมแล้วมิง โอ้ย – เสือกเอาคู้แสม
มารับทำไม ?”

อาเสี่ยเอียงคอมยิ้ม

“ให้ผมเอากางรับยังงั้นหรือครับ ?” พุดจบกิมหงวนก็มอง
คุณะพรรคของเขาซึ่งยืน โผล่หน้าสลอนแล้วกิมหงวนก็ตีป๊อบอีก
มีหน้าซำยังตะโกนร้องเพลงประกอบไปด้วย.

พล, นิกร กับนวลละออเดินเข้ามาหากิมหงวนนอกนั้น
ผลุบเข้าไปในห้องของตนตามเดิม ทั้งสามคนหยุดยืนข้าง ๆ อา

เสีย แต่ยังไม่ทันที่ใครจะพูดอะไรก็ได้ยินเสียงเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ตะโกนแจ้ว ๆ มาจากตึกของท่าน

“ไว้ย ! เกรงใจกันบ้างซีไว้ย พ่อหงวนจ้า, สองยามแล้วจ้า”

อาเลี้ยหัวเราะหึ ๆ ร้องตะโกนตอบเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ เป็นโคลงสาม

“เวรย่อมระงับไป

ก็เพราะได้แก้แค้น

เสียงปี่บตีเปรียบมั่น

ปรตร้องไพเราะเสนาะหู”

นวลละออดีดตะโรสามี่ขึ้นทันที

“เสียทำอย่างนี้ใช้ได้หรือคะ ต้องเกรงใจคนอื่นเขาบ้างซี”

กิมหงวนชักคิ้วแผ่ลิบ แล้วกล่าวเป็นคำกลอน

“ถ้าใครเกรง ใจเรา เราจึงชอบ

เกรงใจตอบ ด้วยมี ไมตรีจิตต์

ใครไม่เกรง ใจเรา เราก็คิด

ไม่เกรงจิตต์ เกรงใจ ใครทั้งนั้น”

นิกรหมั่นใส่เต็มทนก็ยกเท้าเตะพลักเข้าให้

“นี่แน่ะ อ้ายเช็กสเปียร์คือ พวกฉันท้อแก้มันเป็นเวลาหัวค้ำ

นี่มันดึกคืนแล้วแกจะมาแก้แค้นในเวลานี้ได้หรือวะ ?”

กิมหงวนพรวดพราดลุกขึ้นยืน กะซากแวนตาขอบกระ
ออก นัยตาคมวาวจ้องมองดูหน้านายการุณวงศ์ อาลัยยกมือชี้
หน้านิกรแล้วขบเขี้ยวเกี่ยวฟันพูด

“อ้ายกร ! มึงตะกู ตาย – มึงต้องตาย !”

กะดิ่งทองหมุนตัวกลับใส่ดินหมา โทยอ้าว นวลละออ
กะโดดเข้าตัวคอกสามไม้ไว้ กิมหงวนจับแมงงามฟาดในท่ายูโด
หงายผล็องกลางห้อง แล้วปรีเข้ามายกเท้าขึ้นจะกะทืบหล่อน
เจ้าคุณร้องเอ็ดตะโรฟุ้งตัวพรวดเข้าไปใช้หัวล้านชนกันกิมหงวน
เต็มแรงทำให้อาเสียเสียวลัดเซแซด ๆ.

นวลละออรีบตะลิตะลานลุกขึ้นวิ่งหนี เพราะรู้ว่าสามไม้กำลัง
โมโหถึงขีดสุด กิมหงวนหันมาเล่นงานเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ

“คุณอา ! ตาย !”

เขากะซากมีดพกสะปริงที่เหน็บเอาไว้ออกมา เจ้าคุณนัยตา
เหลือยกย่อขาต่าแล้วกะโดดตัวลอยนุคกะซากลากแขนพาพลวิ่ง
หนี อาเสียไล่กวาดตีด ๆ ไป เจ้าคุณกับพลลงบันไดมาชั้นล่าง
กิมหงวนวิ่งจู่ดลงมาคอยข้างล่างก่อน พลกับเจ้าคุณหยุดชะงัก วิ่ง
กลับขึ้นไปข้างบนอีก กิมหงวนกวาดตามตีด ๆ ขึ้นไป เจ้าคุณพา
พลวิ่งเข้าไปในห้องของท่าน ท่านคว่ำดาบที่เหน็บอยู่เข้าฝา
ออกมามี คั้งมันเตรียมรับอาเสีย.

กิมหงวนหยุดชะงักแค่บ้านประตู พอแลเห็นเจ้าคุณถือดาบ
ก็วิ่งหนีไปทันที คราวนี้เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เป็นฝ่ายไล่กวาดบ้าง พล
หัวเราะงอหายวิ่งตามออกมาดู อาเสี่ยวใส่ตีนหมาโกยอ้าว แต่แล้ว
ก็นึกขึ้นได้ว่าเขาก็เป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง ควรจะสู้กับเจ้าคุณปัจจ
นึก ๆ ดีกว่าวิ่งหนีท่าน.

อาเสี่ยวห้ามล้อพริคหมุนตัวกลับ

“มา – คุณอา วันนี้ถ้าไม่เป็นวันตายของผมก็เป็นวันตาย
ของคุณอา”

เจ้าคุณอ้าปากหาว อาเสี่ยวเดินอย่างสามขุมเข้ามาหาท่าน เจ้า
คุณร้องอุทานขึ้นมาคำหนึ่งแล้ววิ่งหนีตรงเข้าห้องปิดประตูใส่
กลอน กิมหงวนแสดงกิริยาคร่ำครวญกับเสื่อ หันมาเล่นงานพล.

“ฮะ – ฮะ ข้าเปล่านะโว้ย ข้าไม่ได้ว่าอะไรแก่สักหน่อย”
พลรีบพุดขึ้นโดยเร็ว.

กิมหงวนยิ้มเล็กน้อย

“อ้อ – ขอโทษ ถูกแล้ว, แก่ไม่ได้ว่าอะไรกัน เฮ้ย ! ใครจะ
ยกทำออกมาโว้ย คนจริงออกมา !”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงพากันขึ้นมาอย่างรีบร้อน
คุณหญิงเห็นอาเสี่ยวถือมีดพกยื่นจิ้งก่าก็ชักใจไม่ดี.

“พ่อ – ะ – หงวน ขอเสียทีเถอะ พ่อคุณ, ทำไมถึงตกน้ำมันอาละวาดกลางดึกกลางคืนเช่นนี้ พ่อหลานชาย เมมาเหล่ารี?”

อาเสี่ยยิ้มเล็กน้อย

“เปล่าครับ ผมไม่ได้เมา”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พุดขึ้นบ้าง

“แล้วทำไมเกิดไล่แทงกันล่ะ หา?”

กิมหงวนนึกใจได้คิดว่า เขาไม่ควรจะแสดงฤทธิ์บ้าอย่างนี้ เพราะที่นี้เป็นบ้านของท่านทั้งสองผู้มีพระคุณอย่างสิ้นเหลือ อเสี่ยเห็นบมิคไว้ได้เข้มงวดตามเดิม.

“ง่า – เรื่องมันเป็นอย่างนี้ครับ ผมตีปี๊บเล่นแก้กั้ม เจ้าคุณอา และเจ้าพล เจ้ากร ตกใจตื่นออกมาห้ามผม แล้วอ้ายกรรมันถืออำนาจตะผม ผมจะเอามันไว้ทำไมล่ะครับ ที่มันแกล้งผมละก้อ แกล้งได้ ผมแกล้งเอาบ้างก็โกรธ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หัวเราะหึ ๆ

“ท่านเช็กสเปียร์ หรือนักประพันธ์เอกของโลก เช่น ชาร์ล คาวิต, อาเธอร์ โคนนลคอยล์, เอช. ไรเดอร์ แสกการ์ดเหล่านี้ ล้วนแต่เป็นผู้มีอารมณ์เย็นทั้งนั้น คนที่โมโหจนเถียวอย่างแก ต้องเป็นนักสู่วัวกระทิง ไม่ใช่ักประพันธ์”

ใบหน้าที่เคร่งขรึมของกิมหงวนเปลี่ยนเป็นยิ้มแฉ่งแจ่มใสทันที.

“คุณอานิกหรือครับว่า ผมจะฆ่าأيัยกรเพื่อนรักของผมได้” เขาพูดยิ้ม ๆ แสดงตนให้สมกับที่เป็นนักประพันธ์เอก “ผมล้อมันเล่นสนุก ๆ หรอกครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หัวเราะก๊าก

“อ้อ – ยังง่านรี ?”

อาเสี่ยยิ้มอาย ๆ

“ครับ – ผมน่าจะเย็นยิ่งกว่าน้ำแข็งเสียอีก”

พลได้โอกาสก็พูดเสริมขึ้น

“จริงครับ คุณพ่อ, อ้ายเสียใจเย็นเหลือเกิน” พูดจบเขาก็ยกเท้าเตะกิมหงวนดังพับ “คูซีครับ คุณพ่อ ยิ้มเป็นยังกะเซ็กสเปียร์เจียวครับ”

อาเสี่ยยิ้มแก้มแทบแตก ชักคิ้วกับพล

“อย่าว่าแต่เตะเลยวะ ให้แทะทีบกันกันก็ไม่โกรธ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ว่า “ถูก – ถูกทีเดียว ท่านเซ็กสเปียร์เมื่อหนุ่ม ๆ ถูกเพื่อนเตะทุกวัน เพราะอิจฉาริชยาท่าน แต่ในที่สุดพวกเพื่อน ๆ ก็พากันเคารพนับถือท่านไปตามกัน ง่า – หลับนอนเสียดေးไวยหลานชาย อา – ง่า – อาจำได้ว่า นักเขียนผู้มีชื่อเสียง

โค้งค้งของโลก ท่านเข้านอนไม่เกินสองยาม ส่วนนักเขียนถึง
แตกหрок ที่ทนถ่างตาเขียนหนังสือจนตึกคั่น”

เซ็กสะแกระยืมอ่อนหวาน

“ผมกำลังเตรียมตัวนอนเหมือนกันแหละครับ แต่เห็นว่า
มันยังไม่ถึงสองยาม”

“อะไรได้ สองยามครึ่งตั้งนานแล้ว”

กิมหงวนสะคั่ง

“ยังงั้นหรือครับ ตายจริง สวัสดิ์ครับ ผมต้องเข้านอนแล้ว”

พุดจอบอาเสี้ยก็ผลุนผลันเดินไปห้องเขา.

เจ้าคุณและคุณหญิงประสิทธิ์ ๆ กับพลมองคูนน้ำกันแล้ว
หัวเราะหึ ๆ.

“รื้อยเปอร์เซนต์ครับ คุณแม่” พลพุดยืม ๆ.

“อะไรลูก ?”

“ก็อายหงวนมันเป็นบ้านะซีครับ”

คุณหญิงหัวเราะก๊าก

“แม่ก็ว่ายังงั้นแหละลูก เฮ้อ – กรรมเวรนะ คนในบ้านเรา
มีแต่คนบ้าทั้งนั้น พ่อดิเรกก็คุ่มดีคุ่มร้ายชอบกล พ่อหงวนก็ไม่
เต็มเต็ง แล้วอายหัวก็บ้า ๆ บอ ๆ ยิ่งแต่คุณพ่อเจ้าอีกคนหนึ่ง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ทำคอย่น

“อะ – แรงไปละคุณหญิง คนอย่างฉันนะไม่มีวีแววว่าจะ
เป็นบ้าหอรอก”

คุณหญิงอมยิ้ม

“ยังไงไม่ทราบ แต่เมื่อตอนที่ทุ่ม ดิฉันแฉเห็นท่านยื่นรำ
ละครอยู่น้ำกะจกในห้อง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ลืมตาโพลง

“ตายहां ! นี่กว่าไม่มีใครเห็นอีก ก็ที่ฉันเข้าไปในห้องนะ
คุณหญิงหลับแล้วไม่ใช่รี ?”

คุณหญิงหัวเราะลั่น

“อย่าเข้าเลย ดิฉันแฉถึงทำเป็นหลับตาหอรอก จริงไหมละ
คะ เจ้าคุณรำละครแล้วพะยักพะเยิดกับกะจกเงา”

เจ้าคุณยิ้มเอียงอาย พลทำตาปริบ ๆ มองดูท่าน

“คุณพ่อ !”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ สะอื้น

“हां, ปล่อยให้ – เปล่าหน้า พ่อไม่ได้บ้าหอรอก พ่อเหยียดแข็ง
เหยียดขาให้เส้นสายมันยึด แม่แฉกำลังง่วงเลยเข้าใจว่าพ่อรำ
ละคร” พุดจบท่านก็หันมายกมือปลักคุณหญิงเซไป ๒ - ๓ ก้าว
“ซี – เกลียดจริงคุณหญิงนี้ ไป – กลับไปตีกเราเถอะ”

คุณหญิงหัวเราะชอบใจ เดินตามประมุขของบ้าน ‘พัชราภรณ์’ ลงบันไดไปข้างล่าง พลันสีรี่ชะซ่า ๆ มองดูท่านจนลับตา แล้วก็เข้าห้องนอน.

- ๔ -

ตอน پایวันพฤหัสบดี ฯ

พลีมีทเก่งแกล่นมาหยุดหน้าโรงพิมพ์ศิริอักษร ลีแยกสะพานแม่น้ำศรี ซึ่งโรงพิมพ์นี้เป็นสำนักพิมพ์หนังสือเรียงมัยที่แพร่หลายที่สุดในประเทศไทย คือหนังสือ เพลินจิตต์ นั้นเอง.

กิมหงวน ไทยแท้ หรือ ก.ง. ไทยแท้ เปิดประตูก้าวลงจากรถอย่างสง่าผ่าเผย ร่างอันสูงชะลูดอยู่ในเครื่องแต่งกายแบบ

สากลซึกสะกินซุดสีน้ำตาลอ่อน สวมหมวกไหมปานามาทรง
มะนาวตัด ปากคาบกลิ้งยาเส้น.

อาเสี่ยเดินเข้าไปในสำนักงานเพลินจิตต์ พอพ้นประตูกะ
จกสำนักงาน ก็มหวนก็แลเห็นเจ้าหน้าที่ในโรงพิมพ์ไม่ต่ำกว่า
๑๐ คน กำลังห้อมล้อมฟังชายหนุ่มคนหนึ่งอ่านหนังสือเรื่อง
‘หมัดทะลายโลก’ ซึ่งปิดปกและตัดเรียบร้อยเมื่อตอนเที่ยงนี้เอง
จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม ตามที่กิมหวนตกลงจ้างพิมพ์.

กิมหวนยิ้มแป้น เดินเข้ามาหาผู้ที่กำลังอ่านเรื่องของเขา
ให้คนอื่นฟัง

“สวัสดีครับ คุณสถิติ”

สมุหบัญชีของโรงพิมพ์ศิริอักษรหยุดอ่านทันที เขามองดู
อาเสี่ยแล้วยิ้มแหย ๆ

“อ้อ – เชิญครับ อาเสี่ย” สถิติพุดนอบน้อมหันไปทาง
ชายหนุ่มสี่ระยะถึก, หน้าเสี่ยม, ฟันหลอ รูปร่างผอมกะหร่องคน
หนึ่ง ซึ่งกำลังนั่งเขียนหนังสืออยู่ที่โต๊ะทางขวามือ “คุณปิว – คุณ
ปิวครับ อาเสี่ยมาครับ”

นายหยงกรอดเงยหน้าดูกิมหวน แล้วลุกขึ้นยื่นกะพุ่มมือ
ไปไหวอาเสี่ยอย่างนอบน้อม.

“เชิญทางนี้ครับ เสี่ย”

อาสาเยี่ยมอย่างพากพุ่ม เมื่อเห็นหนังสือเรื่อง ‘หมัดทะเลย โลก’ กองอยู่บนพื้นพะเนินเทินทึก ช่างกำลังแบกมาวางเพิ่มเติม เรื่อย ๆ กิมหงวนเดินเข้ามานั่งบนเก้าอี้ตรงข้ามกับนายหัวเถิก.

“ไฉ – คุณปี่ กำลังแต่งเรื่องอะไร ?”

ปี่ – นักเขียนผู้ใช้นามว่า ป. อินทรปาลิต ยิ้มแหย ๆ แล เห็นพื้นหลอ.

“ง่า – ก็เรื่องของอาสาเกี่ยวกับเจ้าพลเจ้ากรณะศรีศรีรับ ง่า – ผม กำลังเขียนเรื่องหมอพิเศษ”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“เจ้าพลมาเล่าความสามารถของค็อกเตอร์ดิเรกให้คุณ ฟังเถอะ ?”

นักเขียนขนาด ๕๐ ดาวพะยัคหน้า

“ศรีรับ – เป็นเรื่องที่แปลกประหลาดไม่น่าจะเป็นไปได้ เลย” พูดจบเขาก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้เดินไปหยิบก้นบุหรี่ก้นหนึ่งที่ตก อยู่บนพื้นขึ้นมา แล้วล้วงกะเป๋ายิบ ไม้ขีดออกมาจุดสูบแล้ว กลับมานั่งตามเดิม.

กิมหงวนว่า “คุณให้ชื่อว่าอะไรนะ ?”

“ง่า – หมอพิเศษศรีรับ อาเสียมานี้ก็ดีแล้ว ผมอยากจะเรียน ถามความรู้สักสักหน่อยว่า ตอนที่ค็อกเตอร์ดิเรก ชุบอาสาเสียด้วย

วิทยาศาสตร์ ให้ร่างกายขอลงเหลือเท่าตุ๊กตา อาเสี่ยวู้สึกยังงัยบ้าง
ครับ ?”

อาเสี่ยว้หวเราะหึ ๆ

“ผมก็แยะนะซีคุณ ถูกเจ้าคุณอาจับโยนเล่นเกือบตายท่า คุณ
ต้องแต่งให้ผมเด่นกว่า เจ้าพล, เจ้ากรหน้อยซี”

นายพินหลอหัวเราะ

“แต่เจ้าพล มันเป็นพระเอกนี่ครับ”

“ถ้ายังงั้นก็ใช้ไม่ได้ มันต้องผมเป็นพระเอกถึงจะถูก คุณมี
ใจกล้าเอียงนำผมรู้หรือก เจ้าพลกับเจ้ากรเป็นเพื่อนเก่าของคุณ คุณ
ก็พยายามเชิดชูมัน ส่วนผมเก่าเจ้งทุก ๆ เรื่อง ถ้าคุณขึ้นขังจี้ อีก
หน้อยผมห้ามไม่ให้คุณแต่ง”

ป๊วตีหน้าทะแม่ง ๆ ชอบกล

“ผมก็อดตายเท่านั้นแหละครับอาเสี่ยว”

เซ็กสะแกระอมยิ้ม

“ง่า – ขอโทษเถอะคุณ อย่าว่าผมลวงเกินเลย คุณเขียนเรื่อง
เรื่องหนึ่ง คุณได้ผลประโยชน์สักเท่าใดครับ ?”

ป๊ว, คุณก้นบูหรีเต็มแรง แล้วดับทัทหูไว้

“เรื่องละสามบาทสองสลึงครับ”

กิมหงวนสะคุ้งเฮือก

“ว่า – จริง ๆ หรือครับนี้ ทำไมมันถูกขังงั้นเล่า ?”

นายนักประพันธ์จอมกะห่องถอนหายใจเอือกใหญ่

“ทำยังไงได้ครับ ได้เท่านั้นที่ตีพิมพ์ไปแล้ว”

อาเลี่ยทำตาปริบ ๆ

“โธ – อุดตาหลับจับตานอนแทบตายเรื่องหนึ่งได้ซาพุด
หนอ แล้วคุณจะทำอะไรหรือ เดือนหนึ่งคุณเขียนสี่เล่มเท่านั้น”

นายหัวเถิกหัวเราะ

“พอครับ, ผมไม่ได้แต่งหนังสือขายอย่างเดียว ตอน
กลางคืนผมตะเซาเล้ง ตั้งแต่หัวค่ำจนถึงสองยาม พอได้หรร
ครับ เจ็ดแปดสิบสตางค์”

“ไอ้ยา” กิมหงวนคราง “ถึงกับปั่นสามล้อเขี้ยวหรือคุณ?”

“คร้าบ, โธ – นักเขียนชั้นสวะอย่างผม ถ้ามีรายได้แต่เพียง
ค่าประพันธ์เรื่องอย่างเดียว ก็ถึงซึ่งเอาน้ำลูบท้องโดยไม่ต้อง
สงสัย ผมเอาทุกท่าแหละครับ จีสามล้อบ้าง ขายตัวหน้าเฉลิม
กรุงบ้าง อะไรก็ได้สตางค์ในทางสุจริตเอาทั้งนั้น อย่างที่ฝรั่ง
เรียกว่า – งาม้า ไม่รู้เหมือนกัน เรียกว่าไร แะะ ๆ”

อาเลี่ยหัวเราะหึ ๆ

“ແ่จริง ผมนี่ก็ว่าอย่างเลว ๆ คุณหวดเดือนละสามสี่ร้อย
เสี่ยอีก”

ปิวหัวเราะคิก

“นั่นนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังหรือครับ ท่านเหล่านั้นได้ค่าเรื่องแพงมาก บางทีเรื่องละพันหรือเรื่องละหมื่นบาท นักเขียนไทยเราแบ่งออกถึงหกชั้นนะครับ”

กิมหงวนสนใจไม่น้อย

“เอ – ชั้นอะไรบ้างคุณ ลองจำแนกให้ผมฟังซิ”

นายพันหลอหยิบก้นบุหรี่ที่ตัดหูออกมาจุดสูบอีก

“คือยังจึ๊ครับ นักเขียนที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดเราเรียกกันว่านักเขียนชั้น อะ นักเขียนที่มีชื่อเสียงมาก เรียกว่าชั้น อา นักเขียนที่มีชื่อเสียงไม่มากนัก เรียกว่าชั้น อิ นักเขียนขนาดพอใช้ เรียกว่าชั้น อี นักเขียนที่ยังใช้ไม่ได้อย่างผมนี้ เรียกว่าชั้น อึ แล้วก็นักเขียนชนิดที่บรรณาธิการเลิกลงตะกร้า เรียกว่าชั้น อือ รวมหกชั้นด้วยกัน”

อาเสี่ยพะยัคหน้าซำ ๆ

“แล้วอย่างผมนี้ละ ชั้นอะไร ?”

ปิวหัวเราะคุดก้นบุหรี่จนร้อนมือรีบโยนทิ้งกะโถน

“อย่างอาเสี่ยหรือครับ ผมคิดว่าต้องชั้น อะ แน่ ๆ”

กิมหงวนย้อนถามโดยเร็ว

“อะ หรือ อี ?”

“อะซีครับ อาเสี่ยเป็นนักประพันธ์สมัครเล่น อย่างที่ฝรั่งเรียกว่า – ง่า – สมักเหล่นส์ อาเสี่ยแต่งเรื่องพิมพ์ออกจำหน่าย

ไม่ได้หวังทรัพย์ หวังชื่อเสียงอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งผิดกับผมไม่หวังชื่อเสียงเลย ฉะนั้นอย่างอาเสี่ยจึงนับว่าเป็นนักเขียนชั้น อะ”

“อ้อ – เข้าที่เหมือนกัน การจำแนกชั้นนักเขียนผมพึ่งรู้จักคุณเดี๋ยวนี้ ง่า – คุณป๊ว ผมถามคุณจริง ๆ เอะนะ ในฐานที่คุณเป็นคนตรวจปฐพีเรื่อง ‘หมัดทะเลายโลก’ ของผม คุณบอกผมได้ไหมว่า เรื่องของผมเป็นเรื่องขนาดที่ดาว”

นายป๊วหัวเราะก๊าก

“ร้อยดาวรับอาเสี่ย ให้คืนตายเถอะครับ ผมยังไม่เคยเห็นนักเขียนคนใดแต่งเรื่องได้เหมือนอาเสี่ยเลย”

เสี่ยหงวนยิ้มแก้มแทบแตก

“นั่นแหละ พุดไปคุณจะว่าไม๊ ผมบอกคุณแล้วว่า วิญญาณของท่านวิลเลียม เชกสเปียร์ได้คลจิตต์สติใจให้ผมเขียน ฉะนั้น, ผมจึงมั่นใจเหลือเกินว่าเรื่อง ‘หมัดทะเลายโลก’ นี้จะต้องเป็นวรรณกรรมที่ไม่ตาย”

“โอ – แน่นอนครับ อาเสี่ย, ผมคิดว่าสามพันเล่มที่กองอยู่ในห้องนี้ อย่างข้ามะรินก็คงหมด และจะต้องพิมพ์อีกเป็นครั้งที่สอง, สาม, สี่, ห้า, หก”

อาเสี่ยยิ้มออกอิมใจยิ่งกว่าถูกสล็อตเตอร์รางวัลที่หนึ่ง เขามองไปที่โต๊ะผู้จัดการซึ่งว่างเปล่าไม่มีใครนั่ง

“คุณเวชไม่อยู่หรือนี่ ?”

“ไม่อยู่ครับ, เห็นบอกว่าจะไปหาไม้เมืองเดิมครับ คุณมี
ธูระอะไรตกลงกับผมได้”

กิมหงวนยิ้มเล็กน้อย

“ผมต้องการหมัดทะเลลายโลกยี่สิบเล่ม ไปแจกพรรคพวก
ของผม”

“อ้อ – ได้ซีครับ” พุดจบนายนักประพันธ์จอมกะหรงก็
เงยหน้ามองคุณงานคนหนึ่ง “เซียง – ลือช่วยห่อหมัดทะเลลาย
โลกให้ยี่สิบเล่มเถอะ”

เซียงมองคุณนายปิวแล้วหัวเราะก๊าก

“คนโง่งที่ไหนครับที่ซื้อหมัดทะเลลายโลกยี่สิบเล่ม”

นายปิวสะดุ้งโหยง รีบพุดกลับเคลื่อนทันที

“จริงซี, เขาควรจะซื้อสักร้อยเล่มหรือมากกว่านั้น แต่ว่า
ท่านเจ้าของเรื่องท่านต้องการเอาไปแจกพวกฟองไม่ไข่เอ่ยนต์
มาขอซื้อไปขายหรือ”

เด็กหนุ่มที่ชื่อเซียงอ้าปากหวอ บัญไ้ถามนายปิวว่า คน
นั้นนะหรือผู้แต่งเรื่อง ‘หมัดทะเลลายโลก’ ปิวพะยักหน้ารับรอง
เซียงหัวเราะคิก รีบจัดแจงห่อหนังสือให้ตามความประสงค์
สักครู่ก็ยกห่อมาวางลงบน โต๊ะข้างกิมหงวน.

อาเสี้ยทักทายเด็กหนุ่มทั้ง ๆ ที่เขาไม่เคยรู้จักเลย

“ไ้ – น้องชาย, ลือนะอ่านเรื่องนี้หรือเปล่า?”

เซียงกลั่นหัวเราะแทบแย้

“อ่านซีกรับ โธ่ – เรื่องดี ๆ ยิ่งงี้ผมปล่อยให้ผ่านไปก็ไ้งเต็ม
ทน จู๊ย์ ๆ ๆ แหม – สนุกฉิบหายเลย”

กิมหงวนสะดุ้ง

“อะ – ทำไมต้องสนุกฉิบหายด้วยล่ะ ?” พูจจบเขาก็หัวเราะหันมาทางนักประพันธ์ชั้นนี้ “คุณป๊ว, คุณเวชบอกผมว่าวันนี้จะออกวางตลาด แล้วนี่ป้านี้ทำไมยังไม่จัดการส่งไปตามร้านหนังสืออีกล่ะ คุณรู้ใหม่ว่านักอ่านหนังสือหลายพันคนที่พบโฆษณาของผมในหนังสือพิมพ์กำลังรอคอยอ่านเรื่องนี้ด้วยความกระหาย”

นายพันหลอหันไปมอ้มกับสมุหบัญชีโรงพิมพ์ แล้วพูดกับกิมหงวน

“คุณสถิติกำลังทำบัญชีส่งหนังสืออยู่ครับ ผมคิดว่าในราวสี่โมงเย็น เรื่องหมัดทะเลายโลกจะมีจำหน่ายตามร้านขายหนังสือทั่วไป ส่วนตามต่างจังหวัดเราก็จะส่งรถไฟพ่วงนี้เข้า ผมจะจัดการให้เรียบร้อยเป็นพิเศษเชียวครับ”

อาเสี่ยม้วนเป็น

“ขอบใจ คุณป๊ว ขอบใจมาก”

ป๊วถูมือไปมา

“แล้วที่ผมพูดกับเฮียไว้ ชะ – ชะ บางทีเฮียคงจะลืมแล้ว
กะมังครับ ?”

กิมหงวนขมวดคิ้วเป็นเชิงตริกตรองแล้วหัวเราะก๊าก

“โอจริงแหละคุณ ผมลืมสนิททีเดียว ได้ซีครับเป็นอะไร
ไป กะอีสมบัติเงินเพียงห้าสิบบาท วันนั้นที่คุณออกปากผมไม่ได้
เอาเงินติดตัวมาจริง ๆ” พูจอบอาสาเสี้ยก๊ี้ล้วงกะเป๋ากางเกงหยิบซอง
ธนบัตรออกมาเปิด หยิบธนบัตรใบละ ๒๐ บาท ๒ ฉบับ และใบ
ละ ๑๐ บาท ๑ ฉบับส่งให้นักเขียนชั้นอี “เฮ้า – คุณ ไม่ต้องใช้
หรอก ผมให้คุณเป็นรางวัลที่ตรวจปฐูฟเรื่องของผมเป็นที่
เรียบร้อย”

ป้าวยกมือไหว้ปะหลก ๆ เก็บธนบัตรใส่กะเป๋

“นักเขียนที่มีชื่อเสียงโด่งดังของโลก มีใจเมตตากรุณา
อย่างนี้เสมอแหละครับ ครั้งหนึ่งท่านเอช. ไรเดอร์ แสกการ์ดไป
ตรวจหนังสือของท่านที่โรงพิมพ์แห่งหนึ่งในลอนดอน คนตรวจ
ปฐูฟได้ออกปากขอยืมเงินท่านหนึ่งปอนด์ แต่ท่านให้ถึงแปด
ปอนด์ คิดเป็นเงินไทยราวร้อยบาท ด้วยความเมตตาจิตต์ของ
ท่าน หนังสือเรื่องแรกที่ท่านแต่งจึงเป็นวรรณกรรมที่ไม่ตาย
แพร่หลายไปทั่วโลก”

กิมหงวนอมยิ้ม ล้วงกะเป๋

“ถ้าเช่นนั้นผมให้คุณอีกห้าสิบบาท จะได้เท่า ๆ กับ เอช.ไรเคอร์ แสกการ์ด” พุดจบเขาก็ส่งธนบัตรใบละ ๑๐ บาท ให้นักประพันธ์ชั้นอีอีก ๕ ฉบับ.

ปิวช่อนยิ้มไว้ในหน้า

“ผมเชื่อเหลือเกินว่าหัตถะลายโลกจะต้องดีกว่าสมบัติพระคูลีหรือเซอร์ล็อกโฮล์มหรือโรมิโอจูเลียตอะไรเหล่านี้?”

“ฮ่า?”

“จริง ๆ ครับ ง่า - พุดถึงเอช. ไรเคอร์ แสกการ์ดทำให้ผมอดนึกถึงท่านวิลเลียม เช็กสเปียร์ไม่ได้ ท่านเช็กสเปียร์ใจสปอร์ตยิ่งกว่าแสกการ์ดมากนักรับ วันหนึ่งนักประพันธ์ชั้นสวะคนหนึ่งได้เข้าไปขอเงินท่านเพียงสองปอนด์ แต่ท่านให้หมดกะเป๋ายเลย ท่านบอกว่า ด้วยน้ำใจเมตตาจิตต์ของท่านคงจะตอบสนองให้ท่านได้เป็นจินตกวีเอกของโลก แล้วในที่สุดก็เป็นความจริงเช่นนั้น”

อาเลี้ยมยืมแห้ง ๆ คิงธนบัตรที่อยู่ในซองทั้งหมดออกมาส่งให้ ป. อินทรปาลิต นายจับโป๊ยที่ใคร ๆ ให้ฉายาว่า ‘มะกอกสามตะกร้า’.

“เฮ้า - เมื่ออาจารย์ของผมกล้าให้คนอื่นหมดกะเป๋าย ผมก็กล้าให้คุณหมดกะเป๋ายเหมือนกัน สี่ห้าร้อยบาทเชียวนะคุณ”

ไม่ต้องสงสัยว่า ผู้เขียนเรื่อง พล, นิกร, กิมหงวน จะดีใจสักเพียงไร เขามีหวังได้ไปที่หวหัวหินแล้ว หวาน ---

ปิวกะพุ่มมือขึ้นเหนือศีรษะ ให้สไลให้พรนักประพันธ์เอก

“เจ้าประคูน ขอให้เรื่องหมัดทะเลายโลกจงขายดี ราวกับตัวเฉลิมกรุงในโปรแกรมพิเศษเถิดคร้าบ ขอให้นามปากกา ก.ง.ไทยแท้ จงโด่งดังยิ่งกว่า ป.ต.อ.ที่ยิ่งเครื่องบินฝรั่งเศสที่อรัญญประเทศ งาม – เจ้าประคูน – เจ้าประคูน” แล้วเขาก็หัวเราะหึ ๆ มองดูหน้าอาเสี้ย “ผมจะพยายามทุกประการที่จะให้หนังสือของคุณขายได้อย่างหน้าเท่าเขาเชียวครับ”

อาเสี้ยยิ้มแป้น

“ขอบใจมาก – คุณปิว” พุดจบก็ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา “เอ๊ะ – สองโมงกว่าแล้วหรือนี่ ผมจะต้องรีบไปทำเรื่องดูเขาขนสินค้าลงจากเรือ ลาก่อนละครับคุณปิว”

นายหัวเถิกยกมือไหว้อย่างนอบน้อม เป็นการประจบประแจงจนออกนอกหน้า

“ครับ – เชิญครับ คุณจะไม่วิ่งอะไรถึงผู้จัดการข้างหรือครับ ?”

กิมหงวนลุกขึ้นยืน นิ่งครีครอง ขยับมือกรีดปีกหมวกเล่น

“อ้า – ถ้าคุณเวชมา คุณบอกแกด้วยก็แล้วกันว่า ค่าจ้างพิมพ์หนังสือพຽงนี้ก่อนเที่ยงให้คนไปรับเงินที่ห้างศิริลัษณ์พานิชเท่านั้นแหละคุณ สวัสดิ์คุณป้า”

“ครับ – สวัสดิ์อาเสี่ย อ้อ – เดียวครับ ผมลืมบอกเสียไป”

“อะไรละคุณ ?”

นักเขียนชั้นอียัมแฮย ๆ ตีหน้าปุ่เลียน ๆ แกว่งแขนทั้งสองไปมา

“คือยังงี้ครับ ผม – ผมจำได้ว่า ครั้งหนึ่งท่านเช็กสเปียร์จินตกวีเอกของโลก ได้ไปดูงานของท่านที่โรงพิมพ์ แฮะ – แฮะ”

กิมหงวนพะยักหน้าซ่า ๆ

“เอาอย่างงี้ดีกว่าคุณ พูตกันตรงไปตรงมาเถอะ คุณจะขออะไรในตัวผมก็ว่ามา”

ป้าหัวเราะแก๊กแก้อ

“อ้า – ปากกาอาเสี่ยเจ้าที่เหลือเกินครับ”

เสี่ยหงวนหัวเราะ ดึงปากกาเซฟเฟอร์ออกจากกระเป๋า ส่งให้นายฟินหลอ.

“อ้า – อยากได้ก็เอาไว้ใช้เถอะ”

ป้าอียัมแป็น

“คุณใจดียังงี้ เชื่อเถอะครับว่า ยังไง ๆ ชื่อเสียงของคุณก็จะต้องโด่งดังยิ่งกว่าเช็กสเปียร์”

กิมหงวนยิ้มอาย ๆ ส่งหมวกไหมปานามาให้นักประพันธ์
ชั้นนี้.

“เฮ้า – ผมให้หมวกคุณไว้ใช้อีกใบ”

ป้าวยกมือไหว้ปะหลก ๆ แล้วรับหมวกมาวางไว้บนโต๊ะ

“นักประพันธ์เอกของโลกทุก ๆ คน ที่ว่ามีใจเมตตากรุณา
ก็หาผู้เอาเสียของผมได้ไม่จริง ๆ นะครับ ไม่ใช่ผมยกขอบป็น
สุภาพบุรุษที่มีบุคลิกลักษณะอย่างเสียหาไม่ได้จริง ๆ”

ใบหน้าของกิมหงวนระเรื่อ ปลื้มใจในคำขอ เขาส่งกล่อง
ยาเส้นคัลฮิลให้นายป้าแล้วพูดเร็วปรือ

“ผมจะต้องรีบลาคุณละ ขึ้นชักช้าเสื่อกางเกงซ้ากสะกินชุด
นี่คงเป็นของคุณแน่ ๆ ผมยังไม่อยากจะนุ่งกางเกงขาก๊วยกลับ
บ้าน ลาดะครับ”

แล้วอาเสี่ยก็ผลุนผลันเดินออกไปจากสำนักงาน ‘เพลิน
จิตต์’ ป้าวมองดูอาเสี่ยจนลับตา เขาคิดว่าวันนี้เป็นวันที่เขามีโชคดี
ที่สุด เท่ากับถูกล็อตเตอรี่รางวัลย่อย ๆ.

- ๕ -

อีก ๒ วันต่อมา

‘หมัดทะลายโลก หรือ โขศสามชั้น’ วางตลาดแล้ว ตามร้านจำหน่ายหนังสือของคณะ ‘เพลินจิตต์’ ทั้งพระนคร โรงพิมพ์ได้นำไปฝากขาย เช่นเดียวกับหนังสือของ ‘เพลินจิตต์’ ตำบลไหนเป็นชุมชนหนาแน่นก็ฝากไว้มากหน่อย ที่ไหนไม่มีใครมีผู้คนที่ฝากแต่เพียงเล็กน้อย.

แล้วก็สองวันนี้แหละ นักประพันธ์เอกของเราปลื้มอกปลื้มใจเหลือที่จะกล่าว จนกระทั่งทำการทำงานไม่ได้ ก็มหงวนเดินเที่ยวไปตามถนนสายต่าง ๆ ตลอดวัน หยุดดูหนังสือของเขาตามร้านหนังสือ แล้วยิ้ม – ยิ้มแหละยิ้ม ดีใจในความมานะอุตสาหะของคนที่ยพยายามสร้างเรื่องวรรณกรรมอันมีค่าได้จนสำเร็จ.

วันนั้น ตลอดพลบค่ำ

นักประพันธ์เอกกับเพื่อนเกลอทั้งสอง ได้ปรากฏขึ้นที่หน้าโรงภาพยนตร์เฉลิมบุรี พลกับนิกรถูกกิมหงวนรบเร้าพามาตรวจดูหนังสือตามร้านต่าง ๆ ซึ่งสองสหายเสียอ่อนนอนไม่ได้ก็ต้องมากับอาเสี่ย.

ข้างห้องขายตัวของโรงภาพยนตร์นี้มีร้านจำหน่ายหนังสือเรียงรายร้านหนึ่ง ซึ่งเจ้าของร้านเป็นชาวต่างประเทศ ใ้ช้ชื่อร้านว่า ‘อาจิ๋ว’ ร้านนี้จำหน่ายหนังสือพิมพ์และหนังสือประเภทเรียงรายทุกชนิด ที่มากที่สุดคือหนังสือของ ‘เพลินจิตต์’ ซึ่งพิมพ์ออกจำหน่ายวันละเล่มทุกวัน ไป ถึงแม้โลกกำลังอยู่ในระหว่างสงคราม บรรดาเครื่องอุปกรณ์ในการพิมพ์ตลอดจนกระดาษแพงขึ้นกว่าเดิมตั้งหลายเท่า ‘เพลินจิตต์’ ก็กล้ายื่นหยัดอยู่ในบรรณโลก ทั้งนี้เพราะนักอ่านเป็นจำนวนมาก กรุณาอุปการะหนังสือคณเฑาะนี้แน่นอน (ไม่ใช่โม่ นะครับ เป็นความจริงอย่างนี้).

หน้าร้าน ‘อาจิว’ มีประชาชนยืนมุงกันแน่น ๕๐ เปอร์เซนต์ เป็นสมาชิกอ่านหนังสือพิมพ์ฟรี ยืนอ่านวงหน้าตาเฉย อ่านจบฉบับหนึ่งแล้วก็อ่านฉบับอื่นต่อไป สมาชิกประเภทนี้หาส่งสารพวกเราเหล่านักพิมพ์หนังสือไม่ เสือ – แอ !.

อาเสี่ยเดินนำหน้าพาล, นิกรเข้ามาหยุดหน้าร้าน สุภาพสตรี ๒ คนกำลังซื้อหนังสือของเพลินจิตต์ ชาวต่างประเทศ(แจ็ก)ทำหน้าที่อธิบาย เรื่องนี้สนุก เรื่องนั้นก็ดี คนนั้นแต่งคนนี่แต่งรู้จักหมด.

แม่งามในชุดสีฟ้าระเอี่ยมมือหยิบ ‘หมัดทะเลลายโลก’ ขึ้นมา ดูหน้าปก กิมหงวนย่องเข้ามาข้างข้าง ๆ หล่อน ทำเป็นไถ่หยิบ ขึ้นมาดูเล่มหนึ่ง พล, นิกรตามเข้ามาข้างข้าง ๆ.

“เสี่ย – แจ็ก เรื่องนี้ใครแต่งวะ ?” อาเสี่ยถาม.

เจ้าของร้านทำหน้าอกบุญไม่รับ

“หมาแต่งน้อ”

“หา ? ว่าไง ?”

แจ็กหัวเราะหึ ๆ

“เสี่ยถามว่าใครแต่ง อ๊วบอกว่ หมาแต่งยังงี้ล่ะ”

กิมหงวนทำคอร่นหลับตาปี

“ทำไมลื้อไปว่าเขายังงี้ล่ะโว้ย”

“ทั้งลายไม่ว่า อ้ว – อ้วซื้อมาสิบเล่ม ซื้อซักคิงไม่ถ่าย เลี้ยว
สองวงเลี้ยว ม่ายมีไอซื้อเลย ซักทุงตายโหง คงไหน ๆ มาเหิงเข้า
สั่งหัว”

พล, นิกรหัวเราะก๊าก นายพัชราภรณ์กล่าวกับเจ้าของร้าน

“เอ – ทำมันไม่สนุกกะมัง เฮีย ?”

เจ๊กสั้นศิริชะง่า ๆ

“คงอ่างอื่บอกรอ้วว่า แต่งยังงี้เหลือก ๆ อมมือแต่งลี้ก่า”

แม่งามชุดสีน้ำตาล กล่าวกับแม่ชุดสีฟ้า

“ไหมล่ะ ฉันทบอกรเธอแล้วยังขิ้นจะซื้ออื่ก”

แม่ชุดสีพีระอมยิ้ม

“ฉันทบทดลองอ่านเรื่องของนักเขียนใหม่ ๆ บางคนแต่ง
สนุกกว่านักเขียนเก่า ๆ ที่มีชื่อเสียงอื่ก ชุศรีละก้อ เธอมีใจอคติ
แท้ ๆ เห็นนามปากกาใหม่ ๆ ก็มีอุปาทานว่าแต่งไม่สนุก คอยหา
แง่ติในบทประพันธ์ของเขา”

แม่ชุดสีน้ำตาล เจ้าของนามชุกรีหัวเราะเบา ๆ

“โธ – ก็ฉันทอ่านแล้วนี้ รสสุคนธ์ ตาสมศักดิ์ไปคูหนังสือ
กลางวันเมื่อวานนี้แกบอกรว่า ใครคนหนึ่งก็ไมรู้ โยนหนังสือสับ
ปะรังเกเล่มนี้ทิ้งไว้ในโรงหนังสือ แกเลยเก็บเอามาบ้าน สมศักดิ์ว่า
เพียงแต่อ่านคำนำเท่านั้นก็ขิ้นลุกชูไปหมดทั้งตัวเพราะคลิ้นไส้
ฉันทลองเอามาอ่านคูสุดสำห้แข็งใจอ่านจนจบ ทุเรศเหลือเกินเธอ

เอี้ย ไม่รู้ว่าอ้ายบ้าคนไหนแต่ง แค่นจะสะเออะแต่งกะเขาด้วย
นอกจากสำนวนโวหารเหมือนเด็กประถมสองแล้ว พล็อตเรื่อง
ยังบ้าอีก ไม่มีเหตุผลแม้แต่ชนิดเดียว พออ่านจบฉันก็ให้ขยำมาเอา
ไปทิ้งส้วม”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก นิกรหัวเราะก๊าก ยกมือเขย่า
แขนกิมหงวนแล้วพูดขึ้นดัง ๆ

“ไฉ – หงวน บอกแล้วนี่น้ำว่า อย่าแต่งเลย”

แม้งามทั้งสองตลอดคนอื่น ๆ พวกกันมองดูอาเสี่ยเป็น
ตาเดียว เจ้าของร้านขายหนังสือเดินเข้ามาหยุดยืนข้าง ๆ กิม
หงวน แล้วหัวเราะอย่างขบขัน

“ลื้อแต่งหรือ ?”

เสี่ยหงวนตีหน้ากะเรียะกระราด รู้สึกละอายเป็นอย่างยิ่ง

“ปละ – เปล่าน่า อ้ายปรตนี่มันลื้ออ้วนนะ”

เจ็กยิ้มเล็กน้อย

“อ้วนนี้กว่าลื้อแต่งอีก อ้วนจิไล่หล่าแม่ลื้อ”

อาเสี่ยเกือบจะเตะเจ็กแล้ว แต่พยายามกลั้นโทสะไว้ หันมา
พูดกับ พล, นิกร

“ไปโวย – ไปหาอะไรกินกันเถอะ”

เจ้าของร้านขายหนังสือหยิบ เรื่อง ‘หมัดทะลายโลก’ ส่ง
ให้กิมหงวน ๑ เล่ม

“ลื้อ – ลื้อช่วยซื้อหนังสือหนึ่งเล่มน้อ อานาย, อ้ายอมชัก
ทุงชายเจ๊กจี้เท่านั้น”

อาเสี่ยสันศิริชะ

“ไม่เอาไว้ย อ้าวไม่ชอบอ่านเรื่องพรรคนี้ หนังสือบริษัท
หนึ่งที่เจ๊งไปแล้ว เขาพูดในเรื่องนี้ว่า ผู้ดีเขาไม่อ่านหนังสืออ่าน
เล่น อ้าวก็เลยไม่อ่าน”

“ว่า – เอาน้อ จีบ โหงว, เล่มเสี่ยวสิบห้าเซ็งตั้ง อ้าวไม่หยัก
เก็บไว้ ชวยฉิกหาย”

กิมหงวนหันมากะชิบกับพล

“ไปเถอะไว้ย ถ้ากันชินอยู่ซ้ำประเดี๋ยวกันติดคุกแน่ ๆ”

แล้วสามสหายก็พากันเดินไปออกทางด้านหน้าสถานี
ตำรวจสามแยก เสี่ยหงวนมีใบหน้าหมองคล้ำท่าทางโศกเศร้า
เขารู้สึกโทมนัสใจอย่างยิ่ง อุตส่าห์อดตาหลับจับตานอน แต่ง
‘หมัดทะลายโลก’ เพื่อหวังจะให้ป็นวรรณคดีชิ้นเอกของโลก
ตามที่เช็กสเปียร์มาเข้าฝัน และรับรองว่าจะช่วยคลี่คลายจิตใจให้
เขียนได้ดีเหมือนอย่างท่าน แต่การหาเป็นเช่นนั้นไม่.

สะดุ้งคั่งงอจดอยู่หน้าสถานีตำรวจสามแยก พล, นิกร,
กิมหงวนเดินข้ามฟากตรงไปที่รถ สามเกลอต่างเห็นยุวชน
ควบบอยกลุ่มหนึ่ง นั่งล้อมวงอยู่ในบริเวณที่นั่งเล่นหน้าสถานี

ตำรวจ และเจ้าเด็กก๊วยคนหนึ่งกำลังอ่านเรื่อง ‘หมัดทะเลลายโลก’ ให้เพื่อน ๆ ฟัง มีเสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงตลอดเวลา.

พล, นิกร, กิมหงวน ได้ยินเจ้าเด็กก๊วยคนหนึ่งร้องขึ้นดัง ๆ

“อย่าอ่านเลยไว้อย่าจิตต์, ูกคลื่นไล่เต็มทนแล้ว มีเสียงอย่างที่ไหนวะ พระเอกคนเดียว ผู้ร้ายสองร้อยคนถูกพระเอกชกสลบหมด ฤษ – เอ็งไปเอาหนังสือเล่มนี้มาจากไหนวะ?”

เจ้าคนอ่านบ้วนน้ำลายปรี๊ดแล้วหัวเราะ

“ใครก็ไม่รู้ไว้ว ขว้างลงมาจากโรงราชชั้นหนึ่ง ข้าเลยเก็บมาอ่าน”

เจ้าหมอนั้นวิจารณ์ต่อไป

“ให้ตายชีวะ ข้าคิดว่าข้าแต่งดีกว่าอ้ายเปรตนี้เป็นแน่ ดูหน้าปกชิ นามปากกามันว่าอะไรนะ?”

เด็กควบอยที่ชื่อจิตต์พลิกดูหน้าปกแล้วหัวเราะ

“ก.ง. ไทยแท้ไว้ว”

“ฤษ – น่าจะใช้นามปากกาว่า เที้ยสะโม้ก มากกว่า”

พวกเด็กก๊วยฮาครัน คำวิจารณ์ที่ได้ยินได้ฟังนี้ เปรียบเหมือนคมอาวุธที่แทงหัวใจนักประพันธ์เอกของเรา ความหวังที่จะได้เป็นผู้มีชื่อเสียงของโลกศูนย์สิ้นไปแล้ว อาเสี่ยโหม่นใส่ใจอย่างยิ่ง เสียทั้งทรัพย์ เสียทั้งสมองและเวลา.

อาเสียพูดกับเพื่อนทั้งสอง

“เฮีย – กลับบ้านเถอะ โว้ย ก็นัดต้องการกลับไปถึงบ้าน
โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้”

พลมองดูกิมหงวนอย่างแปลกใจ

“ทำไมล่ะ ?”

เสียหงวนถอนหายใจเฮือกใหญ่

“กัันจะยิงตัวตาย”

สองเกลอสะดุ้งโหยง กะดิ่งทงรีบยกมือตบปากกิมหงวน.

“อย่าคิดสั้นซีโว้ย คำติเตียนของผู้อ่านย่อมเป็นกะจกเงา
ส่องให้เห็นความบกพร่องในการประพันธ์ของแก แกอย่าลืมว่า
ท่านเช็กสเปียร์แต่งบทละครเรื่องแรกออกแสดง คนดูได้ร้อง
ตะโกนด่าท่านโหวก ๆ และเมื่อละครแสดงได้เพียงฉากเดียว
เท่านั้นคนดูก็กลับเกือบหมด แต่ท่านกลับชอบใจที่คนดูแสดง
ความรู้สึกต่อท่านเช่นนั้น ท่านบอกว่า การแต่งหนังสือต้อง
ตามใจคนอ่าน ไม่ใช่ตามใจตัวเอง บทละครของท่านเรื่องนั้น
เนือยไปมาก ท่านจึงแก้ไขให้บทความกะชับขึ้นทันอกทันใจคน
ดู แล้วไปให้คณะอื่นแสดงอีก ในที่สุดละครเรื่องนั้นก็เป็นที่นิยม
ชมชอบแก่ชาวอังกฤษทั่วไป”

กิมหงวนยิ้มออกมาได้

“จริง ๆ นะหรือ ?”

นิกรหัวเราะ

“เออ – กันเคยอ่านประวัติเช็กสเปียร์นี้หว่า”

พลพุดเสริมขึ้น

“อย่าฟังทีถอดอย อ้ายเสี่ย, เรื่องนี้ขายไม่ออกช่างมัน ขอมขาดทุน แล้วแต่งใหม่อีกสักเรื่องหนึ่งพิมพ์ออกขายอีก ถ้าแกมีความมานะพยายาม เชื่อกันเถอะวะ เช็กสเปียร์ก็คงมีชื่อเสียงสู้แกไม่ได้”

กิมหงวนถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง เปิดประตูก้าวขึ้นนั่งตอนหน้ารถ พล,นิกรตามขึ้นไปนั่งด้วย

“ไม่เอาละ ไ่ว้ย” กิมหงวนพุดอย่างหมดอาลัย “หาชื่อเสียงทางอื่นดีกว่า โธ – อยู่ดีๆ ไม่ว่าดี หาเรื่องให้คนเขาด่าเล่น”

พลหัวเราะ เอ๋อ้มเปิดสวิชไฟเครื่องและกดสตาร์ท เขียบคลัชเข้าเกียร์นำสะตูดึงออกแล่นไปทางหัวลำโพง.

ตลอดทางที่นั่งมาในรถ กิมหงวนมีใบหน้าหมองคล้ำ นึกเสียดใจในการผิดพลาดหวัง ยิ่งคิดก็ยิ่งเดือดพล่าน ท่านเช็กสเปียร์ที่เข้าฝันหลอกหลวงให้เขาแต่งหนังสือ อาเสี่ยตั้งใจว่ากลับไปถึงบ้านต้องฉีกรูปจินตกวีเอกทั้ง เลิกเคารพนับถือกันที.

เข้มนาฬิกาในรถผ่านไป ๒๐ นาที.

สะตูดึงเสี่ยวเข้ามาในบ้าน ‘พัชรภรณ์’ อย่างแหม่มซ่า อาเสี่ยนั่งนำตาลอหน่วยมาตลอดทาง พล, นิกรรู้นิสัยเพื่อนดีว่า

เขาเป็นคนมธุระดู ความน้อยใจอาจจะทำให้กิมหงวนหุนหันพลัน
แล่นยิงตัวตายก็ได้ ดังนั้นจึงช่วยกันพูดปลอบโยน แต่กิมหงวนก็
รู้ว่าเพื่อนแกล้งพูดเอาอกเอาใจเขา.

รถยนต์คันงามแล่นมาหยุดหน้าตึก ‘สี่สหาย’ พล, นิกร,
กิมหงวนเปิดประตูก้าวลงจากรถ เจ้าคุณปัจจนึก ฯ เดินออกมา
จากห้องโถงพอดี.

พอแลเห็นกิมหงวน เจ้าคุณก็หัวเราะก๊าก แกล้งกะเข้าอา
เสี๋ยโดยกล่าวกับเขาเป็น โคลงสอง

“เอ๊ะ! ใจหน้าบูดบึ้ง

ราวกับว่าโกรธชิง กับขำมานาน”

กิมหงวนค้อนควับ

“อย่า – อย่ากะเข้ากรับ ประเดี้ยวฉิบหาย ผมกำลังหัวเสี๋ย
กรับ”

เจ้าคุณทำตาปริบ ๆ มองดูพลอย่างแปลกใจ

“ไปจะรังแต่นที่ไหนมาล่ะ ?”

พลหัวเราะ

“เปล่าครับ แต่ได้รับคำวิจารณ์ที่ไม่ใคร่เพราะหนู”

“วิจารณ์เรื่องหมัดทะเลลายโลกนะรี ?”

“ครับ”

เจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“ความจริงหนังสือเล่มนี้ สนุกมากทีเดียว อาอ่านจบตะกี้
เอง”

กิมหงวนยิ้มออกมาได้

“อย่าแกล้งขอมผมหน่อยเลยครับ”

ท่านเจ้าคุณอมยิ้ม

“ไม่ใช่ขอ ให้คืนตายชีวะ สนุกจริง ๆ แต่แนวการเขียนของ
แกสูงไปหน่อย คนอ่านที่มีความรู้น้อยจะเข้าใจว่า เป็นเรื่องที่ไร้
สาระ ส่วนคนที่มีความรู้มาก ๆ จะเห็นว่าเรื่อง ‘หมัดทะเลลายโลก’
เป็นวรรณกรรมชิ้นสำคัญทีเดียว”

อาเสี่ยยิ้มแป้น

“นั่นนะซีครับ ผมเองก็เชื่อว่าควรเป็นอย่างนั้น”

“ถูก – ถูกทีเดียว” เจ้าคุณแกล้งสรรเสริญเยินยอ “เรื่องที่บู
กัณอย่างฉิบหายวายปวงเช่นนี้ จะหาอ่านได้ที่ไหนอีก นอกจาก
‘หมัดทะเลลายโลก’ ของแกเท่านั้น”

กิมหงวนหันมาทางเพื่อนเกลอทั้งสอง

“ทำไมผู้หญิงสองคนนั้น กับเจ๊กขายหนังสือที่เฉลิมบุรี
แล้วก็อายพวกเด็กก๊วยเหล่านี้ ไม่วิจารณ์อย่างคุณอาล่ะหว่า”

พลซ່อนยิ้มไว้ในหน้า

“ก็เพราะพวกนั้น มีพุมรู้่น้อยเกินไปนะซี”

กิมหงวนถอนหายใจหนักหน่วง เดินขึ้นบันไดเลยไปในห้องโถง เจ้าคุณมองดูพล, นิกร แล้วหัวเราะก๊าก

“แ่ไ่ว้ย อ้ายหงวนมันแต่งเรื่องเป็นบ้าเลย อาอ่านได้สองหน้าเท่านั้น ต้องเลิก”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“คุณพ่อไต้ยีน คนซื้อหนังสือวิจารณ์คงหัวเราะท้องแข็งแม่คนหนึ่งแกพูดว่า ‘ไม่รู้ว่ไ้อัยบ้าคนไไหนแต่ง แล้วเจ้าเด็กก๊วยหมู่หนึ่งเก็บ ‘หมัดทะเลายโลก’ ไต้หนึ่งเล่ม ซึ่งมีผู้ขว้างลงมาจากรรราง มันเลยเอามาอ่านกันฟัง เจ้าหงวนถูกอัยเด็กพวกนั้นด่าป่นปี้หมด”

เจ้าคุณสันคีร์ชะช้า ๆ

“ตะกั๊นั้ ทางโรงพิมพ์ ไ้คนเอาจดหมายมาให้อัยหงวนตั้งยี่สิบสามสิบจะบบั น่ากลั้วจะเป็นจดหมายเจริญพรทั้งนั้น”

พลว่า “ทำมันจะไม่ตีเสียแล้วละครึบ คุณอา เจ้าหงวนเสียอกเสียใจมากถึงกับพูดว่า จะฆ่าตัวตาย”

เจ้าคุณลิมตาโพลง

“ฮ่า ? ยังงั๊นเชียวรี เอ – ไ้ไ้การไ่ว้ย อัยนี้มันไ้ไ้เต็มเต็งอยู่ด้วยนา เราต้องคอยระมัดระวังมันไ้ให้มาก ดีไ้ไม่ตีมันเกิดยิงตัวตายขึ้นก็อัยเท่านั้น ไ้ไป – ไ้ไปช่วยกันพูดลอบใจมันเสียหน่อย”

สองเกลอเดินตามเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ เข้าไปในห้องโถง แลเห็นกิมหงวนนั่งคอตกอยู่บนโซฟา ต่างเข้ามานั่งบนเก้าอี้ว่างข้าง ๆ.

ก่อนที่จะพูดอะไรกัน นวลละอาก็เดินเข้ามาจากเฉลียงบนตึก มือถือจดหมายและไปรษณียบัตรปีกเบ้อเริ่ม แม่เสือแลเห็นสามีก็หัวเราะคิก

“เสียดนะ โรงพิมพ์เขาให้เด็กเอาจดหมายมาให้ละ จำหน้าชองถึงเสียทั้งนั้น”

อาเสียดทำหน้าที่แบกย้ายกับจะร้องไห้

“วางไว้นั้นแหละนวล”

“อ้าว – ไม่อ่านหรือคะ ? นักอ่านเขามีมาชมเชย”

กิมหงวนฝันใจรับจดหมายจากหล่อน ทุก ๆ ฉบับจำหน้าถึง ก.ง. ไทยแท้ โรงพิมพ์ศิริอักษร สำนักงานเพลินจิตต์ อาเสียดพลิกดูไปรษณียบัตรฉบับหนึ่งแล้วสะดุ้งเฮือกเมื่อแลเห็นตัวอักษรขนาดหม้อแกงเขียนว่า

อ้ายบัว ! อย่าแต่งอีกเลยไว้ย นิบหาย!

และอีกฉบับหนึ่ง.

อ้ายโลบัว เรื่องของแกอ่านแล้วทำ
ให้ฉันเสียดายสตางค์ และอยากกะทียบ
แกเหลือเกิน.

กิมหงวนขว้างจดหมายและไปรษณียบัตรกระจายเต็มห้อง เขาลุกขึ้นเดินลงบันปั้ง ๆ ขึ้นบันไดไปชั้นบน ปล່อยให้เพื่อน เกลต และนวลละออกับท่านเจ้าคุณเก็บจดหมายเหล่านั้นอ่านกันอย่างสนุกสนาน.

อาเสียดินเข้าห้องนอนของเขา ความโทมนัสใจแสนสาหัสได้บังเกิดขึ้น กิมหงวนถอดเสื้อชั้นนอกออกขว้างไปกลางห้อง เสียดใจอะไรไม่เท่ากับการผิดพลาดหวังครั้งนี้.

เสียดหงวนขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกรอด ๆ เดินวนเวียนไปมา สักครู่ก็คำรามขึ้นดัง ๆ

“ตาย ! ตายดีกว่าวะเรา อยู่ไปก็ขายหน้าเขา โช้ – กูหนอกู อ้ายเซ็กสเปียร์ทำกูได้”

อาเสียดินมาที่ภาพสีน้ำมัน รูปจินตковиเอกของโลก เขาเอื้อมมือกะชากรูปลงมา ขว้างลงบนพื้นแล้วกะ โดดกะทียบ

“มึงต้มกู โอย ! อ้ายหมาวัด ทะลึ่งมาเข้าฝัน กูไม่เชื่อมึงอีกแล้ว”

กิริยาของกิมหงวนในเวลานี้ เปรียบเหมือนกับคนวิกจริต นัยตาขวางปากยื่นท่าทางน่ากลัว เสียหงวนตัดสินใจเด็ดขาด เขาควรตาย – ตายเพื่อล้างอาย เสียแรงที่คุยโม้ไว้มากต่อมาก ทุ่มเทเงินทองในการโฆษณาการตั้งหลายพัน ด้วยความหวังจะได้เป็นนักประพันธ์เอกของโลก

“โอ๊ย ! ตายทำดีกว่าวะ นิบหายไม่มีรูปเลยกู ฤษ ! ตาย – ต้องตาย คนที่พลาดหวังอย่างอ้วต้องตาย เอ – ถ้าเราตายเมียก็คงเป็นหม้าย ลูกก็ต้องกำพร้า จริงแสะ อย่าตายเลยน่า ฮือ – ไม่ได้ ๆ ต้องตาย เกิดมาเป็นคนลงอับอายขายหน้าเขาอย่างนี้แล้วก็ควรตายอย่างยิ่ง ว้า – ตายดีหรือไม่ดีหว่า ?”

ความคิดสองประการโต้แย้งกัน ใจหนึ่งอยากตาย อีกใจหนึ่งไม่อยากตาย คิดไปคิดมา ในที่สุดกิมหงวนก็พิพากษาตัวเองอย่างเด็ดขาด

“ต้องตาย !”

อาเสี้ยเค้นหัวเราะลั่นห้อง เดินมานั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง หยิบกะป๋องบุหรีไม่ขีดไฟใส่กะเป่ากางเกงเพื่อเอาไว้ไปสูบเมืองฝี่ ดึงลิ้นชักโต๊ะทางขวาออก หยิบมีดโกนหนวดของเขาขึ้นมา

“เชือดคอดีกว่าวะ ค่อยตายง่ายหน่อย พอถูกกะเดือกหลุดก็เสร็จ”

แล้วกิมหงวนก็ง้างมือออก ลองเอามือลูบคมเล่นเบา ๆ พอ
มือสัมผัสสัสคมมีดอาเสี่ยก็สะดุ้งโหยง

“ไอ้ยา ! ทำไม่เหมาะโวย เพียงแต่เวลาตัดผม เจ๊กมันโกน
ขนคอให้เรายังจึกกะจี้แทบตาย บรื้อวส์ ! ไม่ไหว ยิ่งตัวตายดีกว่า
โป้งเดียวจอดเลย”

กิมหงวนเก็บมีดใส่ลิ้นชักตามเดิม ลูกขึ้นเดินมานั่งที่เตียง
นอนของเขา สอดมือไปได้ที่นอน หยิบปืนคอล์ทออกมา เลื่อน
ลูกขึ้นดำ

“กรู้กรู้กรู้ ๆ แซะ”

หยาดน้ำตาของกิมหงวนไหลพราก มองดูรูปนวลละออซึ่ง
อยู่ในกรอบไม้สีบรอนซ์เงิน แฉวนอยู่เหนือบานหน้าต่าง

“นวล – นวลจำ ซาดิหน้าขอให้นวลเป็นเมียเสี่ยอีกนะจ๊ะ
เสี่ยต้องลาตายแล้ว ไอ้ – โลก – โลกอันเก่าแก๊ง ความอายุทำให้เรา
ต้องตาย ขอลาแล้วทุก ๆ คน เจ้าพลเจ้ากร เจ้าดิเรกเพื่อนรักจงอยู่
ดีเถิด ขอลาก่อน เจ้าคุณอาและคุณอาหญิง ขอลาเจ้าคุณอาทะ
บานแห่งนี้ด้วยความอาลัย ฮือ – จี้เกียร่าพัน โวย ตายเสียรู้แล้วรู้
รอด”

ขณะนี้ พล, นิกรกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และนวลละออเดิน
ขึ้นบันไดมาข้างบนพอดี ท่านเจ้าคุณนี่ก็สังหรณ์ใจอย่างไรชอบ

กล กล่าวว่ามีหงวนจะฆ่าตัวตายจึงชวนนวลละออกับสองเกลอ
ขึ้นมาดู

ทั้งสี่คนหยุดยืนอยู่หน้าประตูห้อง ต่างแลเห็นอาเสียนอน
โง้งโคงอยู่บนเตียง กำลังเอาปืนจ่อตรงก้นเขาเอง.

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กับนวลละออใจหายวาบ ส่วนพล, นิกร
หัวเราะคิก นวลละออร้องกรี๊ดสุดเสียง

“เฮีย !”

กิมหงวนสะดุ้งรีบลุกขึ้นนั่ง มองดูเจ้าคุณปัจจนึก ๆ กับ
นวลละออ และ พล, นิกร ซึ่งพากันเข้ามาในห้อง แม่งามปราด
เข้าแย่งปืนจากสามี

“โธ – เฮีย ทำไมเฮียทำยังงี้คะเนี่ย ?”

เสี่ยหงวนยกหลังมือเช็ดน้ำตา แล้วก็หันหน้ามองดูพื้น

“คนอย่างเฮีย ขึ้นมีชีวิตอยู่ต่อไป ก็รังแต่อับอายขายหน้า
เขา – ฮือ นวล – ส่งปืนมาให้เฮียเถอะ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยิ้มเล็กน้อย ทรวดตัวนั่งเคียงข้างอาเสี่ย ยก
มือตบศีรษะกิมหงวนเบา ๆ

“หงวนเฮีย – ไม่น่าที่แกจะต้องเสี่ยอกเสี่ยใจให้มากมายเลย
การกระทำอย่างนี้เขาเรียกว่าตีตนไปก่อนไข้ หนังสือเรื่องหมัด
ทะลายโลกเพิ่งออกจำหน่ายสองวันเท่านั้น อาเชื่อเหลือเกินว่า
มันจะต้องเกลี้ยงตลาดภายในสัปดาห์นี้”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“นั่นนะซีครับ คุณพ่อ, เจ้าเสียคิดมากไปเอง”

กิมหงวนถอนหายใจหนักหน่วง

“แกเห็นไหมเล่า จดหมายจากผู้อ่านมีมาค่ากันตั้งหลาย
ฉบับ มันแสดงให้เห็นว่า เรื่องที่กันแต่ง เลวระยำหมา”

พลพูดขึ้นบ้าง

“แจะเอาनियाอะไรกับมันวะ กะไอ้จดหมายบ้า ๆ เหล่านี้
เชื่อกันเถอะ, มันเป็นแต่เพียงบัตรสนเท่ห์ ซึ่งผู้เขียนมีเจตนาร้าย
ต่อแก็กันเข้าใจว่าคงเป็นจดหมายของพวกนักประพันธ์ที่มีมาถึง
แก็เพราะความอิจฉาริษยา เนื่องจากเห็นว่า แจะก้าวหน้าข้าม
พวกเขา”

คำพูดของนายพัชราภรณ์ประโยคนี้สำคัญมาก อาเสี่ยยิ้ม
ออกมาได้ นึกเลื่อมใสตามที่พลพูด นवलละออเห็นเป็นโอกาส
เหมาะก็พูดสนับสนุนทันที

“อย่าเพิ่งนึกคิดอะไรให้มากเลยคะ เสี่ยขา, นักประพันธ์ที่มี
ชื่อเสียงของโลกนั้น เขาล้วนแต่มีความมานะอดทน ไม่หวั่นไหว
ต่อคำครหานินทา คำติของคนอ่านเสี่ยควรจะได้ใจ เพราะเสี่ยยัง
บกพร่องอยู่บ้าง ตามธรรมดาไม่ว่าจะทำอะไรทั้งนั้น สิบรู้ก็สู้
ความชำนาญไม่ได้ อย่าที่ถอยนะคะเสี่ย เสี่ยต้องมานะแต่งเรื่อง

ใหม่ต่อไปอีก เรื่องหมัดทะเลลายโลกในราวอาทิตย์หน้าก็คงจะรู้ผลว่าชายดีหรือไม่”

อาเลียมเยียงอาย มองคูเมียของเขาด้วยความรัก

“นวลพุดยั้งทำให้เฮียมีกำลังใจขึ้นหน่อย แล้วก็เจ้าพลพุดน่าฟัง” พุดจบก็ยกมือตบศีรษะเจ้าคุณปัจจนิก ๆ โดยเข้าใจว่าศีรษะพล “เห็นจะจริงอย่างที่แกพูดไว้ย จดหมายที่มีมาค่ากันเหล่านี้ คงจะเป็นจดหมายของพวกนักประพันธ์ชั้นอี ที่อิจจาริชยากัน” แล้วอาเลียมก็สะดุ้งเฮือก เมื่อรู้สึกวาศีรษะที่เขากำลังตบเบา ๆ อยู่นี้ ไม่มีเส้นผมแม้แต่เส้นเดียว

“เหวอเออ !” กิมหงวนร้องออกมาด้วยความตกใจ รีบดึงมือออกมาจากศีรษะเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วค่อย ๆ หันหน้ามาทางเจ้าคุณ.

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำปากยื่นนัยตาถลน เหวี่ยงศอกกลับกะแทกอีกเข้าให้ถูกหน้าอกกิมหงวนเต็มรัก แล้วท่านก็พรวดพราดลุกขึ้นยืน

“ปู่โธ่ – ประเดี้ยวพ่อกะที่บตายเลย อ้ายนี้”

พล, นิกรกับนวลละออหัวเราะก๊าก อาเลียมยกมือไหว้ปะหลก ๆ พุดพลงหัวเราะพลง

“ประธานโทษเถอะครับ ผมนึกว่าอ้ายพล คุณอาไม่ควรมานั่งข้าง ๆ ผมนี้ครับ”

เจ้าคุณคือนปะหลับปะเหลือก

“อ้ายบ้า ! แกนี่เลวมาก”

เสี่ยหงวนยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก แล้วกล่าวกับเพื่อน
เกลอทั้งสอง

“เสี่ย – กันไม่มาตัวตายแล้วโว้ย แหม – เเคราะห์ดีเหลือเกิน
ถ้าไม่มีใครมาเห็นกันก็คงตายห่าแล้ว”

พลหัวเราะ

“แต่นั่นคิดว่า คนอย่างแกไม่ตายง่าย ๆ หรือ ไหน – คุณ
นวล, ส่งปืนมาให้ผมซิ”

แม่งามส่งปืนคอльтให้พล

“คุณเอาไปเก็บไว้ด้วยเถอะละ คุณพล, เอาไว้ในห้องนี้
ดิฉันไม่ไว้ใจเลย”

พลพิจารณาดูปืนพกกะบอกนี้ แล้วเขาก็หัวเราะ

“อ้ายเสี่ย, ปืนนี้ไม่ได้ใส่แหนบกะสุนนี้หว่า”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“อือ”

เจ้าคุณทำคายน

“หา ? ปืนไม่มีลูกดอกกริ เจ้าพล ?”

นายพัชราภรณ์หัวเราะลั่น

“ครับ, นี่ยัง ใจละครับ มีแหนบกะสุนเมื่อไหร่ ?”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขมวดคิ้วนี้วหน้า

“อูย ! อ้ายเรารีบตะลิตะลานเข้ามาห้าม กลัวว่ามันจะตาย
โธ !”

กิมหงวนหัวเราะ

“มือข้างหรือครับ คนอย่างผมจะฆ่าตัวตาย ผมนอน โกงตุค
อยู่ตั้งสิบนาทีกี่ เอาเป็นจ่อกันทำเป็นว่าจะยิงตัวตาย นอนโง้งโคง
อยู่จนเมื่อย พอตีคุณอาเข้ามา” พูดจบเสียดหงวนก็หัวเราะชอบใจ.

ขณะนั้น, เจ้าแห้วเดินเข้ามาในห้องด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม เขา
ทรุดตัวนั่งของ ๆ กะพุ่มมือไหว้ แล้วกล่าวกับทุก ๆ คน

“รับประทาน ท่านให้เชิญไปรับประทานอาหารครับ”

เจ้าคุณมองคุณาพิกาปลุกบนโต๊ะ

“ป๊ะ – ทุ่มครึ่งแล้วหรือนี่ ขยับประไพกับประภามาจากบ้าน
รองเมืองแล้วหรือยัง ?”

“รับประทานอาหารมาแล้วครับ กำลังรอรับประทานอยู่ในห้อง
รับประทานอาหาร ใต้เท้าควรรีบไปรับประทานอาหารครับ ถ้าไปห้อง
รับประทานอาหารล่าช้าเกินไปอย่างเมื่อเช้านี้ รับประทานอาหารใต้เท้าคงอด
รับประทานอาหารอีก”

เจ้าคุณปรีเข้ามา ยกเท้าตะคองอ้ายแห้วเต็มแรงด้วยความ
หมั่นไส้เหลือที่จะทนทาน แต่เจ้าแห้วไวทาทายท เอนตัวไปข้าง
หลังหลบแพล็บ เท้าขวาของท่านเจ้าคุณจึงพลาดที่หมายจาก

ปลายคางแหวกอากาศวี๊ด แล้วเจ้าคุณบัจฉริก ๆ ก็เสียวหลักลิ่มตึง
ก้นกะแทกพื้นเต็มรัก.

เสียวหัวเราะอย่างครื้นเครงดั่งลั่นห้อง เจ้าแห้วลุกขึ้นยืน
หัวเราะก๊าก

“รับประทาน พระท่านว่า ทุกขโต ทุกขถานํ ครับ” พูดจบ
เจ้าแห้วก็ใส่ตีนหมาโกยอ้าวออกไปจากห้อง.

เจ้าคุณ โกรธอ้ายแห้วจนหน้าแดง

“ตาย ! อ้ายแห้ว, มึงต้องตาย !” ท่านตะโกนลั่นห้อง
พรวดพราดลุกขึ้นยืนวิ่งไล่กวาดเจ้าแห้วออกไปโดยเร็ว.

สามเกลอกับนวลละออหัวเราะกันจนท้องคัดท้องแข็ง อา
เสียวถึงกับเอามือกุมท้องน้ำหูน้ำตาไหลจนกะทั่งถูกเมียดู.

“เฮ้อ – ประเดี๋ยวขาดใจตายหรือกะ เฮีย”

“มันขี้ขี้” กิมหงวนพูดพลางหัวเราะพลาง “คนอ้วน ๆ
อย่างคุณอาหกล้มมองดูคล้าย ๆ กับลูกขนุน ฮะ – ฮะ”

พลยกมือตบหลังกิมหงวนเบา ๆ

“ไปไวย เช็กสะแกระ, กินข้าวกันเสียวที”

กิมหงวนหันมามองคุณนิกร โดยบังเอิญ

“เฮีย ๆ ๆ เสือกเข้าไปหน้าโต๊ะเครื่องแป้งทำไม ออกมานี่,
สะตุงัสตางค์วางไว้ประเดี๋ยวหายหมด”

อ้ายเสือมือขาวยิ้มแหย ๆ เดินเข้าหาเพื่อนเกลอ แล้วต่างก็พากันออกไปจากห้อง.

- ๖ -

‘หมัดทะเลายโลก’ วางตลาดได้ ครบอาทิตย์แล้ว ทางโรงพิมพ์ในฐานะเป็นผู้แทน ก.จ. ไทยแก่นักประพันธ์ชั้นอะ ได้ส่งคนออกเพิ่มหรือฝากหนังสือหรือฝากต่อเช่นเดียวกับหนังสือของเพลินจิตต์.

ผู้จัดการได้รับรายงานจากคนส่งหนังสือว่า เรื่อง ‘หมัดทะเลายโลก’ สายประตุน้ำขายได้ ๑ เล่ม สายรอบเมืองนอกขายไม่ได้เลย รอบเมืองในขายได้ ๑ เล่ม สายบางซื่อ ๒ เล่ม รวมจำหน่ายได้ ๕ เล่มเท่านั้น ส่วนที่ส่งไปตามจังหวัดต่าง ๆ เอเยนต์ของเพลินจิตต์ได้ส่งกลับมาเป็นแถว พร้อมด้วยจดหมายกำกับมาว่า ถ้าขึ้นส่งเรื่องสับปะรังเคเช่นนี้ไปให้จำหน่ายก็เป็นอันตัดญาติขาดมิตรกันที.

ผู้จัดการได้แจ้งผลของการจำหน่ายหนังสือให้กิมหงวนทราบโดยทางจดหมายซึ่งใช้ให้เด็กเอามาให้เมื่อตอนสายวันนี้ พร้อมด้วยจดหมายที่นักอ่านส่งมาเจริญพรท่านเช็กสะแกระอีกหลายฉบับ.

บางที่ท่านคงสงสัยว่า หนังสือขายได้น้อย ทำไมถึงมีจดหมายติชมส่งมามาก เรื่องนี้ขอเรียนให้ทราบว่า หนังสือเล่มหนึ่งนั้น ท่านเป็นคนซื้อคนเดียว แต่มีคนอ่านหลายคนขอยืมท่านไปอ่าน บางทีเวลาส่งคืนจำหน้าตาหนังสือแทบไม่ได้ก็มีแล้วท่านที่เป็นนักขอยืมอ่านอย่าอวยพรผมนะครับ ผมพูดด้วยความจริง.

หลังจากกิมหงวนได้รับจดหมายของผู้จัดการหนังสือเพลินจิตต์แล้ว ความโทมนัสใจก็บังเกิดขึ้นแก่อาเสี่ยอีก เขาไม่ยอมเชื่อเลยว่า ยังมีนักอ่านคนหนึ่งคนใดที่พอใจในบท

ประพันธ์ของเขา เมื่อรู้ตัวว่าเขาหมดหวังที่จะได้มีชื่อเสียงอย่าง เซ็กสเปียร์ ก็มั่งงอนก็นึกหมอดอาลัยไยดีในชีวิตของตน.

วันนี้เป็นวันอาทิตย์.

ตอนเที่ยงวัน ก.ง. ไทยแต้ นั่งอยู่ในห้องโถงชั้นล่างตาม ลำพัง ขณะนี้ทุก ๆ คนในบ้าน ‘พัชรภรณ์’ กำลังรับประทาน อาหารกลางวันกันที่ตึกใหญ่ แต่กิมหงวนปฏิเสธไม่ยอมกิน ถึงแม่เจ้าคุณปัจจนึก ๆ และนวลละอองจะอ่อนวอนอย่างไรก็ตาม.

อาเสี้ยกำลังนึกถึงความผิดพลาดหวังอย่างใหญ่หลวง และ อยากรู้ว่าตายเสียให้รู้แล้วรู้รอด อับอายขายหน้าเขาเหลือเกิน เสียเงินเสียทองไม่แปลกหรอก แต่เสียชื่อเสียงเสียมาก ประกาศ โฆษณาขายหนังสือ ‘หมัดทะลายโลก’ ที่กิมหงวนเขียนไปลง แจกความในหนังสือพิมพ์รายวันตะละละบับ ราวกับว่าหนังสือ ของเขาจะเขียนักประพันธ์ทั้งโลกให้ได้ขาย แต่แล้วก็ เป็นโฆษณา หมายความว่าของนักอ่านมีข้อความที่ทำให้บูยาตายยเดือคร้อน.

ยิ่งคิดก็ยิ่งอยากตาย

กำลังนั่งนึกถึงความอาภัพในโชคของตนเอง เจ้าแห้วก็เดิน ย่องเข้ามาในห้อง ทรวดตัวนั่งพับเพียบเรียบร้อยแล้วกล่าวกับ กิมหงวน.

“รับประทาน คุณหญิงท่านให้มาเชิญอาเสี้ยไปรับประทาน
อาหารขอรับ และสั่งว่าให้รีบไปรับประทานโดยเร็ว เพราะคน
อื่นรับประทานกันจนอิมแล้ว”

อาเสี้ยโบกมือไล่เจ้าแห้ว

“ไป – ไป ๆ ไปบอกท่านเถอะว่าข้าอิม”

เจ้าแห้วหัวเราะหึ ๆ

“รับประทาน ท่านจะอิมใจที่หนังสือขาศิ ?”

เหมือนกับถูกเจ้าแห้วเอาไม้กะทึงตูด กิมหงวน โกรธจนตัว
สั่น เขาพรวดพราดลุกขึ้นวิ่งไปหยิบดาบ โบริาณที่ฝาผนังตึก กะ
ชากออกมา ดึงดาบออกจากฝัก.

“อ้ายแห้ว ! ตาย – มึงต้องตาย !”

เจ้าแห้วร้องสุดเสียง ตะลึงตะถันลุกขึ้นย่อขาลงต่ำ แล้วกะ
โดดตัวลอยวิ่งออกไปจากห้องอย่างไม่คิดชีวิต กิมหงวนไล่ตีด ๆ
ไป แต่หาทันไม่ เพราะเจ้าแห้วรู้ดีว่าขึ้นให้อาเสี้ยไล่ทัน ก็คงจะ
ถูกฟันขาดสองท่อน.

เสี้ยหงวนหยุดยืนข้างบันไดตึก ‘สี่สหาย’ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
กรอด ๆ.

“ฮืม ! มึง – กูต้องฆ่ามึงให้ได้ หนอยเนอะ มาเยาะกู ฮะ – ฮ้า
ประเดี้ยวพ่อฟันตัวเองขาดสองท่อนเลย โมโหเต็มที่แล้วนา”

แล้วกิมหงวนก็เดินกลับมายังห้องโถง พอเข้ามาในห้อง
เสียงกริ่งโทรศัพท์ก็ดังกังวานขึ้น อาเลี้ยจู้ปากจึกจึก เดินเข้าไป
รับโทรศัพท์ด้วยอารมณ์หงุดหงิด.

“ฮัลโหลโว้ย !”

ผู้พูดสายอีกฝ่ายหนึ่งพูดมาอย่างนอบน้อม

“นั่นบ้านพัชรภรณ์ใช่ใหมครับ ?”

“ใช่” อาเลี้ยตะคอก “มีธุระอะไรหา ?”

ฝ่ายที่พูดมาหัวเราะหึ ๆ

“เฮ้อ – นั่นคนไทยหรือฝรั่งเศสพูดครับ ?”

อาเลี้ยยิ้มออกมาได้ รู้สึกตัวทันทีว่า เขาพูดโทรศัพท์โดย
ไม่มีสัมมาคารวะ

“คนไทยครับ คุณจะต้องการพูดกับใคร?”

เสียงหัวเราะดังมาตามสาย

“นี่ – บริษัทหลวงชำนาญเลหลังทรัพย์ครับ กรุณาบอกให้
คุณสงวนมาพูดสายหน่อยเถอะครับ”

กิมหงวนขมวดคิ้วขึ้น

“คุณมีธุระอะไร นี่ – สงวนพูดอยู่นี่แล้ว”

“อ้อ – ดีทีเดียวครับ คุณหลวงให้ผมเรียนให้คุณทราบว่า
รูปภาพสีน้ำมันที่คุณเลหลังไปเมื่อต้นเดือนนี้นั้น ไม่ใช่รูปเช็กส
เปียร์หรอกครับ เป็นรูปของคนใช้ที่ชื่อสตั๊กของท่านเช็กสเปียร์

แต่คนประมุขเลหลังเข้าใจผิด จึงประกาศว่ารูปที่คุณประมุขเอาไปเป็นรูปเซ็กสเปียร์ งาม – คุณหลวงสั่งให้เรียนคุณว่า ถ้าคุณต้องการรูปเซ็กสเปียร์อันที่แท้จริงแล้ว กรุณาให้คนเอามาเปลี่ยนได้ครับ”

อาเลียมจับ

“โอย – ญ – ตายแน่ เอ้อ ! แกบอกคุณหลวงด้วยว่าระวังให้ดี, ฉันจะไปกะทีบให้ถึงในมุ้งที่เดียว หนอยแน่ต้มกูดได้ ญ – บอกให้อ้ายหลวงเปรตนั้นสั่งลูกสั่งเมียให้รีบรื้อย”

ผู้พูดสายทางฝ่ายโน้นรีบวางหูโทรศัพท์ทันที กิมหงวนทำปากยื่นนับตาลรื่องตะ โคนดำกรอกท่ออีกหลายคำ แล้วกะซากหูโทรศัพท์จนสายหลุดจากเครื่อง ขว้างมันออกไปนอกประตู.

ในยามนี้ อารมณ์ของเสี่ยหงวนเดือดพล่าน ในสภาพของคนที่ขาดสติสัมปชัญญะ.

“โธ – อ้ายหลวงชำนาญ ๆ ทำป่นหมด โอย ! ไม่เอาละไว้กูด กินยาตายดีกว่า” แล้วกิมหงวนก็ตะ โคนดั่ง ๆ **“เราต้องตาย !”**

เขารีบผลุนผลันออกไปจากห้อง ตรงไปยังห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์ดิเรก ซึ่งมั่นใจว่าดิเรกคงจะมียาพิษอยู่หลายขนาน เป็นต้นว่า น้ำมันระกำ น้ำกรดต่าง ๆ.

เสียงหวนหยุดยืหน้าประตูกะจกฟ้า หมุนลูกบิดผลักบาน ประตูเข้าไป ทันใดนั้น อาเสี่ยก็สะดุ้งโหยง รู้สึกว่าเขาถูกใครคน หนึ่งเขกศีรษะเต็มแรง.

“ป๊อก ! ป๊อก !”

มะ هنگอ๊ด โนมัตติ ที่ด็อกเตอร์ดิเรกทำติดไว้เหนือบาน ประตูนั่นเอง กิมหงวนทวีความเดือดดาลยิ่งขึ้น เอื้อมมือกะซอก มะ هنگอ๊ด โนมัตติ ตะเอิญไปถูกสายไฟฟ้าเข้าก็สะดุ้งสุดตัวรีบกะ ซอกมือออก.

“อืม ! อ้ายด็อก อ้ายเปรตนี้ปัญญาแหลมยังกะเข็ม ไม่ว่าจะ คิดทำอะไรสำเร็จทั้งนั้น ส่วนเราไม่ว่าจะทำอะไร หลงจึงเท่าเจ้ง หมด จะอยู่ไปทำไมวะ ตายเสียดีกว่า เอ – กินยาอะไรไว้ถึงจะ ตาย ?”

อาเสี่ยเดินมาที่ตู้ยาของด็อกเตอร์ดิเรก เปิดบานประตูออก มีเสียงดังชะะ หมัดอ๊ดต โนมัตติซึ่งทำด้วยท่อนไม้เหมือนแขนคน สวมนวมชกมวยพุ่งปรี๊ดออกมากะแทกหน้ากิมหงวนอย่างถนัด ใจ ถึงกับเซเซต ๆ.

กิมหงวนสะดุ้งปากเบา ๆ

“แหม – อ้ายดิเรกมันเหลือเกินแฮะ คงทำไว้ป้องกันคน ขโมยของมันเป็นแน่ สำคัญ – สำคัญมาก”

อาเสี่ยเดินเข้ามาหน้าตู้ยา มองดูขวดใส่ยาต่าง ๆ ซึ่งวางอยู่เรียงรายเต็มตู้ นัยตาของกิมหงวนเป็นประกายเมื่อแลเห็นขวดน้ำมันระกำวางอยู่บนชั้นล่างมีฉลากสีแดงปิด กิมหงวนหยิบขวดออกมาเปิดดู กลืนน้ำมันระกำกระจายฟุ้ง อาเสี่ยได้กลิ่นก็ทำหน้าแบ้ กลืนน้ำลายเอือก.

“ว่า – ใครจะกินเข้าไปได้โวย เหมือนตายห่า อ้อ – แข็งอกแข็งใจกินเถอะน่า รักจะตายแล้วกลัวอะไรวะ ผู้หญิงเขาเป็นเพศอ่อนแอแท้ ๆ เขายังกินได้นี่นา”

ครั้นแล้ว ด้วยการตัดสินใจอย่างรวดเร็ว กิมหงวนก็ยกขวดน้ำมันระกำขึ้นดื่มอีก ๆ กลืนเข้าไปจนเกือบหมดขวด ท้องของเขาร้อนวาบ รู้สึกว่าปากคอและลำไส้พองทันที อาเสี่ยโยนขวดไปกลางห้อง แล้วความกลัวตายก็บังเกิดขึ้นแก่เขา.

“ไอ้ย่า ! ตายแน่แล้วกู อ้อย – ไม่ควรกินเข้าไปเลย”

ใบหน้าของกิมหงวนซีดเผือด มีกิริยาลุกลี้ลุกลน อาเสี่ยขึ้นหันรีหันขวางนึกถึงนายแพทย์ดิเรกได้ ก็ย่อขาลงต่ำแล้วกะโดดตัวลอย วิ่งป่วน ๆ ออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์.

ที่ศึกใหญ่!

ภายในห้องรับประทานอาหาร ประมุขของบ้าน ‘พัชราภรณ์’ ทั้งสองท่านพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิม ๗ พล, นิกร, ดิเรก, ประไพ, ประภา, นันทา, นวลละออรวม ๑๐ คนกำลังนั่งรับประทานอาหารว่างและสนทนากันอย่างเพลิดเพลิน.

กิมหงวนวิ่งพรวดพราดเข้ามาในห้อง ทำให้การสนทนาหยุดชะงักทันที ทุกคนใจหายวาบ เมื่อได้กลิ่นน้ำมันระกำฟุ้ง อาเสียบปราดเข้ามาจับแขนดิเรกเขย่า.

“อายต๊อด ! อ้อย – ช่วยด้วยไว๊ยย กั้นกินน้ำมันระกำเข้าไปแล้ว”

นวลละออร้องวี๊ด ลูกขึ้นวิ่งเข้ามาประคองสามี ดิเรกนัยดาเหลือก แต่นึกขึ้นได้ว่าเขากำลังเคี้ยวแซนวิชค้างอยู่ในปาก ก็รีบเคี้ยว ๆ กลืนให้หมดไปแล้วลูกขึ้นยืนจ้องมองคูหน้ากิมหงวน

“มายก๊อด ทำไมเป็นแดงเข้าไป”

กิมหงวนร้องไห้โฮ

“กั้นเสียใจที่ – ฮือ – หนังสือของกั้นไม่มีใครซื้อ ฮือ – แล้วบริษัทหลวงชำนาญมันยังโทรศัพท์มาบอกอีกว่า รูปเซ็กสเปียร์ที่กั้นเลหลังมานั้น ความจริงเป็นแต่เพียงรูปคนใช้ที่ซื้อสตั๊ยของท่านเซ็กสเปียร์ อ้อย – ช่วยกั้นเร็ว กั้น – อย่าให้กั้นตายนา ดิเรก”

นวลละออเขย่าแขนกิมหงวนเต็มแรง

“โธ – เอีย” หล่อนพูดพลางร้องไห้พลาง “ทำไมเอียคิดสั้น
อย่างนี้ ไม่สงสารเมียและลูกบ้างหรือคะ?”

เจ้าคุณป๋านี้ก ๆ พูดเร็วปรือ

“อย่าซักช้าโวย คิเรก, ช่วยมันซี”

ใครต่อใครต่างพูดให้คิเรกช่วยเหลือกิมหงวน นายแพทย์
ยิ้มอย่างใจเย็น ยกมือโบกให้คณะพรรคหยุดพูด.

“ไม่ต้องตกใจ โปรดสงบเจียบ ตามตำราที่ผมเรียนมา ผู้ที่
กินน้ำมันระกำเข้าไปนั้น อย่างน้อยสิบห้านาที จึงจะเริ่มเป็น
อันตราย ผมเป็นกินน้ำชาให้อิ่มเสียก่อน ประเดี๋ยวผมจะจัดการ
ให้เรียบร้อย”

“ว้า !” เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ร้องลั่น “มีอย่างหรือโวย หมอ
ระยำอะไรห่วยกินมากกว่าคนไข้”

ค็อกเตอร่อมยิ้ม

“เป็นเสียใจ คุณอา, การกินย่อมสำคัญกว่าอะไรทั้งนั้น
ฮะ – ฮะ เวลาป่วยไข้เห็นหมอเหมือนเห็นแก้ว”

อาเสี่ยสอดขึ้นเบา ๆ

“เวลาหายแล้วไม่เห็นแกเป็นหมาหรือคิเรก โธ – ช่วยกัน
เร็วซี ถ้าใส่ขาดไปหลายชิ้นแล้ว โอีย – ร้อนคอเหลือเกิน”

คิเรกหีบแขนวิชอีกชิ้นหนึ่งใส่ปาก ปรากฏมือบีบคอ
สามี่เต็มแรง.

“กายออกมา หุคกิ้นเดีวนี้ เร็ว – ช่วยอาเสี่ยเร็ว ๆ โห้ –
ประเดีวแม่ท่อมด้วยกาทาเฟกะบานแยกเลย ยังจะร่ำไรอีก”

ต๋อกร้อรับลุกขึ้นทันที ชักคิ้วกับกิมหงวน

“ยูไม่ควรแตกเข้าไปนี่นา ทำให้ไอเป็นเดือคร้อนไปด้วย
ไป – ไปตีกโน้น”

ขณะพรรคต่างลุกขึ้น ทุกคนวิตกเป็นห่วงในอาการของ
กิมหงวนมาก คุณหญิงประสิทธิ์ ฯ ถึงกับน้ำตาคลอเพราะความ
สงสาร อาเสี่ยเดินนำหน้ามีเจ้าคุณปัจจนิก ฯ กับนวลละออขนาน
ข้าง ทั้งหมดลงบันไดตึกตรงไปตึก ‘สี่สหาย’.

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ กล่าวกับกิมหงวนเบา ๆ

“แกมันบ้าเหลือเกิน เจ้าหงวน, ถ้าแกเป็นอะไรไป นวล
ละออกับอ้ายตี้ก็จะเศร้าโศกเสียใจมาก”

อาเสี่ยยิ้มเล็กน้อย

“นั่นนะซีครับ ข้อสำคัญถ้าผมตาย ผมก็คงไม่ได้ลื้อคุณอา
ว่าหัวล้านอีก ฮะ – ฮะ แดคร้อน ๆ ยังจี้แดงแจ้เป็นมันแผ่ลิบเขียว
นะครับ”

เจ้าคุณหลับตาปี หันควับมาทางดิเรก

“เฮ้ย – ดิเรก ไม่ต้องช่วยมัน ปล่อยให้มันตายเถอะ”

คุณหญิงพุดขึ้นทันที

“เจ้าคุณนี่แหละ อะไรก็ไม่รู้, หลานทั้งคนจะปล่อยให้ตาย
ง่าย ๆ ได้หรือคะ?”

“ก็มันอยากกะเข้าผมนี่นา”

นิกรเสริมขึ้น

“แล้วคุณพ่อหัวล้านจริงไหมล่ะ” พุดจบเขาก็วิ่งหนีโกย
อ้าว.

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็มลงคว่ำก้นอันธูได้หนึ่งก้น เงื้อขึ้น
ขว้างไปเต็มแรง พระเจ้าท่านไม่เข้ากับคนผิด อัฐวิเศษลอยละลิว
ปลิวไปถูกหลังกะดิ่งทองดั่งอีก ! นิกรหลังแเอ้ร้องเสียงหลง.

คณะพรรคพากันขึ้นไปบนตึก ‘สี่สหาย’ ดิเรกนาเข้าไปใน
ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของเขา ค็อกเตอร์กัมศิรัษะลงเล็กน้อย
ให้พื้นระยะมะ هنگอ๊ดโนมดี แต่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ไม่รู้ตัวจึงถูก
มะ هنگไฟฟ้า โบกกลงบนศิรัษะเต็มแรง.

“โป๊ก ! โอ๊ย !”

ท่านเจ้าคุณยกมือกุมศิรัษะ แหงนหน้ามองดูแล้วตะดิเรก
ป้าบ.

“นี่แน่ะ เสือกอูตริทำไว้ทำไม อูย – กะบานแทบแตก”

นายแพทย์แหงนหน้ามองดูพวดาน แล้วแหกปากหัวเราะ
ตามแบบหัวนอกโดยมาก.

“ก็ป้าอยากไม่ระวังทำไมล่ะครับ ฮะ – ฮะ – เป็นดี”

เจ้าคุณยกเท้าให้

“นี่แน่ะ เป็นดี”

คณะพรรคหัวเราะลั่น ดิเรกเริ่มลงมือช่วยเหลือกิมหงวนตามวิธีช่วยคนกินยาพิษ เขาให้กิมหงวนนอนลงบนเตียงผ่าตัดกลางห้อง.

“ยู – นอนนิ่ง ๆ ใ้จะคิดยาให้ยูอาเจียร”

นิกรยืนอยู่ข้างหลังเพื่อนพูดชัดขึ้น

“อย่าคิดเลยไ้วย ช้าเปล่า ๆ ทำให้อาเจียรไม่ยากเลย”

กะดิ่งทองวิ่งปูลง ๆ ออกไปจากห้อง ในราว ๒ นาทีเขาก็กลับเข้ามา มีผ้าแดงผืนเล็ก ๆ ติดมือมาด้วย นิกรชูผ้าแดงขึ้นเหนือศีรษะ.

“เฮ้! หงวน นี้อะไรไ้วย?”

อาเสี้ยแลเห็นผ้าแดงก็นึกถึงเกล้า เขาทำคอจะขย้อน รีบลุกขึ้นนั่งเอามือปิดปาก.

“อ๊ับ! เอาออกไป อ๊วะ! อย่าเล่นไ้วย อ๊วก -”

แล้วกะโจนปากเตรหน้าเตียงผ่าตัด ก็เป็นที่รองรับอาหารต่าง ๆ ที่อาเสี้ยคายออกมาอย่างหมดไส้หมดพุง น้ำมันระกำตามออกมาด้วย คุณหญิงประสิทธิ์ ๆ เดินเข้ามายกมือลูบหลังกิมหงวน.

“เอา – คายออกมาหลาน ให้ใส่มันหลุดตามออกมาด้วยตะ
ก้อดี พ่อดิเรกเขาจะได้ล้างล้างใส่ให้”

อาเสี่ยหยุดอาเจียรชั่วขณะ เหงื่อไหล โชก เหนื่อยแทบจะ
ขาดใจตาย.

“โอย – เหนื่อย – เหนื่อยจัง”

ต๊อดเตอร์หัวเราะหึ ๆ

“คายออกมาอีกซีโว้ย”

กิมหงวนสันสิร์ษะ

“ไม่ได้, เดี่ยวขาดใจตาย”

นิกรเดินเข้ามาขึ้นข้าง ๆ อาเสี่ย คลีตรงแดงให้ดูใกล้ ๆ
กิมหงวนอยากกินเหล้าใจแทบขาด ทำคอกย้อนแล้วคายแก้วอีก
กะดิ่งทองชักคิ้วกับนายแพทย์.

“ไฉนะ, วิธีทำให้อาเจียรอย่างนี้ แกเคยใช้หรือเปล่า ไม่ต้อง
ฉีดยงฉีดยาให้เสียเวลา”

ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

“อ้อ – เป็นเข้าทีโว้ย แต่ถ้าคนไหนไม่ใช้นักเลงเหล้า ธง
แดงของแกก็ใช้ไม่ได้”

“ได้ซิวะ” นิกรเถียง หันมาชูตรงแดงให้เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ดู
“คุณพ่อครับ”

เจ้าคุณทำคอกย้อน ยกมือปิดปาก

“อู๊บบ ! อย่าไว้อ้อ อ๊ะ – ประเดี้ยวออกอย่าเล่น”

กะดิ่งทองหัวเราะก๊าก

“เห็นหรือยัง ดิเรก, อู๊บบ ! เฮ้ย – อู๊บบเองก็แยเหมือนกันไว้อ้อ”

พุดจบนิกรก็รีบเก็บชงแดงใส่กะเป่า.

อาเสี้ยคายแก้วจนหมดท้อง ดิเรกบอกว่ากิมหงวนพันอันตรายแล้ว ต่อจากนี้ดิเรกก็ช่วยเหลือล้างล้างใส่และกะเพาะอาหารให้ เขาทำอย่างแกล้วคล่องว่องไว คณะพรรคนั่งเฝ้ายกริบมองดูดิเรกตลอดเวลา.

เกือบครึ่งชั่วโมงก็เสร็จเรียบร้อย ดิเรกถือถ้วยกินชาเล็ก ๆ ใส่น้ำสีเหลืองเดินเข้ามาส่งให้กิมหงวน.

“เฮ้อ – เฮ้ย คิมบรันดีเสียหน่อย”

กิมหงวนรีบลุกขึ้นนั่ง แล้วหัวเราะ ยกขึ้นดื่มกรู๊บบ

“แหม – ขอสักแก้วใหญ่ ๆ ไม่ได้รี ?”

นายแพทย์ลี้มตาโพลง

“โน – เท่านั้นพอแล้ว” พุดจบก็หันมาทางนวลละออ “คุณนวล เป็นเรียบร้อยแล้ว โปรดพาอ้ายบ้านี่ขึ้นไปพักผ่อนเถอะครับ แล้วคุณต้องพยายามบังคับให้มันหลับ ถ้าเจ้าหงวนได้นอนหลับสักสามสี่ชั่วโมง ตื่นขึ้นก็สบาย เข้าใจ ?”

“คะ” แม่งามรับคำ นุดอาเสี้ยลุกขึ้นจากเตียงนอน “เสี้ยคะ – ไปนอนนะคะ โธ่ – ไม่ควรหาเรื่องยุ่งยากเลย”

กิมหงวนเดินออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์โดยดี
คณะพรรคมองตามกันจนลับตา แล้ววิจารณ์กันถึงเรื่องอาเสีย
เสียงแซดไปหมด.

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินไปเปิดประตูกระจกฝ้า ท่านขอร้องให้
ทุกคนใช้เวลาเพียง ๑๐ นาที เพื่อปรึกษาหารือกันในเรื่องนี้.

“เราจะทำอย่างไรดี เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ เจ้าหงวนมันเสีย
เสียใจมากที่หนังสือของมันขายไม่ดี”

ประมุขที่บ้าน ‘พัชรภรณ์’ หัวเราะก๊าก

“ก็มันแต่งส่งเดชยั้งงั้นนี่นา ผมเองอ่านได้สิบหน้าเท่านั้น
ต้องเหวี่ยงหนังสือทิ้ง”

คุณหญิงพุดเสริมขึ้น

“แต่ดิฉันชอบค่ะ บ๊วกันตลอดเรื่อง ดิฉันอ่านตั้งสามสี่จบ
แหม – พระเอกของพ่อหงวนเก่งเหลือเกิน ชกอย่างมหาวินาศเลย
ผู้ร้ายตั้งร้อยสองร้อยยังสู้ไม่ได้”

คณะพรรคพากันหัวเราะกิกคัก เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ มองดู
คุณหญิงของท่านแล้วหัวเราะ

“โธ – คุณหญิงเอ๊ย เห็นจะมีคุณหญิงคนเดียวเท่านั้นที่ชอบ
เรื่องหมัดทะลายโลก”

คุณหญิงก้อนควับ

“ช่างปะไร คนอื่นไม่ชอบดิฉันชอบนี่นา”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกมือห้าม

“อย่าเพิ่งทะเลาะกันเลยครับ มาปรึกษาหารือกันดีกว่า
ผมนะหวั่น ๆ เกรงว่าเจ้าหงวนคงจะพยายามฆ่าตัวตายอีก คนเรา
ที่ผิดพลาดหวังอย่างสำคัญมักจะพิพากษาประหารตัวเอง”

นายแพทย์พุดขึ้นทันที

“ผมเชื่อว่ากิมหงวนมีโรคจิตต์แทรกแซงครับ โรคอยาก
ตายเป็นโรคที่สภากาการแพทย์ในอังกฤษถกเถียงกันมาก เชื่อโรค
ชนิดนี้รูปร่างเหมือนแมงกะซอน ฝรั่งเศสเรียกโรคอยากตายว่า
‘ฮิสทีเรีย อะลูมินิอัม โครเมียม นิเกิ้ล’ คนอังกฤษเป็นมาครั้ง
สมุหฐานของโรคนี้มักจะมาจากความไม่สมหวังอย่างที่คุณพ่อ
พุด โรคอยากตายเมื่อเกิดขึ้นแก่ผู้ใดแล้ว ถ้าคนไข้ไม่ได้รับความ
สมหวัง เขาก็คิดแต่จะฆ่าตัวตายให้พ้นทุกข์ ง่าย – เมื่อผมเดินทาง
กลับประเทศไทย เรือหยุดที่อินเดียเพื่อรับส่งสินค้า มหาราชา
องค์หนึ่ง - - -”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกมือผลักหน้าลูกเขยของท่านทันที

“มหาราชาอีกแล้ว พอทีไวย์”

ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ มองดูพรรคพวกของท่าน
และกล่าวถามนายพัชราภรณ์

“ว่าไงพล เราจะมามีวิธีอะไรบ้างที่จะช่วยอ้ายเสียให้หายเสีย
ออกเสียใจ”

พลว่า “ปล่อยมันไปตามเรื่องเถอะครับ”

เจ้าคุณขมวดคิ้วขึ้น

“ปล่อยไม่ได้ ถ้าปล่อย อ้ายหงวนก็ตายเท่านั้น”

พลยิ้มกร่อย ๆ

“ผมเองก็ไม่ทราบว่าจะแก้ไขยังไงครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ถอนหายใจเบา ๆ คุณหญิงประสิทธิ์ ๆ
นี่อะไรจึ้นมาได้ก็หัวเราะก๊าก

“โอ – เจ้าคุณ – เจ้าคุณปัจฉินึกคะ ดิฉันมีวิธีช่วยเหลือพ่อ
หงวนได้แล้ว”

ทุกคนดูคุณหญิงประสิทธิ์ ๆ เป็นตาเดียว เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ
กล่าวถามทันที

“คุณหญิงจะทำยังไงครับ ?”

คุณหญิงยิ้มเป็นมองซ้ายมองขวาเสียก่อนจึงกล่าวกับทุก ๆ
คน

“เอาอย่างนี้ดีไหมคะ เพื่อให้พ่อหงวนแหหายเสว้า โสภ
เสียใจ พวกเราทั้งหมดนี้ต้องช่วยกันกว้านซื้อหนังสือหมัด
ทะลายโลกให้หมด เมื่อหนังสือขาดตลาด ทางโรงพิมพ์ก็คงจะ
บอกมาให้พ่อหงวนทราบ คราวนี้แกลงจะดีอกดีใจด้วยความ
เข้าใจผิดคิดว่าหนังสือของแกขายดี”

คณะพรรคยืมเงินไปตามกัน แนวความคิดของคุณหญิง
ประสิทธิ์ ฯ แยกคายดีมาก นายแพทย์ฐูมือทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะ
แล้วร้องดัง ๆ

“โอ ! สำเร็จ สำเร็จแน่ !”

นิกรยกมือผลักหน้าค็อกเตอร์พะงาย

“สื้อ – แหกปากออกไปได้ ประเดี้ยวพอด - - -”

ดิเรกยืมแหย ๆ

“สำเร็จ – สำเร็จ คุณอาหญิงเป็นปัญญาแหลมมาก ฮะ – ฮะ
เข้าที่เหลือเกินครับ เราต้องช่วยซื้อหนังสือเรื่องมหัศจรรย์ของโลก
ให้เกลี้ยงตลาด”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พุดขึ้น

“แต่ปัญหามันมีอยู่ว่า ใครจะเป็นคนออกสตางค์ ?”

ดิเรกว่า “เรื่องสตางค์ไม่แปลกอะไรหรอกครับ ใครออกก็
ได้ แต่อย่าให้ผมออกก็แล้วกัน”

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังขึ้นลั่นห้องวิทยาศาสตร์
คณะพรรคลงมติเป็นเสียงเดียวกันว่า เจ้าคุณบัจฉริก ฯ ควรเป็นผู้
ออกเงินค่าซื้อหนังสือ ท่านเจ้าคุณทำหน้าที่กะเรียกระดชอบกล.

“เอ – มันไม่เหมาะกามั้ง” ท่านพุดกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ
เพื่อความยุติธรรม เราทั้งหมดนี้รวมทั้งนวลละออดีด้วย ออกเงิน
เท่า ๆ กันดีกว่า เจ้าหงวนมันบอกผมว่า เรื่องมหัศจรรย์โลกที่มี

อยู่ตามร้านขายหนังสือในกรุงเทพฯ ๑ ราวพันห้าร้อยเล่ม ราคาขายเล่มละห้าสิบบาทคงเป็นเงินเจ็ดร้อยห้าสิบบาท เราสิบคนเฉลี่ยออกเท่า ๆ กัน คนหนึ่งจะต้องออกเงินราวเจ็ดสิบบาท”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ ยิ้มเล็กน้อย

“เงินเพียงเจ็ดแปดร้อย เจ้าคุณออกคนเดียวก็สิ้นเรื่อง”

“ฮะ – ก้อแย่นะซีครับ”

คุณหญิงประสิทธิ์ ๑ พุดเสริมขึ้น

“อะไรคะแม่ เจ้าคุณพูดราวกับว่า เจ้าคุณไม่มีเงินหรือเป็นคนขี้เหนียว พวกเราทุกคนรู้ว่า เจ้าคุณน่าจะใจสปรอทมาก กะอึดสมบัติเงินเพียงเท่านี้ จ้างก็ไม่ตกใจ จริงไหมเล่าคะ เพียงเงินดอกเบี่ยของเจ้าคุณเดือนหนึ่ง ๆ ตั้งสองพันกว่าบาท แล้วยังค่าเช่าตึกแถว, ค่าเช่าบ้านและที่ดินอีกเยอะเยอะ”

พลพุดขึ้นบ้าง

“ถูกแล้วครับ คุณแม่, เจ้าคุณอ่านะท่านผ้าจิวห่อทอง ใครไม่รู้ก็คิดว่าจน แต่ที่แท้มีเงินในแบงก์ตั้งหลายแสน”

นิกรสนับสนุนทันที

“จริง – เงินเพียงเจ็ดแปดร้อย จ้างพ่อตาอ้าวก็ไม่ตกใจ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๑ ญุกยอเข้าก็ยิ้มเอียงอาย แกว่งแขนทั้งสองไปมา.

“แอะ – แอะ อย่างมาช่วยกันขอยหน่อยเลย ใคร ๆ เขาก็รู้ว่า
พระยาปัจฉิมพิณาศมีรายได้แต่เพียงเบี้ยบ้านาญหกเจ็ดร้อย
เท่านั้น”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ หัวเราะก๊าก

“คนมีเงินมักถ่อมตัวอย่างนี้แหละ”

นันทาเดินเข้ามาจับแขนเจ้าคุณปัจฉิม ฯ แล้วยิ้ม
อ่อนหวาน

“คุณอาออกคนเดียวก็แล้วกันนะคะ ความจริงพวกหนูจะ
ช่วยก็ได้ แต่ไม่เหมาะหรอกค่ะ เพราะพวกเราล้วนแต่เป็นเด็ก
เป็นลูกหลานของคุณอาทั้งนั้น”

เจ้าคุณหน้าแดงระเรื่อ เพราะอึ้งอึ้งใจในผลขอ

“ได้” ท่านพูดขานคาง “เงินเพียงเท่านั้นอาออกให้ได้ ไม่
แปลกหรอก”

คณะพรรคสามเกลอกลิ้งยิ้มไปตามกัน ประภาได้ทีก็พูด
กับนันทา

“เห็นไหมคะ คุณพ่อดิฉันนะ ใจยังกะมหาสมุทรแปซิฟิก”

“ออไรท์ – ออไรท์” ดิเรกพูดพลางหัวเราะพลาง แล้ว
ตะโกนลั่นห้อง “สำเร็จ ! สำเร็จแน่ ๆ”

คุณหญิงประสิทธิ์ ฯ หัวเราะหึ ๆ กล่าวกับเจ้าคุณปัจฉิม ฯ

“ถ้าเช่นนั้น ปัญหาเรื่องเงินทองก็เรียบร้อยไปแล้วนะคะ
อ้า – เราจะเริ่มซื้อหนังสือกันเมื่อไหร่ล่ะคะ ?”

เจ้าคุณว่า “วันนี้และเดี๋ยวนี้แหละครับ ประเดี๋ยวผมจะแจก
เงินให้คนละสิบบาท แล้วแยกย้ายกันไปซื้อ การซื้อ ซื้อร้านละ
หนึ่งเล่ม เจ้าของร้านจะได้เข้าใจว่านักอ่านมาซื้อไปอ่าน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ยกมือตอบว่าเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ฯ เบา ๆ

“เดี๋ยวก่อนเจ้าคุณ อ้ายหนังสือสัปดาห์ระดังเคตังพันห้าร้อยเล่ม
นี่นะ เราซื้อมาแล้ว เราจะเอาไปไว้ที่ไหนกัน ?”

เจ้าคุณขมวดคิ้วเล็กน้อย

“เออ – จริงแหละครับ เราทิ้งมันตามถนนหนทางนะไม่ได้
หรอก เอ – เอาไว้ที่ไหนดีล่ะ ?”

ประไพพุดขึ้นทันที

“ซื้อเอาเก็บไว้ที่บ้านคนทำสวนก็ได้นี่คะ ตาสอนแกอยู่คนเดียว
ไม่มีใครไปยุ่งย่ามกับแก เราเอาหนังสือ ‘หมัดทะเลาโลก’
ไปเก็บไว้ที่นั่น จนกระทั่งปลวกมันกินสุไปเอง”

คณะพรรคเห็นชอบด้วยตามแนวความคิดของประไพ.

พลว่า “ดีเหมือนกันครับ หนังสือเพียงพันห้าร้อยเล่ม ไม่ใช่
ว่ามากมายอะไรนัก”

การสนทนาหยุดชะงักเพียงเท่านี้ เมื่อนวลละออหมุน ลูกบิดเปิดประตูเดินเข้ามา หล่อนก้มศีรษะหลบมะเหงก อดโนมต์อย่างหวุดหวิด.

“เจ้าหงวนมันเป็นอย่างนี้บ้าง หลานสาว?” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถามด้วยความเป็นห่วง.

แม่งามอึมเศร้า ๆ

“หลับแล้วค่ะ กรนลั่นห้องเขียว”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถอนหายใจโล่งอก พะยัคหน้าซ้ำ ๆ

“เออ – โล่งใจกันที่ นี้ – นวลละออ คุณหญิงของเจ้าได้ แนะนำว่า เพื่อไม่ให้เจ้าหงวนต้องเสียอกเสียใจ ให้พวกเรา ช่วยกันกว้านซื้อหนังสือ เอามาซ่อนไว้ที่บ้านดาสอน เจ้าก็ จะต้องออกเที่ยวซื้อหนังสือเหมือนกัน”

นวลละออยกมือทาบอก ยิ้มออกมาได้ หันมามองคุณหญิงประสิทธิ์ ๆ

“โอ, ก้อดีนะชีคะคุณอา คีทีเดียวค่ะ ถ้าเสียรู้ว่าหนังสือขาดตลาด เสียคงจะดีใจมาก โดยคิดว่านักอ่านซื้อไปอ่าน”

คุณหญิงหัวเราะ

“นั่นนะชี แม่นวล ง่า – เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ท่านเป็นคนออกเงินค่าหนังสือ”

แม่งามเปลี่ยนสายตามาที่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“คุณเอาใจดีเหลือเกิน เราจะออกซื้อหนังสือเมื่อไหร่คะ
นี่?”

เจ้าคุณยิ้มแก้มตุ่ย

“ไปเดี๋ยวนี้แหละ” แล้วท่านก็พูดกับทุก ๆ คน “ไป – พวก
เรา เจ้าหงวนกำลังหลบหนีที กว่ามันจะตื่นก็เกือบค่ำ เรายิ่งซื้อมา
ได้เร็วเท่าใดก็ยิ่งดี อ้า – อย่างน้อย เราจะต้องออกซื้อไม่ต่ำกว่า
สามสี่เที่ยว เพราะเมื่อหนังสือที่ร้านหมด โรงพิมพ์ก็จะเอไปเพิ่ม
ให้อีก ไปเถอะพวกเรา รถยนต์มีตั้งห้าหกคัน แยกย้ายกันไป”

คุณหญิงกะโศกตัวลอย แล้วร้องลั่น

“ไชโย!”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ทำตาปริบ ๆ มองดูคุณหญิงของท่าน

“ไชโยอะไรกัน คุณหญิง?”

คุณหญิงประสิทธิ์ ๆ ยิ้มแห้ง ๆ

“เปล่าค่ะ มันนึกครึ้มใจขึ้นมาก็เลยไชโยขึ้น”

ประมุขของบ้าน ‘พัชรภรณ์’ ทำหน้าเบ้ หันมาทางด็อก
เตอร์ณรงค์ฤทธิ์

“ดิเรก คุณอาหญิงของแก ทำจะยังงี้ ๆ เสียแล้วละ ้วย
ว่าง ๆ ตรวจดูอาการของท่านที่จีนะ”

คุณหญิงค้อนปะหลับปะเหลืออก

“อย่ามาว่าดิฉันบ้านจะบอกให้ พี่ลิก สะ – สะ ใครบ้าง
แน่ละ เมื่อคืนนี้ใครลุกขึ้นนั่งยักคิ้วหัวตากับกะจกตั้งครึ่งก่อน
ชั่วโมง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ สะคุ้งเล็กน้อย

“เหลวไหลน่า คุณหญิง”

คุณหญิงหัวเราะลั่น

“เหลวไหลอะไรคะ ดิฉันเห็นกับตา”

เจ้าคุณตวาดแว๊ด

“ก็แล้วทำไมจะต้องเล่าให้คนอื่นฟังด้วยเล่า พับผ่า – ชีวิต
ของคนเราเมื่ออยู่ในห้องนอนของเขานะ เป็นเรื่องส่วนตัวที่ต้อง
สงวนเป็นความลับ ฮี – คุณหญิงนี่”

คณะพรรคต่างยิ้มแป้นไปตามกัน เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ยกมือ
ขวามือขึ้นเหนือศีรษะ

“ปิดประชุมกันที่พวกเรา เตรียมแต่งเนื้อแต่งตัวไปกว้าน
ซื้อหนังสือกันเถอะ”

ที่ประชุมไม่มีใครอภิปรายอะไรอีก ต่างพากันเดินออกไป
จากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์.

เอเยนต์หนังสือเรียงมัยของคณะ ‘เพลินจิตต์’ ทั้งพระ
นครต่างรู้สึกตื่นเต้นแปลกใจอย่างใหญ่หลวง เรื่อง ‘หมัดทะเลาย
โลก’ ซึ่งทางโรงพิมพ์ส่งมาฝากขายนั้น ไม่มีวิ้วว่าจะขายได้

เลย เพียงแต่นักอ่านจะหยิบขึ้นมาดูหน้าปกก็หายาก ครั้นเมื่อวานนี้ตอนบ่าย มีหนุ่ม ๆ สาว ๆ และท่านผู้สูงอายุมารื้อไปในเวลาไล่ ๆ กัน คณะพรรคของสามเกลอนั่นเอง หนังสือที่ไม่มีหวังว่าจะขายได้กลับขายเกลี้ยง เกลี้ยงทุก ๆ ร้าน บรรดาเอเยนต์ต่างรีบแจ้งข่าวไปให้สำนักงาน ‘เพลินิจิตส์’ ทราบเพื่อขอเพิ่มหนังสือ.

ทางโรงพิมพ์ก็แปลกใจเช่นเดียวกัน แต่ก็คงคิดว่าที่ ‘หมัดทะเลายโลก’ ขายเป็นเทน้ำเทท่าก็เพราะกิมหงวนได้ทุ่มเทการโฆษณาอย่างมากมา ผู้จัดการสั่งเพิ่มหนังสือโดยด่วน หนังสือที่เหลืออยู่ทางโรงพิมพ์ถูกส่งไปหมด.

แล้ววันนี้ในราวบ่าย ๑๓ นาฬิกา ‘หมัดทะเลายโลก’ ก็ขายหมด หาซื้อไม่ได้เลยแม้แต่เล่มเดียว.

อนิจจาเอ๊ย นอกจากคณะพรรคสามเกลอแล้ว ก็ไม่มีใครหรอกที่จะรู้ว่า หนังสือเรื่องนี้ ๑๔๕๐ เล่ม คงมารวมกันอยู่ที่บ้านคนทำสวนเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ นั่นเอง

ฉากสุดท้ายของเรื่อง ‘นักประพันธ์เอก’ เปิดขึ้นที่ตึก ‘สี่สหาย’ บ้าน ‘พัชรภรณ์’ อีกครั้งหนึ่ง.

๑๘.๐๐ น. เศษ ก่อนเวลาอาหารค่ำเล็กน้อย สามเกลอกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แต่งกายลำลองนั่งสนทนากันอยู่บนเก้าอี้ข้างสนามหน้าตึก เรื่องที่คุยกันก็คือเรื่องหนังสือ ‘หมัดทะเลายโลก’ นั่นเอง.

พลกับนิกร แกล้งบอกกิมหงวนว่า วันนี้เขากลับมาจากห้าง ได้ชวนนิกรเที่ยวดูหนังสือของอาเสี้ยตามร้านขายหนังสือหลายแห่ง แต่ไม่เห็นมีวางขายแม้แต่เล่มเดียว ถามผู้ขายก็บอกว่าหมด.

อาเสี้ยไม่เชื่อ หาวว่าพลนิกรแกล้งพูดเยาะเย้ย.

“อย่ามาหลอกหน่อยเลยว้า อ้ายพล, ข้าน่าจะเจ็ดจนตาย ไม่หวังที่จะเป็นนักประพันธ์อีกแล้ว เป็นเสี้ยหงวนนักฉีกเบ๊งค์ตามเดิมดีกว่า”

พลหัวเราะหึ ๆ

“ให้คืนตายชีวะ เป็นความจริงไม่ใช่มุสาพูด”

กิมหงวน โบกมือ

“อย่า, อย่า – อย่า หัวเต็ดดินขาดกันก็ไม่ยอมเชื่อว่าหนังสือของกันจะขายเกลี้ยงตลาด แกแกล้งพูดให้กันดีใจนะซี”

นายพัชราภรณ์ยิ้มเล็กน้อย

“โธ – อ้ายเราพูดจริง ๆ กลับหาว่าเราพูดเล่น เอ๊ะ – นั่นใครจี้รถจักรยานเข้ามาในบ้านเราโว้ย”

ทั้งสี่คนต่างมองไปที่ประตูใหญ่นอกถนน เด็กหนุ่มคนหนึ่ง นุ่งกางเกงขาสั้น สวมเสื้อเชิ้ต จี้รถจักรยานตรงเข้ามา

“โอ – เด็กของโรงพิมพ์เพลินจิตต์โว้ย” กิมหงวนพูดเบา ๆ

“ทำคุณเวฆหรือคุณป๊ว คงใช้ให้มาหาหนังสือเป็นแน่”

เด็กหนุ่มก้าวจากรถ ตั้งสะพานด์รถเรียบร้อย กะพุ่มมือ
ไหว้อาเสี๋ย แล้วเดินเข้ามาหา.

“คุณเวซ ให้ผมเอาจดหมายมาให้ครับ” พุดจบก็ล้วงกะเป๋
หยิบจดหมายของสีฟ้าออกมาส่งให้กิมหงวนอย่างนอบน้อม.

อาเสี๋ยทำหน้าตื่น ๆ

“รอดอบไหม ?”

“ง่า – ไม่ต้องครับ”

กิมหงวนพะยักหน้าหงิก ๆ

“ชอบใจมากเชียว ถ้ายังงั้นก็ถือกลับได้”

เด็กหนุ่มยิ้มเล็กน้อย ยกมือไหว้กิมหงวนอีกครั้งหนึ่ง แล้ว
เดินไปที่รถจักรยานของเขา จูงรถเดินออกไปจากบ้าน ‘พัชรา
ภรณ์’.

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกมือตบหลังกิมหงวนเบา ๆ

“ทำคงบอกข่าวเรื่องหนังสือขายดี”

อาเสี๋ยทำหน้าเบ้

“เห็นจะไม่ใช่หรอกครับ” พุดจบก็ฉีกริมซองออก ดึงกะ
ดาชออกมาคลี่อ่านข้อความในนั้น แต่ยังไม่ทันจะอ่าน นิกรก็ถือ
visaสะกะซากเอาไป.

“มา – ข้าอ่านเอง จะได้ฟังกันทั่ว ๆ

กิมหงวนทำตาปริบ ๆ

“เอา – เชิญเถอะครับ คุณพ่อ”

กะดิ่งทองกะแอมเสียดก่อน จึงอ่านดัง ๆ

โรงพิมพ์ศิริอักษร

วันที่ ๖ พฤษภาคม พ.ศ.๒๔๘๔

คุณสงวนที่รักและนับถือ.

ผมมีความยินดีที่จะแจ้งให้คุณทราบว่า หนังสือเรื่อง ‘หมัดทะลายโลก’ ของคุณนั้น ขายดีอย่างผิดคาดทีเดียว เอเยนต์ทุกแห่งในจังหวัดพระนครขอให้นำหนังสือไปเพิ่มให้ แล้วก็ขายหมดอีก เวลานี้ที่โรงพิมพ์ไม่มีหนังสือเหลือเลยแม้แต่เล่มเดียว พวกเอเยนต์ต่างเร่งร่ำผม ให้จัดการพิมพ์เป็นครั้งที่สอง.

การที่ ‘หมัดทะลายโลก’ ขายดีเช่นนี้ผมหวังว่าคุณจะจ้างพิมพ์เป็นครั้งที่สองอีก แต่ถ้าคุณตกลงพิมพ์แล้วโปรดไปพบผมโดยเร็ว แต่ถ้าคุณไม่พิมพ์ ผมก็จะใคร่จะขอซื้อลิขสิทธิ์พิมพ์จำหน่ายเอง.

หนังสือ ‘หมัดทะลายโลก’ ในพระนครขายได้รวม ๑,๔๕๕ เล่ม เมื่อคิดหักเปอร์เซ็นต์ค่าป่วยการให้ผมแล้ว

คงเหลือเงิน ๕๒๓ บาท ๒๔ สตางค์ โปรดให้ใครไปรับ
เงินจากผมได้ ส่วนหนังสือหัวเมืองยังไม่ทราบผลของ
การจำหน่าย.

นับถือ

เวช กระตุกฤษ.

พอนิกรอ่านจบ ก็หงวนก็รู้สึกว่ หัวใจของเขาพองโต
เกือบคับซี่โครง ใบหน้าของเขาแดงระเรื่อ แต่อย่างไรก็ตาม เขา
ยังไม่เชื่อว่าจดหมายนี้จะมีข้อความตามนี้ นิกรอาจจะแก้งนึ๊ก
อ่านขึ้นเอง.

เสี่ยหงวนกะซากจดหมายจากมือเพื่อน โดยเร็ว แล้วอ่าน
ข้อความในนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่หงวนจะตื่นเต้นและดีอกดี
ใจสักเพียงไร.

หงวนผลุดลุกขึ้นยืน แล้วกะ โดดตัวลอย.

“ไชโย ! ไชโย ! ความสำเร็จอย่างใหญ่หลวงเป็นของกัน
แล้ว สะ – สะ วู้ปี้ ! โอ๊ย – ดีใจจังไว๊” แล้วหงวนก็รำป้อ “โอ
ละเฮ – เอ๊ย – โอละหึ๊ก ลูกขึ้นแต่ดี๊ก เก็บมะอึกขายแจ๊ก เอ้า
– โอละเฮ – เอ๊ย – โอละหึ๊ก คุณอ่าปิ้งจนี้๊ก หัวล้านแดง
แจ๊”

เจ้าคุณทำปากขึ้นนัยตาถลน ยกเท้าถีบหลังกิมหงวนบึ้งเข้า ให้ อาเสี่ยเซเซต ๑ หก ล้มป้าบ แต่รีบลุกขึ้นแล้วหัวเราะชอบใจ.

“ไม่เป็นไรครับ กะทียบผมอีกสักสิบทีก็ได้ ไชโย ! วันนี้ใคร จะเตะผม – เชิญ ผมให้เตะฟรี”

นิกรผลุกลุกขึ้นยืน

“จริง ๆ นะหรือ ?”

กิมหงวนสะคั่งโหยง

“นั่นแน่ – พอเปิดฟรีแก่ก็ถือโอกาสเชียวนิ” พูดจบอาเสี่ยก็ หัวเราะก๊าก แสดงความปิติยินดีจนออกนอกหน้า เขากะโดดโลดเต้นเข้ามาออกเจ้าคุณปัจจนึก ๆ แต่ถูกผลักจนหน้าหงาย.

“อ้ายเวร” เจ้าคุณพูดยิ้ม ๆ “อย่าดีใจให้มากนักเลยโว้ย ประเดี๋ยวจะตายเสียหรือก อาพยากรณ์ไว้ถูกไหมล่ะ หนังสือหมัดทะเลายโลกของแกจะต้องเกลี้ยงตลาด”

เสี่ยหงวนยิ้มเป็น

“โอย – ดีใจจนพูดอะไรไม่ถูกแล้วละครับ ผมจะต้องพิมพ์ครั้งที่สองอีกหมื่นเล่ม”

พลพูดสนับสนุนทันที

“จริง – แกควรพิมพ์ขึ้นโดยเร็วที่สุด น้ำจิ้นต้องรีบตัดชีวะ”

เจ้าคุณกะซิบกะซาบกับพล

“เฮ้ย ๆ ข้าก็ต้องจ่ายทรัพย์สินอีกนะซี” แล้วท่านก็พูดกับ
กิมหงวน “อ้ายหลานชาย ถ้าแกคิดจะพิมพ์ครั้งที่สอง อาต้องขอ
คัดค้าน”

อาเถี่ยขมวดคิ้วย่น

“ทำไมล่ะครับ ?”

“อาเห็นว่า แกควรแต่งเรื่องใหม่ดีกว่า หนังสือดี ๆ อย่างนี้
เขาไม่พิมพ์มากหรอก แกต้องทำให้คนอ่านเห็นว่า ช่างเฟื่องหา
ยาก เขียนเรื่องใหม่เถอะหลานชาย เมื่อนักอ่านหาซื้อเรื่องหมัด
ทะลายโลกไม่ได้ เขาก็ต้องตั้งตาคอยเรื่องที่สองของแก”

กิมหงวนนั่งตรึงตรง ในที่สุดก็เห็นพ้องตามแนวความคิด
ของเจ้าคุณปัจฉิม ๗.

“ดีเหมือนกันครับ ผมจะให้ชื่อเรื่องว่าอะไรดี เจ้าพลกับเจ้า
กรต้องช่วยกันคิดด้วย”

นิกรว่า “กันคิดได้แล้วโว้ย”

“หา – ได้แล้วเรอะ ไหน – ชื่อเรื่องอะไร บอกกันซิ”

กะดิงทองหัวเราะหึ ๆ

“ชื่อ อ้ายพาโง”

อาเถี่ยสะอึ้ง

“อะ – ทำไมชื่อยังงั้นเล่า ให้มันเข้าเก๊ปหน่อยซี”

พล, นิกร กับเจ้าคุณปัจจนิก ๑ พวกกันหัวเราะชอบใจ เจ้าคุณพะยัคหน้ากับกิมหงวนแล้วพูดอย่างเป็นงานเป็นการ.

“ชื่อนี้ดีไหม ตะลุยเลือด ?”

กิมหงวนอ้าปากหาวอ กะ โจนเข้าออกเจ้าคุณปัจจนิก ๑.

“ตะลุยเลือด เด็ดเลยครับคุณอา สะ – สะ – ขอผมจุมหัวล้านสองทีนะครับ” พุดจบอาเสี่ยก็ก้มลงจุมกลางกระหม่อมท่าน.

เจ้าคุณยกมือข่วนหน้ากิมหงวน แล้วชกซ้ายป่ายขวาด้วยความโมโห อาเสี่ยหัวเราะลั่น วิ่งกะโดดตัวลอยไปที่ตึก เพื่อจะเล่าให้พรรคพวกฟังว่า หมัดทะเลายโลกของเขาขยี้ราวกับเทน้ำเต้า.

คืนวันนั้นเอง กิมหงวนก็ลงมือแต่งเรื่องตะลุยเลือด คราวนี้ตั้งใจจะเขียนราว ๓๐ ยก ขายเล่มละ ๕ บาท และจะพิมพ์สักแสนเล่ม อาเสี่ยพากุมใจอย่างที่สุด มั่นใจเอาจริง ๆ จัง ๆ ว่าหนังสือของเขาขายดิบขายดี.

หลังจากอาหารค่ำผ่านไปแล้ว กิมหงวนก็หมกตัวอยู่ในห้องนอนของเขา ลงมือแต่งเรื่องใหม่ด้วยความตั้งใจ.

แต่แล้วเสียงวิหุ ๘ หลอดในห้องพล ก็ดังลั่นตึกจนแทบแแก้วหู ทำลายประสาทกิมหงวน.

นักประพันธ์ชั้น ‘อะ’ จู๊ย์ปากจิกจิก เขาลุกขึ้นยืน ม้วนกระดาษฟลัสสะเก็บให้เรียบร้อย เสียบปากกาไว้ที่กะเปาะเสื้อ คัทกะป๋องบุหรีกับไม้ขีดไฟเดินออกไปจากห้องตั้งใจจะไปหาที่สงบเรียบเขียนหนังสือ.

อาเสี่ยเดินลงมาข้างล่าง ผ่านห้องโถงออกไปทางเฉลียงหลังตึก ลงบันไดไปเขาได้ยินเสียงเครื่องสายออร์แกนที่ตึกใหญ่ดังลั่น คณะพรรคกำลังซ้อมเครื่องสายกันอย่างสนุกสนาน.

กิมหงวนหมดปัญญา ไม่รู้ว่าจะไปนั่งเขียนที่ไหนดี มันจำเป็นเหลือเกินที่เขาจะต้องอาศัยความเงียบสงบสร้างบทประพันธ์.

ขณะที่เสี่ยหงวนกำลังยืนลังเลอยู่บนถนน โรยกรวด กิมหงวนก็แลเห็นใครคนหนึ่ง เดินตะคุ่ม ๆ ตรงเข้ามาทางเขา.

“ใคร ? ตาสอนใช่ไหม ?”

คนทำสวนของบ้าน ‘พัชรภรณ์’ หยุคชะงัก.

“ครับ – ผมเองครับ อาเสี่ยมาขึ้นแถวอยู่ที่นี่ทำไมล่ะครับ ?”

กิมหงวนถอนหายใจเบา ๆ

“กั้นกำลังนึกหาที่เงียบ ๆ แต่งหนังสือ แกจะไปไหนล่ะ, ตาสอน ?”

นายสอนยิ้มอ่อนโยน

“ออกไปหากาแฟรับประทานขอรับ ง่า – คุณต้องการที่
เสียบ ๆ หรือครับ ถ้าไม่รังเกียจ ไปที่กะท่อมผมซีครับ ที่นั่นเย็น
สบายมาก”

กิมหงวนยิ้มออกมาได้

“เออ – จริงแหละ ้วย ทำจะเข้าที ดีแล้ว, ฉันจะไปเขียนที่
กะท่อมแก”

“ครับ – เชิญเถอะครับ”

อาเสี้ยผิวปากเบา ๆ เดินตรงไปในสวนหลังบ้าน ‘พัชรา
ภรณ์’ ดวงจันทร์คืน ๑๑ คำทอแสงสีนวลไปทั่วบริเวณ แสง
จันทร์และสายลมกับกลิ่นของดอกไม้ ทำให้ท่านเช็กสะแกระมี
อารมณ์ฟ่องแผ้ว.

‘ตะลุยกี่เดียด’ จะต้องออกจำหน่ายก่อนสิ้นเดือนนี้ แน่นอน
ละมันจะคงขายดีอีก นักอ่านจะคอยจ้องซื้อเหมือนกับซื้อ
หนังสือพิมพ์ฉบับที่ลงรายนามผู้ถูกล้อตเตอร์.

ยิ่งคิดยิ่งปลื้มใจ กิมหงวนพาตัวมาถึงกะท่อมของคนทำ
สวนแล้ว แสงไฟฟ้าในกะท่อมส่องสว่าง ที่นี่ห่างจากตึกใหญ่ราว
๓ เส้น ได้ยินเสียงเครื่องสายออร์แกนเบา ๆ ลมพัดโกรก
ตลอดเวลา.

นักประพันธ์ชั้น ‘อะ’ เดินเข้าไปในห้อง ทอดสายตามองดู
สิ่งของต่าง ๆ.

ทันใดนั้น นายตาของกิมหงวนก็เหลือกลาน เขาอ้าปากหวอ หัวใจแทบจะหยุดทำงาน อาเสี่ยแลเห็น ‘หมัดทะเลยโลก’ วาง อยู่ริมห้อง กองซ้อนกันหลายกองสูงท่วมศีรษะ กิมหงวนยกมือ ขี้ตา เกือบจะนึกว่าตนฝันไป อาเสี่ยปล่อยกะป๋องบูหรีกับม้วน กะดาขลุ่ยสะแกปหลุดจากมือโดยไม่รู้สึกรู้สัว.

เขาปราดเข้ามาใกล้กองหนังสือ หยิบมันดูหน้าปกทีละเล่ม และทุก ๆ เล่มก็คือ ‘หมัดทะเลยโลก’

แล้วความ โทมนัสใจแสนสาหัสก็บังเกิดแก่เขาทันที กิมหงวนเข้าใจได้ดีว่า หนังสือที่ว่าขายเกลี้ยงตลาดนั้น เพราะคณะ พรรคของเขาได้ไปเที่ยวกว้าวนซื้อมาเก็บไว้ที่นี่.

อาเสี่ยทำปากเบะ น้ำตาไหลริน

“โอ๊ย – กินยาตายอีกดีกว่าไว้ย”

กิมหงวนมีกิริยาเปลี่ยนแปลงไปอีกแล้ว เขาผลักกอง หนังสือล้มระเนระนาด วิ่งผลุนผลันออกไปจากกะท่อม เพื่อจะ ไปไต่ถามความจริงจากพรรคพวกของเขา.

ที่ห้องโถงชั้นล่างตึกเจ้าคุณและคุณหญิงประสิทธิ์ ฯ

เครื่องสายออร์แกนกำลังบรรเลงเพลง ‘พะม่าห้าท่อน’ อย่างไพเราะ พลดีดออร์แกน, นิกรเป่าขลุ่ย, เจ้าคุณปัจฉิม ฯ ดี โทนรำมะนา, ดีเรกตีฉาบ, นวลละออตีขิม, ประไพ, ประภา

และนั่นทาสีไวโอลิน ประมุขของบ้าน ‘พัชรภรณ์’ ทั้งสองท่าน
สมัครเป็นคนฟังตามเคย.

นักประพันธ์ชั้น ‘อะ’ วิ่งเข้ามาในห้อง เครื่องสาย
หยุดชะงักทันที อาเสี่ยวร้องตะโกนสุดเสียง.

**“หมายความว่ายังไงกันครับ โอย – ทำไมเรื่องหมัด
ทะลายโลกตั้งพันกว่าเล่มมาอยู่ในกะท่อมของตาสอนได้
โอย – นี่จะแกล้งหลอกให้ผมตีใจหรือครับ ?”**

คณะพรรคมองดูหน้ากันแล้วอึ้งอัมมเหยย ๆ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ
ลุกขึ้นยืนเดินเข้ามาจับแขนกิมหงวน.

“อ้ายหลานชาย ซ่อมเครื่องสายกันดีกว่าวะ”

อาเสี่ยวตะโกนราวกับช่างร้อง

**“ไม่ซ่อม ! คุณจะต้องบอกผมก่อนว่า ทำไมหนังสือ
เรื่องหมัดทะลายโลกมาอยู่ในบ้านเราได้ ?”**

เจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“ก็เพราะพวกเราไปกว้านซื้อมานะซีวะ”

กิมหงวนยกมือขวาทาบอก

“โอย – เป็นลมดีกว่า”

แล้วร่างอันสูงชะลูดก็หงายหลังตึง คณะพรรคต่างโกลาหล
อลหม่าน ช่วยกันปฐมพยาบาลกิมหงวน เจ้าคุณประคองซ่อน
ศีรษะอาเสี้ยไว้

“เร็ว – อ้ายกร ไปเอายาดมมา อ้อ – เอาบรันที้ก็ได้”

กิมหงวนพูดเบา ๆ

“เอาวิสก็ดีกว่าไว้ย”

เจ้าคุณปล่อยศีรษะอาเสี้ยให้ตกลงบนพื้นดังตึง แล้วพูดกับ
พรรคพวกของท่าน.

“ปล่อยมันตามเรื่องเถอะ ซ้อมเครื่องสายกันต่อดีกว่า”

อาเสี้ยค่อย ๆ ผลุดลุกขึ้นนั่งกอดเข้า พูดพึมพำเบา ๆ

“โธ – ผมหลงดีใจเกือบตาย ในที่สุดก็หลงจึงเก่าจึง”

ดิเรกหัวเราะก๊าก

“อย่าเสียใจยู โปจะช่วยยูให้มีชื่อเสียงในทางวิทยาศาสตร์
เป็นนักประพันธ์ทำไมวะ ใส้แห้งเปล่า ๆ”

กิมหงวนร้องไห้กะซิก ๆ ลูกขึ้นเดินระทระทวยออกไป
จากห้อง คุณหญิงประสิทธิ์ ๆ นุ้ยใบ้ให้นวลละออตามออกไป
ปลอบใจอาเสี้ย.

แล้วเครื่องสายออร์แกนก็บรรเลงเพลง ‘สืบท’ ต่อไป
นับว่าเป็นคนร้องส่ง เสียงดนตรีดังกังวานไปทั่วบ้าน.

โน่น - ที่สวนดอกไม้ เสียงหวนนอนหนุนตักแมงามของเขา ฟังเสียงเครื่องสายออร์แกนอย่างพลิดพลิน นวลละออบอก ว่าถึงแม้อาเสี่ยเป็นนักประพันธ์ไม่ได้ แต่ก็คงเป็นยอดชีวิตของ หล่อนเสมอ นี่คือคำปลอบโยนอันมีค่ายิ่ง.

ป.อินทรปาลิต

วันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๔